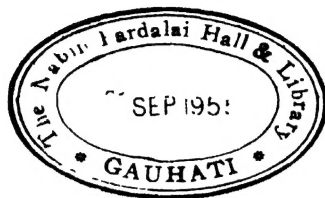

মাক-পূজাৰ অৰ্থাৎ মে পুথি

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

শ্রীপ্ৰণীতা দেবী

প্রকাশক :—
শ্রীপ্রণীতা দেবী
ধুবুৰী

মূল্য—১।।০

৬৩নং বিডন ষ্ট্রীট
এলেক্স প্রেচত
শ্রীদেবপ্রসাদ মিত্র দ্বাৰা ছপা হ'ল

—অৰ্পণ—

পূজনীয় দেউতা—শ্ৰীসোমেশ্বৰ বৰুৱাদেবৰ
হাতত অভাজন সন্তানৰ স্নেহাৰ্ঘ্য

—লেখিকা—

পাতনি

আচাৰ্য্য বিনোদা ভাবেৰ চিকুন জীৱনী লিখিবৰ আমাৰ সাধা নাই। তেখেতৰ মহান কাৰ্য্যালী আমি মান দৃষ্টিৰে নেদেখোঁ—
বুকুত মাথোঁ অল্পভৱ কৰোঁ।

তেখেতে কৰ্তব্যৰ সমুদ্ৰ মন্থন কৰি জনতালৈ যি অমৃত বাণী আনিছে তাক ভাষাৰে বৰ্ণনা কৰা নেযায়। সমুদ্ৰত বালুকণা থাকে এই জীৱনী খনিও তেওঁৰ জীৱনৰ অপূৰ্ণ কৰ্মভৰা উদ্ভিমালাৰ এটি বালুকণাহে। এই জীৱনী খন লিখিবলৈ প্ৰথমে আমাক উৎসাহ দিয়ে শ্ৰীযুতা হেমতালীয়ে। তেখেতৰ উৎসাহ নোপোৱা হলে এই অমৃত পান কৰিবলৈ আমাৰ ভাগ্যত নহলহেতেন। লেখিকা সেই বাবে তেখেতৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ।

ইয়াৰ পাছতে শ্ৰীযুত গীৰু দাস বি. এ. আৰু প্ৰেক্ষাৰ শ্ৰীযুত যাদৱনাৰায়ণ দাস এম এ দেৱে আমাৰ লিখা চাই মেলি আমাক গ্ৰন্থখনি প্ৰকাশৰ কাৰণে মত দিয়ে। সেই বাবে আমি উভয়ৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ। বিনোদাজীৰ বক্তৃতা খিনি অমুবাদ কৰি দিয়া হৈছে। অমুবাদৰ আচল সত্য প্ৰকাশ কৰিবলৈ ঠায়ে ঠায়ে আচল অমুবাদৰ পৰা আতৰি অহা হৈছে—বাইজ যেন সেই বাবে আদৌৱাহ নধৰে। এই জীৱনীখনে বাইজৰ হৃদয়ত নামমাত্ৰও ৰেখাপাত কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'লে জীৱনীখনৰ মান উন্নত হ'ব। বাইজৰ বিচাৰৰ ওপৰত জীৱনীখনৰ ভবিষ্যত নিৰ্ভৰ কৰিছে।

ধুবুৰী

প্ৰণীতা দেৱী

১৭/৩/৫৫

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY,

The
Nabin Bardaloi Hall & Library

CAUHAIL.

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

বিনোৱাজীৰ জীৱনী সম্বন্ধে ভাষ্যতৰ নিচেই কম সংখ্যক লোকেইহে জানিবলৈ সক্ষম হৈছে। ই সঁচাকৈয়ে পৰিতাপৰ কথা। বিনোৱাজীয়ে কেতিয়াও নিজৰ জীৱনী লিখিবৰ বাবে আনক উৎসাহ দিয়া নাছিল। মাহুৰৰ কৰ্ত্তব্যইহে মাহুৰৰ ভিতৰত লুকাই থকা মহৎ আত্মাৰ পৰিচয় দিয়ে। প্ৰদীপ জ্বলিলেই চগা আহে কাৰণ পোহৰলৈ চগাৰ লোভ। তেনেকৈয়েই যেতিয়া একাধৰত বাট বিচাৰি নোপোৱা পথিকে জ্ঞানৰ পোহৰ দেখে তেতিয়া তেওঁ চগাৰ দৰে জ্ঞান প্ৰদীপৰ অৰেষণ কৰে। লোভৰ লালিমা চকুত লৈ চগা যেতিয়া প্ৰদীপৰ কাষ চাপে তেতিয়া চগাবোৰৰ মৃত্যু ঘটে। কিন্তু জ্ঞান প্ৰদীপৰ পোহৰৰ পৰশলৈ যেতিয়া পথিক আহে তাত তেওঁৰ মৃত্যু নঘটে—তাত তেওঁ পায় অমৃত। এই দৰেই বিনোৱাজীৰ প্ৰতিভা দেখি বৰ্ত্তমান সমগ্ৰ বিশ্বই তেওঁৰ কৰ্ম্মপদ্ধতিলৈ কৌতূহলেৰে দৃষ্টিপাত কৰিছে। কিন্তু সিদিনালৈকে তেওঁৰ প্ৰতিভা কোনেও উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰিছিল।

বৰ্ষে প্ৰেচিডেন্সিৰ কোলাবা জিলাৰ গেগ্‌ড গাঁৱৰ এটি ব্ৰাহ্মণ পৰিয়ালত ১৮৯৫ চনৰ ১১ চেপ্তেম্বৰত বিনোৱাজীৰ জন্ম হয়। বিনোৱাৰ মাতৃ কল্লিগাঁদেবী এগৰাকী আদৰ্শপৰায়ণা আৰু ধৰ্ম্মভীক মহিলা আছিল। তেওঁৰ পিতৃদেৱ জীনৰহৰ সন্তুষাও ভাবে এজন বয়ন-বিশেষজ্ঞ আৰু দৃঢ় স্বভাৱৰ কৰ্ম্মী পুৰুষ আছিল।

আচার্য্য বিনোদা ভাবে

বিনোদাৰ্জীৰ পিতৃদেৱ কৰ্মৰ খাতিৰত বৰোদাত থাকিব লগা হৈছিল। আৰু সেই কাৰণেই বিনোদাৰ্জীয়ে শৈশৱৰ অধিকাংশ সময় তেওঁৰ ককাদেউতাক শ্ৰীসম্ভুৰাও ভাবেৰ লগত থাকিবলৈ সুবিধা পাইছিল। সম্ভুৰাও ভাবে এজন ধৰ্মপ্ৰাণ ব্যক্তি আছিল। সেই কাৰণে সেই ঠাইখনৰ প্ৰায় সকলোৰে শ্ৰদ্ধাভাজন আছিল।

বিনোদাৰ্জীয়ে এদিন কৈছিল, তেওঁক ধৰ্মৰ প্ৰতি অল্পপ্ৰাণিত কৰি তোলাৰ গুৰিতে আছিল তেওঁৰ ককাদেউতাক।

বিনোদাৰ্জীৰ ভায়েক ভনীয়েক সৰ্বমুঠ পাঁচোট আছিল। বিনোদাৰ্জী আছিল প্ৰথম সন্তান। তেওঁৰ ভ্ৰাতৃ শ্ৰীভালকভাই পূনাৰ ওচৰত 'উকলি কাম্বন' নামে ঠাইত প্ৰাকৃতিক চিকিৎসাৰ দ্বাৰা আৰোগ্য কৰা অলুঠান এটি পৰিচালনা কৰি আছে। এই ক্লিনিক মহামানৱ মহাত্মা গান্ধীয়ে স্থাপন কৰিছিল। তেওঁৰ তৃতীয় ভ্ৰাতৃ শ্ৰীশিৱাৰ্জী ভাবে এজন-ভাষাতত্ত্ব বিশাৰদ সাধু পণ্ডিত আৰু বিনোদাৰ লেখনীৰ ওপৰত কতৃষ্ণ চলাব পৰা লোক আছিল। চতুৰ্থ জনা শান্তাবাই নামেৰে এগৰাকী ভনীয়েক বিবাহৰ কিছুদিন পাছতেই মৃত্যুমুখত পৰে আৰু আটাইতকৈ ছুমলীয়া ভায়েক দত্তই নিচেই কোমল বয়সতে ইহলীলা ত্যাগ কৰে। বিনোদাৰ্জীৰ দৰে তেওঁৰ ভ্ৰাতৃদ্বয়ো চিৰকুমাৰ। ত্যাগ আৰু মানৱৰ সেৱাৰ কাৰণে তেওঁৰ ভ্ৰাতৃদ্বয়ে জীৱন আগবঢ়াইছে।

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

বিনোৱাভাবেৰ শিক্ষা-জীৱন আৰম্ভ হৈছিল গেগুণ্ড গাৱঁৰ প্ৰাকৃতিক আৱহাওৱাৰ মাজত। তেওঁ কিতাপ পঢ়ি বৰ ভাল পাইছিল। যি কিতাপে তেওঁক আনন্দ দিব নোৱাৰিছিল তেনে কিতাপ তেওঁ কেতিয়াও নপঢ়িছিল। বাতৰি কাকত তেওঁৰ প্ৰিয়পাঠ্য আছিল। মহৎপ্ৰাণ ৮লোকমাজ ভিলকৰ ‘কেশৰী’ নামৰ আলোচনীখন তেওঁ তেওঁৰ মাতৃদেৱীক প্ৰতিদিন পঢ়ি শুনাইছিল। এই মহিমাময়ী মাতৃ গৰাকীৰ সহায়ত বিনোৱাই নিজৰ চৰিত্ৰ দৃঢ়ভাবে গঠন কৰিবলৈ সমৰ্থ হৈছিল—এই মাতৃদেৱীৰ পৰাই নিজৰ জীৱন মানৱৰ কাৰণে উছৰ্গা কৰিবলৈ অমুপ্ৰেৰণা পাইছিল। এই মাতৃ গৰাকীয়ে ভগবানৰ নামত নিবেদন নকৰাকৈ কোনো বস্তু নিজে কেতিয়াও গ্ৰহণ নকৰিছিল। ওচৰ চুবুৰীয়াক তেওঁ বৰ মৰম কৰিছিল। সংসাৰৰ প্ৰাৰ্থ সকলো বস্তুকে ওচৰ-চুবুৰীয়াক নিদিয়াকৈ থকা নাছিল।

বিনোৱাৰ মাতৃদেৱীৰ পৰিচালনাত সংসাৰখন পবিত্ৰময় আছিল। ১৯০৫ চনলৈকে বিনোৱাৰ পিতৃদেৱে বৰোদাত অকলশৰীয়া জীৱন যাপন কৰিছিল। তাৰ পিছত তেওঁ পৰিয়ালটো নিজৰ লগলৈ আনি বিনোৱাক প্ৰাইমেৰী স্কুলত নাম লগাই দিলে। দেউতাকে তিনিবছৰ ধৰি নিজেই ইংৰাজী, গণিত আদি শিকালে। ১৯১০ চনৰ পৰা চতুৰ্থ ষ্টেণ্ডাৰ্ডৰ ছাত্ৰৰূপে বিনোৱাজীৰ নিযমিত পাঠ্য জীৱন আৰম্ভ হয়। ছাত্ৰ হিচাবে তেওঁ

আচাৰ্য বিনোৱা ভাবে

এজন কৃতী ছাত্ৰ আছিল। মহাৰাষ্ট্ৰীয় স্বৰ্ণশ্ৰেষ্ঠৰাজি অধ্যয়ন কৰাৰ উপৰিও ৰাজনীতি আৰু স্বাধীনতা বোধ থকা সাহিত্য চৰ্চ্চা কৰি তেওঁ ভাল পাইছিল। ১৯১৩ চনত প্ৰবেশিকা পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ আৰ্টচ কলেজত নাম লগায়। কিন্তু তেওঁ এই কলেজীয়া শিক্ষাত সুখী নহল। তেওঁ অন্তৰত অস্থিত কৰিলে ওখ আকাজকি তেওঁক বাৰে বাৰে আহ্বান কৰিছে। এই আহ্বান কি তেওঁ নিজেই বুজিবলৈ অক্ষম হ'ল। দুবছৰ কলেজত অধ্যয়ন কৰি থাকোতে তেওঁৰ অন্তৰৰ ভিতৰত ভয়ঙ্কৰ উৰিগতাই খলক লগালে। যত্নগত অন্তৰ অতীত হৈ উঠিল। তেওঁ তাতকৈয়ো কিবা মহৎ কাম কৰিবৰ কাৰণে চিৰদিনলৈ ঘৰ এৰিবৰ ইচ্ছা কৰিলে।

১৯১৬ চনৰ প্ৰথমছোৱা সময়ৰ এটি দিন। বিনোৱাৰ মাতৃদেৱী ৰন্ধন কাৰ্য্যত ব্যস্ত হৈ আছিল। বিনোৱাজী ৰান্ধনি ঘৰলৈ হাতত কিছুমান কাগজ লৈ আহি জুইত নিক্ষেপ কৰিলে। মাকে উৎকণ্ঠিত চিন্তে সেই কাগজ বোৰ কি বুলি সোধাত বিনোৱাই উত্তৰ দিলে যে তেওঁ তেওঁৰ স্কুল আৰু কলেজৰ চাৰ্টিফিকেটবোৰ ছাইত পৰিণত কৰিছে। মাকে কলে “সেই কাগজবোৰ ভবিষ্যতে কানত আহিব পাৰে”, তৎক্ষণাত উত্তৰ আছিল “নেলাগে, মই যেতিয়া কলেজ ত্যাগ কৰিবলৈ স্থিৰ কৰিলোঁ, তেতিয়া এই কাগজপত্ৰ ভৰিষ্যতে অৱশ্যক নাই।” এয়ে আছিল বিনোৱাৰ স্থিৰ সিদ্ধান্ত।

আচার্য্য বিনোদা ভাবে

১৯১৬ চনৰ মাৰ্চ মাহত যেতিয়া তেওঁ ইণ্টাৰমিডিয়েট পৰীক্ষাৰ কাৰণে বোম্বেলৈ আহে তেতিয়া বিনোদাই বাটতে চুৰাতত নামি বেনাৰস বুলি বাওনা হ'ল। এই বিষয়ে তেওঁৰ এজন বন্ধুৱে সুধিছিল যে কিহৰ কাৰণে তেওঁ এই পথ বাছি ললে। উত্তৰত তেওঁ কৈছিল যে “ব্ৰহ্মক পাবলৈ তেওঁৰ অন্তৰত জন্মা বাগনাই তেওঁক এই পথ লবলৈ প্ৰেৰণা দিছে।” আৰু তেতিয়াৰ পৰাই তেওঁৰ এই মহৎ বাঞ্ছা অন্তৰত সৰুকাল জাগ্ৰত হৈ আছে। ইয়াৰ পিছত বিনোদাজীয়ে বৰোদাত কিছুদিন থাকি সাহিত্যৰত্ন সংগ্ৰহ কৰিবলৈ ধৰিলে। মহাৰাষ্ট্ৰীয় ধৰ্মগ্ৰন্থ বিলাক পঢ়োতে পঢ়োতে তেওঁৰ প্ৰায় অধিকাংশই কণ্ঠস্থ হৈ পৰিছিল। এই অধ্যয়নে তেওঁক পিচলৈ বহুত সহায় কৰিছিল। ইয়াৰ দ্বাৰাই সংস্কৃতৰ গীতা মাৰাঠা ভাষাত দুগৰী ভাষেৰে লিখিবলৈ তেওঁ সমৰ্থ হৈছিল। নিচেই কোমল বয়সৰ পৰাই বিনোদাই পদব্ৰজে ভ্ৰমণ কৰা অভ্যাস কৰিছিল। বৰোদাত থকা কাল ছোৱাত প্ৰায় প্ৰতিদিন দুই চাৰিজন বন্ধুক লগত লৈ তেওঁ তিনি ঘণ্টা চাৰিঘণ্টাকৈ দহৰ পৰা বাৰ মাইললৈ খোজকাঢ়ি আনন্দ লভিছিল। খোজকাঢ়া আৰু অধ্যয়ন কৰাই তেওঁৰ প্ৰধান দুটি কাম আছিল বুলি ক'ব পাৰি। বৰোদাৰ ষ্টেট লাইব্ৰেৰীত তেওঁ এজন সকলোৰে পৰিচিত লোক আছিল।

সংগঠন-মূলক কামত তেওঁৰ সদায় আগ্ৰহ আছিল। সকলো গঠনমূলক কামত তেওঁ সহায় কৰিছিল; কিন্তু কেতিয়াও

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

উচ্চ পদবীলৈ তেওঁৰ আকাজ্ঞা নহৈছিল। তেওঁ কোনো দলৰ বা পাৰ্টিৰ লোক নাছিল।

৮ ১৯১৬ চনত তেওঁৰ জীৱনৰ এক অধ্যায় শেষ হয় আৰু অইন এক অধ্যায়ৰ পাতনি মেলা খায়। কলেজীয়া জীৱনৰ যৱনিকা পেলালে সঁচ! কিন্তু অন্তৰৰ দাবী কি দৰে পূৰ্ণ কৰিব পাৰে এইটোৱেই হ'ল শেহত তেওঁৰ চিন্তা। এটা কথা তেওঁ নিশ্চয় কৰি জানিছিল যে সংসাৰৰ সকলো বস্তুৱেই পৰম পিতা পৰমেশ্বৰৰ, আৰু তেওঁকেই সকলো অৰ্পণ কৰিব লাগে আৰু সদায় নিজ মাতৃভূমিক সেৱা কৰিব লাগে। এই নিশ্চয়তাকে অৱলম্বন কৰি পৰম পিতাৰ ওচৰত সকলো উজাৰি তেওঁ বেনাৰসলৈ আহি সংস্কৃত অধ্যয়ন কৰে।

প্ৰথমছোৱাত তেওঁ যদিও ৰাজনীতিগত দলবোৰত যোগ দিবলৈ উৎসুক হৈছিল, পিছত তেওঁৰ মনত ভাল নলগাত সেইবোৰৰ পৰা আঁতৰি আহে। ঠিক সেই সময়তে মহাত্মা গান্ধীৰ নামত দেশজুৰি জাগৰণৰ ঢৌ উঠিছে। এই ঢোৱে তেওঁৰ অন্তৰকো স্পৰ্শ কৰিলে। বিশেষকৈ তেওঁ যেতিয়া বাতৰি কাকতৰ জৰিয়তে শুনিছে যে নতুনকৈ স্থাপন কৰা বেনাৰস হিন্দু বিশ্ব-বিদ্যালয়ৰ সম্মুখত হেজাৰ হেজাৰ অভিজাত্যসম্পন্ন লোকৰ উপস্থিতিত মহাত্মাজীয়ে ভাৰতৰ ৰজা মহাৰজা সকলক তেওঁলোকৰ ধন দৌলত বিক্ৰী কৰি পেলাবলৈ আহ্বান কৰিছে। তেতিয়া

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

বিনোৱাই আনন্দিত হৈ মহাত্মা গান্ধীলৈ ৰাজনীতি আৰু ধৰ্মনীতি সম্বন্ধে আলোচনা কৰি এখন চিঠি লিখে। মহাত্মা গান্ধীয়েও চিঠিৰ উত্তৰ দিয়ে। এইদৰে কিছুদিন চিঠিপত্ৰৰ আদান প্ৰদান হোৱাৰ পাছত মহাত্মাই নতুনকৈ স্থাপন কৰা কচাৰাৰ আশ্ৰমলৈ নানান সমস্যা সমাধানৰ আলোচনাৰ্থে বিনোৱাক মাতি পঠিয়ালে। আৰু মহাত্মাৰ ইচ্ছা অলুপ্তে ১৯১৬ চনৰ ৭ জুন বুধবাৰে তেওঁ মহাত্মাৰ ওচৰত উপস্থিত হ'লহি।

বেনাৰসত মাথোঁ তেওঁ তিনিমাহ সময়হে থাকিবলৈ পালে। প্ৰথমবাৰলৈ দুয়ো ইজনে সিজলক আবিষ্কাৰ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল। বিনোৱাজী আশ্ৰমৰ প্ৰধান সভ্য হ'ল। তেওঁ নিজকে প্ৰধানকৈ কোনো বিষয়তে দেখুৱাবলৈ ভাল নেপাইছিল বুলি আগতে এবাৰ উল্লেখ কৰা হৈছে। তেওঁ ইয়াতো সেই ইচ্ছা বহাল ৰাখি নিশৰদে যি কাম তেওঁক অৰ্পণ কৰা হৈছে সেই কাম কৰি যাবলৈ ধৰিলে। নীৰৱে তেওঁ দায়িত্ব পালন কৰিলেও গধূলি প্ৰাৰ্থনাৰ পাছত তেওঁ হয়তো কোনো গ্ৰন্থ অধ্যয়ন কৰিছিল নাইবা কোনো আলোচনা বা কোনো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ দিয়াত ব্যস্ত আছিল। নিচেই অলপ সময়ৰ ভিতৰতে তেওঁ আশ্ৰমৰ সকলোৰে প্ৰিয় হৈ উঠিল। তেওঁ আজৰি পৰিত পৰাপক্ষে শিক্ষাৰ প্ৰতি ষাউতি থকা লোক সকলক শিক্ষা দিছিল। কাম এনে দৰে আগবাঢ়ি গৈ থাকোতে এদিন মহাত্মাজীয়ে জানিব পাৰিলে যে বিনোৱাই তেওঁৰ

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাৱে

দেউতাকে নজনাটকৈয়ে এই পথ লৈছে। সেই কাৰণে তেওঁ বিনোৱাৰ দেউতাকলৈ এই মৰ্মে এখন চিঠি লিখিলে—

“আপোনাৰ পুত্ৰ বিনোৱা মোৰ লগত আছে। তেওঁ অতি কম বয়সতে সাহসী আৰু উদাসীন হৈছে। এনে হবলৈ মোৰ কেইবা বছৰো ধৈৰ্য্যৰ আৱশ্যক হৈছিল।”

কিন্তু আশ্ৰমত বেচি দিন থাকিবলৈ নো পাওঁতেই বিনোৱা অস্থূল হৈ পৰিল। বাপুৰ সন্মতি লৈ তেওঁ এবছৰৰ কাৰণে আশ্ৰমৰ পৰা আঁতৰি আহিল আৰু ঠিক এবছৰৰ মূৰত নিজৰ প্ৰতিজ্ঞা অহুসৰি আশ্ৰমত উপস্থিত হ’লহি। বাপুৱে বিনোৱাৰ প্ৰতিজ্ঞাৰ কথাও বিস্মৃত হৈছিল। বাপুৱে বিনোৱাৰ এই অপূৰ্ণ প্ৰতিজ্ঞা পালনৰ দৃষ্টান্ত দেখি আচৰিত হৈ কৈছিল “ই তোমাৰ সত্যৰ প্ৰতি আস্থা দেখুৱাইছে।”

তেওঁ ছুটীৰ আধাভাগ সময় ‘ওয়ে’ নামৰ ঠাই এখনত সংস্কৃত পণ্ডিত শ্ৰীনাৰায়ণ শাস্ত্ৰীৰ গভীৰ ভাবপূৰ্ণ বক্তৃতা আদি শুনি সময় অতিবাহিত কৰিছিল। তেওঁ শঙ্কৰাচাৰ্য্যৰ ব্ৰহ্মসূত্ৰ বৈশ্ব বিষয়ে বক্তৃতা শুনিছিল। শঙ্কৰাচাৰ্য্যৰ প্ৰভাৱ বিনোৱাৰ ওপৰত যেনেকৈ পৰিছিল তেনেকৈ আন কাৰো প্ৰভাৱ তেওঁৰ ওপৰত পৰা নাছিল। শঙ্কৰাচাৰ্য্যৰ ‘গীতাভাষ্য’ তেওঁৰ চিৰ-লগৰী আছিল।

বাকী ছমাহ তেওঁ গাঁৱে গাঁৱে জ্ঞান প্ৰচাৰ কৰি সময়

আচাৰ্য্য বিনোদাৰ ভাষে

কটাইছিল। ১৯১৮ চনৰ ফ্ৰেব্ৰুৱাৰী মাহৰ ১০ তাৰিখে তেওঁৰ পূৰ্ণ কাৰ্য্য বিবৰণী দি এখন চিঠি মহাত্মা গান্ধীলৈ প্ৰেৰণ কৰিছিল। এই সময় ছোৱাৰ ভিতৰত বিনোদাই উপনিষদ, গীতা, মনুস্মৃতি, পাতঞ্জল যোগ-দৰ্শন আদি গভীৰ ভাবমূলক ধৰ্ম্মগ্ৰন্থবিলাক অধ্যয়ন কৰিছিল।

ওয়েইত বিনোদাৰ সকলোতকৈ সাহসী কাম আছিল যে তেওঁ তাত নিজে এটি শস্ত্ৰ গুৰি কৰা শ্ৰেণী পৰিচালনা কৰিছিল। ইয়াত তেওঁ আৰু তেওঁৰেই কেইজনমান অল্পগত কৰ্ম্মীক লগত লৈ নিজে গম প্ৰভৃতি দ্ৰব্য বিলাক গুৰি কৰিছিল। কলত গুৰি কৰিবলৈ নিয়া শস্ত্ৰৰ সন্ধান পালে তেওঁলোকে সেই কাৰ্য্য নিজে যাচি লৈছিল। দুসেৰ গুৰি কৰা গমৰ বিনিময়ত মাত্ৰ এটি পয়চা বাচ লৈছিল। গুৰি কৰা কামত সবহভাগ উচ্চ ইংৰাজী স্কুলৰ ছাত্ৰ আছিল। দুমাহ তেওঁলোকে এই কাম কৰি যথেষ্ট অৰ্থ কিতাপ ক্ৰয় কৰিবৰ কাৰণে সংগ্ৰহ কৰিবলৈ সমৰ্থ হ'ল। চিঠিখনৰ সামৰণিত বিনোদাই এইদৰে লিপিছিল—

“মোৰ সমৰ্থৰে মই আশ্ৰমৰ ৰীতি বন্ধা কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ। ইয়াৰ বাহিৰে মই কি কৰিব পাৰোঁ। পৰম পিতাই মোক তেওঁক সেৱা কৰাৰ যোগ্য যন্ত্ৰ কৰি নলবনে? এই একেটি বাসনাই মোৰ অন্তৰত অহৰহ আধিপত্য কৰি আছে, আনকি মই সপোনতো ইয়াকেহে ভাবোঁ।” বিনোদাই আগ্ৰহেৰে কৈছে—

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

“যিজনে নিজক আপোনাৰ পুত্ৰ বুলি ভাবে, তেওঁ আপোনাৰ এখন মিজ হাতৰ উত্তৰ কামনা কৰে”। এই চিঠিখনৰ বিষয়ে বাপুয়ে কৈছিল “শিষ্যই গুৰুক শাসন কৰে আৰু কেতিয়াবা চোহৈ যায় আৰু সেই কাৰণে বিনোৱা এজন ভীম।”

বাপুয়ে উক্ত চিঠিখনৰ উত্তৰত কৈছিল “তোমাৰ বিষয়ত কি উপাধি খাটিব মই নেজানোঁ। তোমাৰ চৰিত্ৰ আৰু স্নেহে মোক জয় কৰিলে। মই তোমাৰ বিচাৰ কৰিবলৈ যোগ্য নহওঁ। তুমি মোক তোমাৰ পিতৃ হবলৈ কৈছা মই তোমাৰ অন্বৰোধ গ্ৰহণ কৰিছোঁ। তুমি মোৰ আশা পূৰ্ণ কৰাৰ নিচেই ওচৰ চাপিছা। মই তাৰোঁ এজন সত্যবাদী পিতাই তেওঁতকৈও এজন অধিক সত্যবাদী সন্তান জন্ম দিব পাৰে। যি পুত্ৰই পিতাকৰ কাম আগবঢ়াই নিয়ে তেওঁই প্ৰকৃত সন্তান। যদি পিতা সত্যবাদী মৃঢ়মন আৰু স্নেহপৰায়ণ হয়, তেন্তে পুত্ৰ অধিকতৰ ভাবে এই গুণ বিলাকৰ উত্তৰাধিকাৰী হয়। তুমি এনেকুৱা হোৱা মই দেখা পাইছোঁ। মোৰ কোনো যত্নৰ বোগেদি তুমি এনে হোৱা নাই বুলি মই অন্বত্তৰ কৰিছোঁ। তুমি মোক স্নেহৰ দান হিচাবে পিতৃ-আসন গ্ৰহণ কৰিবলৈ আগবঢ়াইছা মই এই আসন গ্ৰহণ কৰিছোঁ। আৰু মই ইয়াক সযতনে ৰক্ষা কৰিবলৈ যত্ন কৰিম। মই যদি হিৰণ্যাক হওঁ তুমি নিশ্চয় প্ৰহ্লাদ হ'ব লাগিব। তুমি সঁচা কৈছা। তুমি আশ্ৰমৰ নিয়মকানুন নেৰানেপেৰাকৈ পালন কৰিছা। ঈশ্বৰে

আচার্য্য বিনোৱা ভাবে

তোমাক দীৰ্ঘজীৱী কৰক। তেওঁ তোমাক জন-সেৱাৰ যোগ্য কৰি
তোলক। এয়ে মোৰ অন্তৰৰ প্ৰাৰ্থনা।"

এই প্ৰাৰ্থনা কিমান-গভীৰ কিমান মৰ্মস্পৰ্শী!

তেওঁ সবৰমতী আশ্ৰমলৈ উভতি আহিয়েই পূৰ্বৰ দৰে কাম
কৰিবলৈ ধৰিলে। ৰাষ্ট্ৰীয় শালাৰ শিক্ষকতা কৰাই তেওঁৰ প্ৰধান
কাম হ'ল। ইয়াৰ উপৰিও নৱনিৰ্মিত গুজৰাটী বিদ্যাপীঠতো
তেওঁ মাজে সময়ে বক্তৃতা দিছিল। এই দৰে নানান গধুৰ কাৰ্য্যত
আত্মনিয়োগ কৰি থাকোঁতে এদিন খবৰ পালে বিনোৱাৰ আৰাধ্য
মাতৃদেৱী অসুস্থ।

১৯১৮ চন, সেই সময়ত ইনফ্লুয়েঞ্চা সংক্ৰামক ৰোগে অসংখ্য
লোকক মৃত্যুৰ মুখত পেলালে। সেই ৰোগে বিনোৱাৰ নৈষ্ঠিক
পৰিয়ালটোকো স্পৰ্শ কৰিলে। মহাদ্ৰাই এই খবৰ পোৱা মাত্ৰেই
বিনোৱাক মাতৃদেৱীৰ পৰিচৰ্যাৰ কাৰণে বৰোদালৈ প্ৰেৰণ কৰে।
বিনোৱাই ঘৰ পাই দেখিলে পিতৃ-মাতৃ আৰু ছুমলীয়া ভাতৃ দত্তক এই
ব্যাধিয়ে আক্ৰমণ কৰিছে। এই ৰোগত দত্ত মৃত্যুমুখত পৰিল।
ইয়াৰ কেইদিনমান পাছতে মাতৃদেৱীয়েও দত্তৰ অজ্ঞান দেশলৈ
অহুসৰণ কৰিলে। দেউতাক সেই মহাযাত্ৰাৰ পৰা উভতি আহিল।

১৯২১ চনৰ ১৪ জাহুৱাৰীত শ্ৰেষ্ঠ যমুনালাল বাজাজৰ পৰামৰ্শ
অনুসৰি ওৱাৰ্দ্ধাত সত্যাগ্ৰহ আশ্ৰমৰ এটি শাখা স্থাপন কৰা হৈছিল।
এই আশ্ৰম পাচলৈ পৰিচালনাৰ ভাৰ পৰিছিল বিনোৱা ভাৱেৰ

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

ওপৰত। বাপুজীৰ আদেশ শিৰোধাৰ্য্য কৰি তেওঁ ১৯২১ চনৰ ৬ এপ্ৰিলৰ দিনা ওৱাৰ্কা অভিমুখে ৰাওনা হয়। এই আশ্ৰমত কিছুদিন থকাৰ পাছত তেওঁ উক্ত আশ্ৰমখনি বেজাজওৱাডিলৈ তুলি আনি প্ৰায় ১৯২৩ চনলৈকে উক্ত স্থানতে চলাই থাকে।

১৯২৪ চনত তেওঁ পুনৰ এই আশ্ৰম স্থায়ী ঠাইলৈ তুলি আনে আৰু এই আশ্ৰমৰ নামকৰণ কৰা হয় মহিলা-আশ্ৰম। ১৯২৩ চনৰ এখন মাৰাঠী মাহেকীয়া আলোচনীত বিনোৱাৰ কলমৰ পৰা গভীৰ ভাবধাৰাৰ প্ৰবন্ধ ওলাবলৈ ধৰিলে। কিন্তু কিছুদিন পাছতে তেওঁ নাগপুৰ পতাকা সত্যাগ্ৰহ আন্দোলনত সক্ৰিয় অংশ গ্ৰহণ কৰাৰ কাৰণে ইংৰাজৰ কাৰাগাৰত আলহী হ'ব লগা হ'ল। ১৯৪২ চনৰ ভাৰত জুৰি হোৱা আন্দোলনত ৯ আগষ্টৰ পৰা কোনো বিচাৰ নোহোৱাকৈয়ে বিনোৱাজী কৰ্তৃপক্ষৰ দ্বাৰা কাৰাকদ্ধ হৈ ৰ'ল। বন্দীজীৱনৰ কিছু অংশ মাদ্ৰাজ প্ৰেচিডেন্সীৰ ভিলোৰ জেইলত কটাইছিল। তাৰ পাছত তেওঁক 'চিয়নি' চেণ্ট্ৰেল জেইলত পোন্ধৰ মাহ আবদ্ধ কৰি অৱশেষত মুক্তি দিলে। ভিলোৰ চেণ্ট্ৰেল জেইলত থাকোতে তেওঁ লগৰ বন্দীবিলাকৰ পৰা অন্ধ্ৰ, কৰ্ণাটক, তামিলনাড, কেৰেলা এই চাৰিটা বিখ্যাত দাক্ষিণাত্যৰ ভাষা আয়ত্ত কৰিছিল। তেওঁ কাৰাগাৰৰ পৰা পাওনাৰলৈ উভতি আহি আগৰ দৰে নীৰৱে সংগঠন-মূলক কামত আত্মনিয়োগ কৰিলে। পূৰ্বৰ দৰে মাইলৰ পাছত মাইল পদব্ৰজে ৰদ-বৰষুণ নগনি যেতিয়া কামত আত্মনিয়োগ কৰি

গভীর চিন্তাত বিনোদ ভাবে

PLEASE HANDLE THE BOOK CAREFULLY.

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

আছিল তেতিয়াই এদিন আকস্মিকভাবে শুনিবলৈ পালে বাপুজীৰ অপমৃত্যুৰ মৰ্মস্পৰ্শকাহিনী। এই খবৰত তেওঁৰ যেন বুকুৰ পাজৰ বোৰ শুৰি হৈ গ'ল। কোনোবাই যেন দায়িত্বৰ হিমালয় শৃংগটো তেওঁৰ শিৰত তুলি দিলে—এই অমৃতৰ নিজৰ অজ্ঞাতসাৰেই তেওঁৰ মনলৈ আহিল।

১৯৪৮ চনত তেওঁৰ শাস্তিযাত্ৰা আৰম্ভ হয়। তেওঁ এইদৰে গাৱঁ গাৱঁ ভ্ৰমণ কৰি এই সমস্তা বহুল দেশখনৰ এটা পৰিস্থিতি বুজিবলৈ যত্ন কৰিছিল। ইয়াৰ উপৰিও তেওঁ দিল্লীৰ ওচৰত পাকিস্থানৰ পৰা অহা অসহায় লাখ লাখ নবনাৰীৰ পুনৰ সংস্থাপনৰ কাৰণে সক্ৰিয় অংশ গ্ৰহণ কৰে। এই কাম কৰিও তেওঁৰ অন্তৰ সুখী নহ'ল। কিবা যেন কৰিবলৈ বৈ গৈছে এনে ভাব তেওঁৰ অন্তৰৰ পৰা নাভৰা হ'ল। পুনৰ তেওঁ পাওনাৰলৈ উভতি আহি গভীৰ ভাবে চিন্তা কৰি স্থিৰ কৰিলে যে তেওঁ দৈনিক ৮ ঘণ্টাৰ পৰা ১০ ঘণ্টালৈ দৈহিক পৰিশ্ৰম কৰিব। তেওঁ ইয়াক 'কাঞ্চন-মুক্তি' বুলি কৈছিল যেহেতু তেওঁ মানৱসমাজক মুদাৰ দাসত্বৰ পৰা আঁতৰাই আনিবলৈ বিচাৰিছিল আৰু স্তব্ধকোশলে সম্পন্ন কৰা উৎপাদনকাৰী শাৰীৰিক, সামাজিক, অৰ্থনৈতিক, মানসিক আৰু নৈতিক তত্ত্ব বিষয়ে গবেষণা কৰিছিল। এই গবেষণা স্তৰীৰ্ণ তিনি বছৰ কাল এদল নিঃস্বাৰ্থ কৰ্মীয়ে কৃতকাৰ্য্যতাৰে সমাধা কৰাৰ পাছত ১৯৫৩ চনত উক্ত দলটোক বিহাৰত ভূদান যজ্ঞৰ অৰ্থে তেওঁ আহ্বান কৰে।

আচার্য্য বিনোৱা ভাবে

ইয়াৰ বাহিৰে তেওঁ এজন গুণী সম্পাদকো আছিল, ১৯৪৯ চনত তেওঁ 'সৰ্বোদয়' নামৰ মাহেকীয়া আলোচনীখন ওৱাৰ্দ্ধাৰ পৰা পৰিচালনা কৰিছিল। 'সৰ্বোদয়' এখন সৰ্বভাষাভাষী প্ৰিয় আলোচনী। আৰু এখন 'সেৱক' নামেৰে মাৰাঠী মাহেকীয়া আলোচনী তেওঁৰ চেক্ৰেটেৰী শ্ৰীদামোদৰদাস মুণ্ডাই পৰিচালনা কৰিছিল। এই আলোচনীখনৰ লগতো বিনোৱাজীৰ এবাৰ নোৱাৰা সম্বন্ধ আছিল। এই আলোচনীখন পাওনাৰত বিনোৱাজীৰ নিজ আশ্ৰমৰ পৰা প্ৰকাশ হৈছিল।

গান্ধীজীৰ দেহত্যাগৰ পাছত ভাৰতৰ সৰ্বভাগ সংগঠনমূলক কৰ্মী ১৯৪৮ চনৰ মাৰ্চ মাহত সেৱা গ্ৰামত গান্ধীজীৰ শেষ ইচ্ছা পূৰণৰ এটা উপায় স্থিৰ কৰিবলৈ সমবেত হয়। উক্ত কৰ্মী-সকলে বিনোৱাজীয়ে দেখুৱাই দিয়া মতে 'সৰ্বোদয়' সমাজ এখনকৈ সৰ্বপ্ৰথমে আৰম্ভ কৰিবলৈ স্থিৰ কৰে।

'সৰ্বোদয়' সমাজ মানে এখন সুস্থ সমাজ—য'ত ভ্ৰাতৃ ভাব কৰি মানুহে বাস কৰিব, য'ত উচ্চ নীচৰ কোনো স্থান নেথাকিব, য'ত অহিংসা আৰু সত্যবাদিতাৰ সন্মান থাকিব, য'ত সকলোৰে সমান মজল হ'ব। এই উপলক্ষে এখন সৰ্বোদয় সমিতি গঠন কৰা হ'ল। এই সমিতিয়ে বছৰেকীয়া মেলা, সৰ্বোদয় সমাজৰ সন্মিলন, স্থানীয় আৰু সৰ্বোদয় সমাজৰ হকে কাম কৰি থকা সেৱক সকলৰ নাম ৰেজিষ্টাৰ ৰখা ইত্যাদি কাম কৰিব লাগিছিল।

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

মধ্য ভাৰতৰ হৈন্দোৱৰ ওচৰৰ 'ৰাও' নামেৰে এখন ঠাইত ১৯৪৯ চনৰ মাৰ্চ মাহত প্ৰথম সৰ্ব্বোদয় সন্মিলন বহিছিল। ইয়াতেই বিনোৱাজীয়ে প্ৰথমতে সৰ্ব্বোদয় সমাজৰ প্ৰধান উদ্দেশ্য ব্যাখ্যা কৰিছিল। এই সৰ্ব্বোদয় সমাজৰ পৰাই বিভিন্ন ধৰণৰ কামবোৰ সমাধা কৰিবলৈ ভিন্ন ভিন্ন নামলৈ নানান শাখাৰ জন্ম হৈছিল। নাম বেলেগ হলেও উৎপত্তিস্থল একেই আছিল।

ইয়াৰ এবছৰ পাছত উড়িষ্যাৰ 'অঞ্জলি' নামে ঠাইত এখন সন্মিলন যদিও বহিছিল বিনোৱাজীয়ে এই সন্মিলনত যোগদান দিবলৈ সমৰ্থ নহ'ল। তৃতীয় অধিবেশন হায়দৰাবাদৰ পৰা চাৰি মাইল দূৰৰ 'শিবৰাম-পল্লী' নামৰ এখন ঠাইত ১৯৫১ চনৰ এপ্ৰিল মাহৰ ৮, ৯, ১০, ১১ তাৰিখে বহিছিল।

বিনোৱাজীয়ে ১৯৫১ চনৰ ৮ মাৰ্চৰ দিনা পুৱা ৮ বজাত পদ-ব্ৰজে 'শিবৰামপল্লী'ৰ উদ্দেশ্যে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰে। যাত্ৰাৰ পূৰ্বে তেওঁ আশ্ৰমৰ সংশ্লিষ্ট কৰ্মীসকলক অনুবোধ কৰে যাতে আশ্ৰমৰ কাম কাজ পূৰ্ণ উত্তমৰে চলি থাকে।

বিনোৱাজীৰ লগত তেওঁৰ চেক্ৰেটেৰী শ্ৰীদামোদৰ দাস যুগুতা, শ্ৰীমতী মদানুসা আগৰৱালা (শেঠ যমুনালালৰ জীয়েক) আদি কৰি পাঁচজন পুৰুষ মহিলা আৰু এখন হৰিজনৈ চলোৱা গৰু গাভী আছিল। গধূলি ৭ বজাৰ সময়ত উক্ত দলটি গুৱাহাটীৰ লক্ষ্মীনাৰায়ণ মন্দিৰত উপনীত হ'লহি। নগৰৰ তৰফৰ পৰা

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

শ্রীমতী জানকীবাই বাজাজে উক্ত দলটিক হিয়া ভৰা অভ্যৰ্থনাৰে মুক্ত কৰে।

উক্ত দলটিৰ অভ্যৰ্থনা অৰ্থে সমবেত হোৱা দৰ্শকসকলক এটি চমু বক্তৃতাৰে বিনোৱাজীয়ে মুক্ত কৰে। পিচদিনা পুৱা আকৌ তেওঁলোকে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰে।

ওৱাৰ্দ্ধা, মধ্যপ্ৰদেশৰ জোতমল, আদিলাদ, নিজামাবাদ, মেদক, হায়দৰাবাদ আদি ৩১৫ মাইল জোৰা জুদীৰ্ঘ পথ অতিক্ৰম কৰি বিনোৱাজীৰ দলটিয়ে ১৯৫১ চনৰ এপ্ৰিলৰ ৭ তাৰিখে শিৱসাম-পন্নীত উপস্থিত হয়হি।

তেওঁ প্ৰতিদিন পুৱা ৯ নবজাত কোনো নিৰ্দিষ্ট ঠাইত উপস্থিত হৈয়েই সেই ঠাইৰ অৱস্থা আয়ত্ত কৰিবলৈ যত্ন কৰিছিল। গাওঁ-বাসীৰ কুলাই পাচিয়ে নধৰা দুখৰ বিৱৰণ নিজৰ কাণেৰে গভীৰ মনোযোগে শুনে। গধূলি প্ৰাৰ্থনা সভাত ৰাইজে যোগ দিয়ে। প্ৰাৰ্থনা অন্তত তেওঁ প্ৰতিদিনে চমু অথচ উপদেশপূৰ্ণ একোটি সাক্ষা উপদেশ জ্ঞাপন কৰিছিল। জনতাক স্বাৱলম্বী হ'বলৈ উপদেশ দিছিল। এঘৰে আন এঘৰক বিপদ আপদত সহায় নকৰিলে পৰিশ্ৰম কৰি শস্ত্ৰ উৎপাদন কৰিব নোৱাৰিলে স্বাধীনতা কেতিয়াও স্থায়ী নহয় এই কথা তেওঁ বাৰে বাৰে কৈছিল।

আক এদিন গধূলি তেওঁ গ্ৰামবাসীক গ্ৰামৰাজৰ কাৰণে প্ৰস্তুত হ'বলৈ আহ্বান কৰিলে—

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

“যেতিয়া আপোনালোক পুৰুষ নাৰী উভয়ে গাৰীষ বসুন্ধাৰ, আপোনালোক উভয়ে নিজৰ দৈনিক প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী নিজে উৎপন্ন কৰিবলৈ সমৰ্থ হ’ব, তেতিয়াই আপোনালোকে স্ব-আইন কাৰ্য্যন গাৰীষ প্ৰবৰ্ত্তন কৰিবলৈ সমৰ্থ হ’ব—ইয়াৰেই এটি নাম গ্ৰামৰাজ। আপোনাৰ ৰাজ গ্ৰামৰাজ হ’ব যেতিয়া আপোনাৰ গাওঁ আত্ম বিশ্বাসী হ’ব আৰু নিজৰ ভৰিৰ ওপৰত থিয় হ’বলৈ সমৰ্থ হ’ব। আমি এতিয়া স্বৰাজ পাইছোঁ। কিন্তু গ্ৰামৰাজ পাবলৈ এতিয়াও বাকী আছে। সেই কাৰণে আমি কঠোৰ পৰিশ্ৰম কৰিব লাগিব আৰু সংগ্ৰাম কৰিব লাগিব। মঁচায়ে ই এখন ভয়ঙ্কৰ সংগ্ৰাম হ’ব। স্বৰাজৰ কাৰণে আমাৰ যুদ্ধ কৰা শেষ হৈ গৈছে। কিন্তু গ্ৰামৰাজৰ কাৰণে এখন ভীষণ যুদ্ধ ভবিষ্যতে অপৰিহাৰ্য্য। আমি অহিংসামূলক যুদ্ধ কৰিছিলোঁ। আৰু এই নতুন যুদ্ধ খনো হিংসামূলক হ’ব। এই যুদ্ধ আমি পেলাই থব নোৱাৰোঁ। আপোনালোক সকলো ভাই ভনীয়ে এই যুদ্ধৰ সৈনিক হ’ব। বঁতৰ আৰু নাঙল হ’ব আমাৰ যুদ্ধৰ অস্ত্ৰ। আমাৰ যুদ্ধৰ কাৰণে খাব বাকদৰ দৰকাৰ নহ’ব, কাম কৰিবৰ কাৰণে মাথো আমাৰ উপযুক্ত মজুতীৰ আৱশ্যক।” এনেকৈ পদব্ৰজে বিশেষ এটা কল্পনা লৈ দেশৰ গাওঁ ভূঁইৰ বন্ধে, বন্ধে, লুকাই থকা অগণন দুৰ্দশাগ্ৰস্ত লোকৰ অল্পভূতি ভাব অধ্যয়ন কৰি বিনোৱাজীয়ে সিহঁতক উপদেশ দিয়ে—পৰামৰ্শ দিয়ে সিহঁতৰ অন্তৰত কৰ্ত্তব্যৰ

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

চানেৰি বাছি দিয়ে। অকণমান এটি কথাৰ পৰা খবৰিয়াল লাগি উচ্ছন্ন হোৱা অবস্থাৰ পৰা সিহঁতক মুক্ত কৰিবলৈ বিনোৱাজীয়ে সিহঁতক নানান মূল্যবান কথাৰে বুজায়। সিহঁতৰ বহুতেই বিনোৱাজীৰ বহুমূলীয়া উপদেশ মন দি শুনি স্মৰাপান কৰা, জুৱা খেলা আদি বন্দুভ্যাগ ত্যাগ কৰিবলৈ সঙ্কল্প কৰা কথা বহুতেই জানে।

শিৱস্বামীপল্লী সৰ্বোদয় সন্মিলনত প্ৰথম দিনা সন্মিলন উদ্বোধন কৰা বক্তৃতাটোকে আদি কৰি মুঠতে পাঁচোটা বহুমূলীয়া বক্তৃতা বিনোৱাজীয়ে ৰাইজৰ আগত দিয়ে। প্ৰথম বক্তৃতাটো বিনোৱাজীয়ে কৈছিল। “গঠনমূলক কামে এতিয়া এটা নতুন পথ ল’ব। কৰ্মীসকলে কৃষিকাৰ্য্য প্ৰজ্ঞা ভৰি কৰিব লাগে। কঠোৰ শ্ৰম কৰি নিজৰ শৰীৰৰ প্ৰতি বিশ্বাস অটুট ৰাখিব লাগে। ইয়াৰ বাহিৰেও ভেঙুলোকে অস্থানবিলাক ধন নোহোৱাকৈ পৰিচালনা কৰিবলৈ যত্ন কৰিব লাগে। এই সম্পৰ্কে সেৱাগ্ৰাম আশ্ৰমৰ উদাহৰণ দি কয় যে এই আশ্ৰমৰ কৰ্মীসকলে ১৯৫২ চনৰ ১ জামুৱাৰীৰ পৰা এই আশ্ৰমত মুদ্ৰাৰ প্ৰচলন উঠাই দিবৰ সঙ্কল্প কৰিছে।” এই-বিলাকৰ উপৰিও ভেঙু আৰু কেইটামান বহুমূলীয়া কথা কৈছিল “(১) শাস্তি সেনা গঠন—এঙুলোকে গাঙে গাঙে গৈ প্ৰতিদিনে হোৱা সম্ভাবিলাকৰ বিষয়ে সজ্ঞ উপদেশ গাঙবাসীক দিব।

(২) ইতৰ বা টাকুৰী প্ৰত্যেক গৃহস্থৰ ঘৰতেই প্ৰচলনৰ

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাষে

কাৰণে এনে দৰে যত্ন কৰিব লাগিব যাতে গান্ধীজীৰ মৃত্যু-স্মৃতিসত
প্ৰত্যেকেই হাতেকটা সূতা একো নেছা দান দিব পাৰে।

(৩) হৰিজন প্ৰথা উঠুৱাই দিবৰ কাৰণে তেওঁ কৈছিল
কৰ্মীসকলে নিজেই সকলো পৰিষ্কাৰ পৰিচ্ছন্ন ৰাখিব লাগিব আনকি
পাইখানাও তেওঁলোকে নিজে পৰিষ্কাৰ কৰিব লাগিব। আৰু
জাবৰ আদিৰ পৰা সাৰ কৰিবলৈ শিকিব লাগিব।”

দ্বিতীয় দিনা দেশৰ ঋণ পৰিস্থিতি সম্পৰ্কে কেইটামান কথা
কৈছিল। কৃষিকাৰ্য্য কৰা শ্ৰমিক সকলে তেওঁলোকৰ দৰ্গহা খন্ত
হিচাবে পোৱা উচিত। মাটিৰ খাজনাৰ বিষয়ে স্নেহেৰে বুজা পৰা
হব লাগিব।

চৰকাৰে খাদি বিভাগ নিজৰ হাতলৈ আনিব লাগে কাৰণ
কাপোৰৰ মিল বিলাকে যথেষ্ট পৰিমাণে দেশবাসীক কাপোৰ
যোগাবলৈ সমৰ্থ হোৱা নাই।

তেওঁ ইয়াৰ পাচত মানৱক সমান দৃষ্টিভঙ্গীৰে চাবলৈ কৈছিল।
কৰ্মী সকলে ত্যাগৰ প্ৰতীক সন্মুখত লৈ সাধাৰণ লোকৰ অৱস্থা
বুজিবলৈ যত্ন কৰিব লাগিব। সাধাৰণ অশিক্ষিত লোক সকলক
শিক্ষিত কৰি তুলিব লাগিব। শিক্ষা সম্পূৰ্ণ হ’লে তেওঁলোকক
নিজ ইচ্ছামতে কাম কৰিবলৈ এৰি দিব লাগিব।

আত্মশুদ্ধি, বাহিৰশুদ্ধি, শ্ৰম শাস্তি সমপৰ্ণম—অৰ্থাৎ ইয়াৰ
দ্বাৰা সাধুকৰ্ম কৰি জীৱন যাপন কৰা, গ্ৰাম পৰিষ্কাৰ কৰা, হৰিজন

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

প্ৰথা টুঁৱাই দিয়া কৃষিকাৰ্য্য আৰু শাৰীৰিক শ্ৰম কৰা, শাস্তি-সেনা গঠন কৰা, সূতা কটা আদি আদৰ্শমূলক কৰ্ম কৰি সংসাৰ-পথত আগবঢ়া। ঠিক এই শিল্পৰাম পল্লীৰ সন্মিলনৰ এসপ্তাহ পাছতে তেওঁ মাটি সগম্ভা সমাধান অৰ্থে প্ৰকাণ্ড ভাবে ঘোষণা কৰে।

হায়দৰাবাদৰ শাসনকৰ্ত্তাক নিজাম বুজিছিল। নিজাম মানে ৰজাৰ দৰে এজন ক্ষমতাশালী বিশিষ্ট লোক। এওঁৰ এই ৰাজ্য-খনৰ অপূৰ্ণ জ্ঞানজন্মকতাই নবাগতৰ চকুত জলক তৰ্ক লগাইছিল। ইয়াৰ অধিবাসী বিলাক অত্যন্ত বিলাসী আছিল। কিন্তু ইয়াৰ পৰা মাথোঁ পাঁচ মাইল দূৰৰ পৰা যি গাঁও আৰম্ভ হৈছে সেই বিলাক আছিল দৰিদ্ৰতাৰে পৰিপূৰ্ণ জৰাজীৰ্ণ গাঁও। ইয়াৰে তেলেজানা নামৰ শোচনীয় দুৰ্দশাগ্ৰস্ত গাঁও খনিত সঘনাই হৈ থকা কোঢ়ালবোৰে বিনোৱাজীৰ মন আকৰ্ষণ কৰে। যুগ যুগ ধৰি প্ৰচলিত হৈ অহা ভূমিবৃত্তি প্ৰথাই ৰজা আৰু প্ৰজাৰ মাজৰ প্ৰাচীৰখন আৰু সৰলহে কৰিলে। গ্ৰামবাসীৰ এই শোচনীয় পাৰণাম দেখিয়েই নেকি হ'বলা কেইজনমান ডেকাই কমিউনিজমৰ নামলৈ মাটিৰ গৃহস্থ বিলাকক নিষ্ঠুৰ ভাবে অত্যাচাৰ কৰিবলৈ ধৰিলে—কোনো সময়ত হত্যাও কৰিবলৈ ধৰিলে। হায়দৰাবাদ চৰকাৰে আৰু কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে নিকপায় হৈ শেষত পুলিচক এই অত্যাচাৰ দমন কৰিবলৈ আদেশ দিয়ে।

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

শেষত পুলিচ বিভাগে গ্ৰামবাসীক 'কমিউনিষ্ট' সকলৰ নাম প্ৰকাশ কৰিবলৈ জোৰ জুৰুম কৰিবলৈ ধৰিলে। নিঃসহায় লোকে এন্ধাৰ দেখিলে। নামপ্ৰকাশ নকৰিলে পুলিচৰ উৎপীড়ন আৰু নাম প্ৰকাশ কৰিলে 'কমিউনিষ্ট' উৎপীড়ন—এনে অৱস্থাত পৰি একেবাৰে নিৰীহ লোকজনো এনেবোৰ যন্ত্ৰণাত সিজিবলৈ ধৰিলে। চৰকাৰে নিষিদ্ধাৰে পুলিচৰ পৰাজয় আৰু কমিউনিষ্টেও নোদোৱায় শিৰ। জনসাধাৰণৰ অৱস্থা বৰ্ণনাৰ অতীত হৈ পৰিল। আৰু এই জৰ্জৰিত লোক সকলৰ কাৰণেই বিনোৱাজীয়ে এটি শুভক্ষণত ৫১ চনৰ এপ্ৰিল মাহৰ ১৫ তাৰিখে তেলেঙ্গানা উদ্দেশ্যে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰে। তেওঁ কৈছিল “মই তেলেঙ্গানালৈ শান্তিৰ সংবাদ বহন কৰি এজন 'শান্তি সেনা' হিচাবে যাবলৈ বিচাৰিছোঁ। এই কাম কৰিবলৈ বহুত দিনৰ পৰা হাবিয়াস আছিল। কিন্তু নানান কাৰণত কাজে কামে এই কাম কৰিব পৰা নাই। কিন্তু যেই হওক, ভগবান ৰায়ৰ আশীৰ্বাদ লৈ মোৰ এই ভ্ৰমণ আৰম্ভ কৰিছোঁ।”

মিৰিয়ালগুড়া নামৰ গাওঁ খনিত তেওঁ বক্তৃতা প্ৰসঙ্গত কৈছিল “কিছুমান লোক হাজাৰ হাজাৰ একৰ মাটিৰ মালিক আৰু কিছুমানে এক একৰ মাটিও নিজৰ বুলি কব নোৱাৰে।”

বেলাপালি নামে ঠাইত তেওঁ কৈছিল “ইয়া জনসংখ্যা ৩,০০০ আৰু খেতিৰ মাটি ৩,০০০ হেক্টৰ একৰ। কিন্তু ৯০টা

আচাৰ্য বিনোৱা ভাবে

পৰিয়ালেই হে এই গোটেই যিনি মাটিৰ গৰাকী। বাকী ৬০০
ছয়শ/পৰিয়াল মাটিহীন। তাত কোনো কুটীৰ শিল্পও নাই।
ভাতী সকলে আঠ বা দহদিন কাপোৰ বৰলৈকে মাহেকত যথেষ্ট
পৰিমাণে সূতা নেপাইছিল। সমান ভাবে মাটিৰ বিতৰণ হলেই
কুটীৰ শিল্পৰ উন্নতি সাধিব পাৰিব। খেতিয়কে মাথো বেচিবৰ
কাৰণেই শস্ত উৎপন্ন কৰিব নোলাগে। তেওঁলোকে আহাৰৰ বাবে
শস্ত উৎপন্ন কৰাৰ লগে লগে যথেষ্ট পৰিমাণে বস্ত্ৰ পাবলৈ কপাহৰ
খেতিও কৰিব লাগে। এনে হলে তেওঁলোক স্বাৱলম্বী হ'ব।
চীনাবাদাম আৰু ধপাত উধা মুখাকৈ খেতি কৰাৰ কাৰণেই
সমস্তা উদ্ভাৱন হয়। তেলেঙ্গানাৰ সৰ্ব্বনশীয়া গোলমালৰ গুৰিতে
হ'ল মাটি আৰু সম্পত্তি—যাৰ মালিক অকল ধনী সকলেই হে।—

সূৰ্য্যাপ্ত নামে ঠাইত বিনোৱাজীয়ে কৈছে—“কমিউনিষ্ট
সকলৰ পিতৃ হৈছে ধনী লোক।” অকল বিনোৱাজীয়েহে নোলাগে
স্বাধীন দেশৰ নাগৰিক হিচাবে আজি এই কথা সকলোৱে মুক্ত
কণ্ঠে স্বীকাৰ কৰিব। এই সমস্তা প্ৰথমতে সমাধান কৰিবলৈ
আগবঢ়া হ'লে হয়তো আজি দেশৰ পৰিস্থিতি বেলেগ হ'লহেতেন।
এই সমস্তা সমাধানৰ চৰকাৰৰ ব্যৱস্থা দেখি বিনোৱাজীয়ে কৈছিল
“পুলিচ আৰু সৈনিকে এট কাৰ্য্য সমাধা কৰিব নোৱাৰে। গ্ৰীষ্ম
কালত আপোনালোকে সেউজীয়া ঘাঁহনি নেদেখে যেই বৰষুণ
আৰম্ভ হ'ব ধৰণী সেউজীয়া ঘাঁহেৰে উপচি পৰিব; কাৰণ ধৰণী

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

গৰ্ভত ঝাঁহৰ বীজ আছে। এইদৰে পুলিচে কমিউনিষ্টক সাময়িক ভাবে দমন কৰিব পাৰিব কিন্তু ইয়াক স্থায়ীভাবে নিপাত কৰিব নোৱাৰে। আমি সঠিক পথ অৱলম্বন কৰি ইয়াক সমূল্যে অৱশ্যে নাশ কৰিব লাগে। এইদৰে খৰিয়ালৰ ওৰিতে থকা ধনী সম্প্ৰদায়ৰ একচেটিয়া ভূমি সমান ভাবে বাইজৰ মাজত শান্ত পৰিস্থিতিৰ মাজেদি বিলাবলৈ বিনোৱাজী আগবাঢ়ি পদব্ৰজে শ্ৰান্ত ক্ষুধা তৃষ্ণা পাহৰি ভ্ৰমণ কৰে ইখনৰ পাছত সিখন গাঁও।

তেওঁ যথাক্ৰমে হায়দৰাবাদৰ হায়্যাটন নগৰ বাটিচিং গ্ৰাম অতিক্ৰম কৰি নালাগোণ্ডা জিলাৰ পচামপল্লী নামৰ এখন নগৰত উপনীত হয়হি। ইয়াৰ ওচৰৰ ওৱাৰনুগেল জিলা কমিউনিষ্ট কাৰ্য্য কলাপৰ কাৰণে বিখ্যাত আছিল। বিনোৱাই সেই ঠাইত উপনীত হৈয়েই স্থানীয় অধিবাসী সকলৰ লগত কথাবতৰা হ'বলৈ ধৰিলে।

ইয়াৰে এখন সভাত তেওঁ হৰিজন সকলক স্মৃছিলে “হৰিজন সকলে বিচাৰে কি ?” উত্তৰত তেওঁ শুনিছিল কপিত মাটি পালে তেওঁলোকৰ অধিকাংশ সমস্ত সমাধান হ'ব। বিনোৱাজীয়ে পুনৰ স্মৃছিলে—“কিমান মাটি তেওঁ বিলাকে বিচাৰে ?” এই প্ৰশ্নৰ কাৰণে হৰিজন সকল প্ৰস্তুত নাছিল। কাৰণ ইয়াৰ পূৰ্বে এনে প্ৰশ্ন কোনেও তেওঁলোকক কৰা নাই। তেওঁলোকে ইটোৱে সিটোৰ চকুলৈ চাই ফুচফুচাবলৈ ধৰিলে। তাৰ পাছত বয়সস্থ এজনে উঠি ক'লে

আচার্য্য বিনোৱা ভাবে

“৮০ আশী একৰ মাটি হলেই যথেষ্ট হ’ব। বিনোৱাজীয়ে কিছুপৰ ভাবি তেওঁলোকক উক্ত মাটি বিচাৰি দিবলৈ যত্ন কৰিব বুলি আশ্বাস দিলে। শতাব্দী জুৰি শোষণত মৰিহ যোৱা কঙ্কালবোৰ জীয়াই থকাৰ আশাত অন্তৰ হয়তো থকেকলৈ জীপল হ’ল।

তেওঁ সেই সভাত প্ৰথমবাৰলৈ সমজুৱাৰ মাজত বহি থকা শ্ৰী ভি, আৰ, ৰেড্ডিৰ পৰা ১০০ এশ একৰ ভূমি দানহিচাবে পাইছিল। এই কথা প্ৰথমে বিনোৱাজীয়ে বিশ্বাস কৰিবলৈ টান পাইছিল। কিন্তু বাৰম্বাৰ এই কথা উক্ত দাতাই উচ্চাৰণ কৰাৰ পাছত বিনোৱাজীৰ বিশ্বাস হ’ল যে মাটি উক্ত ৰেড্ডিয়ে সঁচাকৈয়ে দিয়ে। এই দৰেই এটি নৱ আদৰ্শৰ আন্দোলনৰ সূচনা হ’ল।

প্ৰেম আৰু শান্তিৰ প্ৰতীক অন্তৰত লৈ বিনোৱাজীয়ে গাৱঁৰ পাছত গাওঁ মাথো ভূ-সংগ্ৰহৰ অৰ্থে ঘূৰি ফুৰিবলৈ ধৰিলে। আৰু সেই সময়ত প্ৰায় প্ৰত্যেক দিনেই তেওঁ মাটি সংগ্ৰহ কৰিছিল।

ওৱাৰেন্‌গেল জিলাৰ টেনিকিলা নামে গাৱঁত তেওঁ কৈছিল—
“পুৰণিকালত দেশত যেতিয়া অশান্তিয়ে বিৰাজ কৰিছিল, তেতিয়া আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলে যজ্ঞ আহ্বান কৰিছিল। য়ো এক যজ্ঞ পাতিবলৈ বিচাৰিছোঁ আৰু সেই কাৰণেই মই ভূদান বিচাৰি যজ্ঞৰ পাতনি মেলিছোঁ। মই বহুত লোকক মাটি দান দিবলৈ কৈছোঁ। যি যজ্ঞ মানৱৰ উন্নতিৰ অৰ্থে পতা হৈছে সেই যজ্ঞত প্ৰত্যেকেই সক্ৰিয় অংশ গ্ৰহণ কৰিব লাগে। যেনেকৈ আমি যজ্ঞত কিছু অংশ

আচার্য্য বিনোদা ভাবে

আহতি দিওঁ তেনেকৈ আমি গৰীবৰ কাৰণে কিছু ভূমি ত্যাগ কৰিব লাগে। প্ৰায় লোকে কয় কলিযুগত দান দিবলৈ কোন্মোও আগ নেবাঢ়ে। কিন্তু যেতিয়া কোনো ব্যক্তিয়ে কোনো বস্তু খোজে— তেতিয়া তেওঁ নিশ্চয় দিয়ে। এতিয়া ময়ো খুজি ৩,৫০০ একক মাটি পাইছোঁ।

তেলেজানাব গাৱঁ ভূঞা তেওঁ মাথে যি সকলৰ ভূমি আছে সেই সকলোকে তেওঁ গৰীব মাটিহীনক মাটি দিবলৈ কৈ ঘূৰি ফুৰিবলৈ ধৰিলে। ইয়াৰ পাচতো ভ্ৰমণ অন্তত নতুন বা-বতাহৰ সৃষ্টি কৰি ১৯৫১ চনৰ ৬ জুন তাৰিখে গোদাবৰীৰ পাৰৰ মানচেষিয়েল নামেৰে সৰু নগৰ এখনিত উপনীত হ'লহি। জুদীৰ্ঘ ৭ সাত সপ্তাহৰ অধিক কাল ৫১ খন গাওঁত অৱস্থান কৰে আৰু ২০০ গাওঁ পৰিভ্ৰমণ কৰি ১২,২০১ একক মাটি সংগ্ৰহ কৰিবলৈ সমৰ্থ হয়। এই উদ্দেশ্যে তেওঁ এখন তিনি জনীয়া কমিটি গঠন কৰে। শ্ৰীকদনৰাম ৰেড্ডি, শ্ৰীমতী লক্ষ্মীবাই সন্মগম আৰু শ্ৰীকেশবৰাও এই কমিটিৰ উদ্যোগী হ'ল। জুন মাহৰ ২৭ তাৰিখে বিনোদাজী পাওনাৰ আশ্ৰমলৈ উভতি আহে। আশ্ৰমৰ সকলোৱে তেওঁক সাদৰি নিলে।

পুৱা চাৰিবজাৰ আগতে বিনোদাজীয়ে শয্যা ত্যাগ কৰিছিল। ইয়াৰ পাছত তেওঁ অলপ সময় অধ্যয়ন কৰি নিজৰ যান্ত্ৰীয় কাম সমাধা কৰিছিল। প্ৰায় প্ৰতিদিনে ১০ দহৰ পৰা ১২ বাৰ মাইললৈ খোজ কাঢ়ি এখন গাৱঁত উপনীত হৈ সেই ঠাইত দিনটোৰ কাৰণে

আচাৰ্য বিনোৱা ভাবে

যে স্থান কৰি যিতব্যয়ী আহাৰ আদি কাৰ্য্য সমাপন কৰি কিছুপৰ জিৰণি লৈছিল। ইয়াৰ পাছত দুঘণ্টা সময় খবৰৰ কাগজ পঢ়া চিঠিপত্ৰ লিখা আদি কাম কৰিছিল। ইয়াৰ পাছত এঘণ্টা নৃত্য কাটিছিল। প্ৰায় প্ৰত্যহ আবেলি চাৰিবজাত নানান ব্যক্তিৰ লগত সাক্ষাৎ কৰিছিল। সন্ধ্যা উপাসনা তেওঁৰ দৈনিক অপৰিহাৰ্য্য অঙ্গ আছিল। প্ৰাৰ্থনা অন্তত প্ৰতিদিনে এটি সাক্ষাৎ বক্তৃতাৰে দৰ্শকৰ মন ছুৰ কৰিছিল। ৯ নবজাত তেওঁ নিজাদেৱীৰ পৰশ লভিছিল।

দেশৰ সামাজিক আৰ্থিক পৰিস্থিতি সম্বন্ধে ভাবি, তেওঁ ক্ৰমান্বয়ে অধিকতৰ উদ্বিগ্ন হৈ পৰিছিল।

৫১ চনৰ ১০ আগষ্ট তাৰিখে তেওঁৰ পুৰণি বহু আৰু গ্ৰেণেল প্লেনিং কমিচনৰ সভ্য শ্ৰী আৰ, কে, পাটিলে বিনোৱাজীৰ ওচৰলৈ পাঁচ বছৰীয়া পৰিকল্পনাৰ আঁনিৰ বিবৰণ অৰ্থে আহিল। বিনোৱাজীয়ে শ্ৰীপাটিলৰ বক্তব্য শুনি থাকি শেহত আত্মসংবৰণ কৰিবলৈ অসমৰ্থ হৈ কলে—“মন্ত্ৰীসভাত আপোনালোকে নাগৰিকক কাম আৰু আহাৰ দিবৰ প্ৰতিশ্ৰুতি দিছে। কিন্তু আপোনালোকে এই প্ৰতিশ্ৰুতি সমূল্যে পাহৰিছে। আপোনালোকৰ ওপৰতে বেকাৰ সকলৰ ভবিষ্যত। যদি আপোনালোকে এই কাৰ্য্যত সফলতা লাভ কৰিব নোৱাৰে, তেতিয়া অৱশ্যে আপোনালোকে কাম ইচ্ছা দিয়া উচিত।

আপোনালোকে পাৰিয়াল পৰিকল্পনাৰ পৰামৰ্শত কৈছে—‘কমকৈ

সূত্র যজ্ঞত বিনোদা ভাবে

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

শিশু জন্মাবা কিন্তু এনে কথা মোক কবলৈ আপোনালোক কোন ? আপোনালোকে যোৰ প্ৰভু নে মই আপোনালোকৰ দাগ ? আপোনা-লোকে কেতিয়াবা ভাবি চাইছেনে জনসংখ্যা কিয় বৃদ্ধি পাইছে ? এটা সিংহই কম পোৱালী জগায় কিন্তু এটা ছাগলীয়ে অধিক জগায়।

আপোনালোকে কুটিৰ শিল্পক স্বায়ত্তশাসী হ'বলৈ কোৱা মানে প্ৰথমে যোৰ ভৰিখন কাটি পাছত থিয় হ'বলৈ কোৱাৰ নিচিনা কথা কৈছে। কুটিৰ শিল্প কেতিয়াও নিজে দৰা নাই। কিন্তু আপোনালোকে ইচ্ছা কৰি মাৰি পেলাইছে। যেতিয়া গান্ধীজীয়ে যোৰ দুৰ্দ্ধিনতো ইমান পৰ্বতপ্ৰমাণ কাম কৰিব পাৰিছিল, তেনে হ'লে এতিয়া আমিহে কিয় তাতকৈ বেচি কৰিব নোৱাৰিম ?

এই কথা আপোনালোকে নেভাবে কিয় ? ১৯৫১ চনত খাড়া-ভাব দুৰ হব বুলি আপোনালোকেই ঘোষণা কৰিছিল। যেতিয়াই এই কথা আপোনালোকে অসম্ভৱ বুলি বুজিলে, তেতিয়াই আপোনালোকে প্লেনিং কমিচন নিযুক্ত কৰিলে। সেই কমিচনে ক'লে—খাণ্ড-সামগ্ৰীৰ স্বচ্ছলতা প্ৰায় অসম্ভৱ।

দেশত কেতিয়াবা বৃদ্ধ হ'লে পৰিস্থিতি কেনে হ'ব এবাৰ ভাবি চাইছেনে ? আপোনালোকে প্ৰস্তাৱ কৰি তিনি লাখ টন খাণ্ড সামগ্ৰী বিদেশৰ পৰা আমদানি কৰি আনে—কিন্তু এইটো আমাৰ বাপতি সাহোননে ? আপোনালোকৰ যি পৰিকল্পনা ই

আচার্য্য বিনোৱা ভাবে

এটা চিৰকালৰ কাৰণে ভিচ্কাবুতি। অধিক শস্তা উৎপন্ন কৰিবলৈ ই-কেতিয়াও আনক প্ৰেৰণা নিদিয়ে।”

চৰকাৰ আৰু কমিচনে কুটীৰ শিল্প আৰু খন্দৰৰ প্ৰতি অনাদৰ কৰা দেখি তেওঁ চকুলো টুকি কৈছিল “লাথ লাথ লোকে এই কুটীৰ শিল্পৰ আৰু খন্দৰ-শিল্পৰ জৰিয়তে অধিক সন্মানৰ জীৱন যাপন কৰিব পাৰিলেহেতেন!” এই প্ৰসঙ্গত তেওঁ কৈছিল “মই ছুবছৰৰ ভিতৰত সমগ্ৰ দেশবাসীক খন্দৰ পিন্ধাব পাৰিম। যদি নোৱাৰোঁ মোক ফাঁচী দিব পাৰে। যদি আপোনালোকে খন্দৰ নিবিচাৰে সেই কথা বেলেগ।” বাহিৰৰ পৰা খাওঁ সামগ্ৰী আমদানি কৰাৰ প্ৰতি তেওঁ ঘোৰ বিৰোধিতা কৰিছিল। তেওঁ বুজিছিল দেশে যেতিয়া চিৰদিন লোকৰ বস্ত্ৰলৈ আশা কৰে সেই দেশ কেতিয়াও স্বাৱলম্বী নহয় আৰু এই দেশৰ অভাবো কেতিয়াও নাভৰে। খাওঁসম্ভাৰ আৰু বস্ত্ৰ বিষয়ত দেশক স্বাৱলম্বী কৰাৰ ভাবনাত তেওঁ কেতিয়াবা বিয়াকুল হৈছিল।

ইতিমধ্যেই প্লেনিং কমিচনৰ সভ্য সকলে বিনোৱাজীৰ ধাৰণা কমিচনৰ চেয়াৰমেন আৰু প্ৰধান মন্ত্ৰী শ্ৰীজাহ্নৰ লাল নেহেৰুৰু জনালেগৈ। ইয়াৰ পাছতে পণ্ডিত নেহেৰুৱে বিনোৱাজীৰ লগত সাক্ষাৎ কৰিবলৈ আগ্ৰহ প্ৰকাশ কৰে। এই খন্দৰ বিনোৱাজীক জনোৱা হয়। বিনোৱাজীয়ে এই উদ্দেশ্যে তেওঁৰ পাওনাৰ আশ্ৰমৰ পৰা দিল্লী উদ্দেশ্যে পদব্ৰজে যাত্ৰা আৰম্ভ কৰে। ৫১ চনৰ ১২

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাষে

চেপ্তেম্বৰ দিনা পাওনাৰৰ পৰা খোজ কাঢ়ি দুমাহৰ অধিক কাল
বদ বৰষুণৰ মাছেৰে ৭২২ মাইল দীঘলীয়া পথ অতিক্ৰম কৰাৰ
পাছতো তেওঁক শ্ৰান্ত দেখা নগৈছিল। পাওনাৰৰ পৰা যাত্ৰা
আৰম্ভ কৰিবৰ আগদিনা অৰ্থাৎ ১১ চেপ্তেম্বৰ দিনা
গধূলি সান্ধ্য প্ৰাৰ্থনাৰ পাছত কৈছিল, “যি কাম কৰিবলৈ মই
এতিয়া ওলাইছোঁ। এই কামৰ নাম ভূদান যজ্ঞ। ই-অকল ভূদানেই
নহয়, এই যজ্ঞত সকলোৰে সহযোগিতা আৰু ত্যাগ
আৱশ্যক। ১২, ১৫ জনীয়া নাৰী পুৰুষৰ গঠিত এটি সৰু দলেৰে
বিনোৱাজীয়ে দিনে প্ৰায় ১২ৰ পৰা ১৬ মাইললৈ খোজ কাঢ়ি পথ
অতিক্ৰম কৰিবলৈ ধৰিলে। তেওঁলোকৰ লগত এখন গৰুৰ গাড়ীও
আছিল। প্ৰথম দিনা ছেলদহ নামেৰে ঠাইৰ পান্নাই আশ্ৰমত
কটায়। ১২ ছেপ্তেম্বৰত নাগপুৰত উপনীত হয়। তাত তেওঁ এই
বাণী ঘোষণা কৰে “যেতিয়ালৈকে ভগবানে মোক শক্তি দিয়ে
তেতিয়ালৈকে মই দেশ ভ্ৰমণ কৰি ভূমিহীনৰ কাষে ভূমি
সংগ্ৰহ কৰিম।” নাগপুৰৰ গঠনমূলক কৰ্মীসকলৰ এখন সভাত
কৈছিল যে “অহিংসামূলক বিপ্লৱৰ দ্বাৰা তেওঁ সমাজৰ ভিত্তি
সলনি কৰাৰ এটি আবহাৱা সৃষ্টি কৰিব খোজে। তেনে-
ধৰণৰ বিপ্লৱ অবিহনে তেওঁলোকে দমিত্ততাৰ নিচিনা বিৰাট
সমস্যাৰ সমাধান কৰিব নোৱাৰে। তেওঁ যি কামত নামিছে
সেই কামৰ সঁচাকৈয়ে আৱশ্যক আছে। যি সকলৰ মাটি আছে

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

আৰু দান কৰিবলৈ বিচাৰে তেওঁ তেনে সকলক অনুৰোধ কৰিব।
তেওঁ মতে যেনেকৈ বায়ু আৰু পানী ৰাইজৰ ৰাজহুৱা সম্পত্তি
তেনেকৈ মাটিও ৰাজহুৱা সম্পত্তি। সেই কাৰণে মাটি সমানভাবে
বিতৰণ কৰিব লাগে।”

১১ চেপ্তেম্বৰ পৰা ১৭ চেপ্তেম্বৰলৈ বিনোৱাই ১১১ মাইল
পথ অতিক্ৰম কৰি ২০০০ একৰ মাটি সংগ্ৰহ কৰে। মানবৰ
অধিকাৰ হিচাবে বিনোৱাই মাটি দাবী কৰে। তেওঁ এই মাটি
সংগ্ৰহ কৰি মাটিৰ আচল গৰাকীক মাটি সোধাই দিবলৈ
বিচাৰে।

১০ দহ দিনৰ ভিতৰত ১৪ চৈধ্যখন গাৱঁৰ পৰা ২০১ জন
দাতাৰ দ্বাৰা ২,৩১,৬৪৯ একৰ মাটি সংগ্ৰহ কৰিবলৈ সমৰ্থ হয়।
তেওঁ কৈছিল “যি সকলে আজি মাটি দান দিয়া নাই সেই সকলে
কালিলৈ নিশ্চয় দিব। তেওঁলোকে তাকে নকৰি উপায় নাই।
মাটিৰ কাৰণে কৰা মোৰ এই অনুৰোধ যি উপেক্ষা কৰিব
পাৰিব এনে লোক ভাৰতত নাই।

৫১ চনৰ অক্টোবৰ মাহৰ ২ দুই তাৰিখে উত্তৰ মধ্যপ্ৰদেশৰ
সাগৰ নামেৰে এখন চহৰত তেওঁলোক উপনীত হয়গৈ। এই-
খন ঠাইত প্ৰায় বহুত ঠাইৰ পৰা সংগঠন কৰ্মী সকল গোট খাই
বিনোৱাজীৰ অপূৰ্ণ বাণী শ্ৰবণ কৰিছিল।”

তেওঁ কৈছিল—“মই যি উদ্দেশ্যে কাম কৰিবলৈ ওলাইছোঁ

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

এই কাম অকল দৰিদ্ৰৰ প্ৰতি সেৱা কৰাই নহয় আনকি ধনীৰো। অৰ্থাৎ মই সকলোৰে সেৱা কৰোঁ। মোৰ এটা বিশ্বাস হৈছে যে মোৰ কৰ্ত্তব্যই সকলোকে আহ্বান কৰিছে।”

তেওঁ এঠাইত কৈছিল “যদিও মোৰ নিজৰ পেট বৰ ক্ষুদ্ৰ কিন্তু দৰিদ্ৰ নাৰায়ণৰ পেট বৰ বিৰাট। যদি মোৰ দাবী কি বুলি কোনোবাই সোধে—মই কম পাঁচ কোটি একৰ মাটি। ইয়াৰ মানে মই খেতিৰ মাটিৰ কথা কৈছোঁ। যদি কোনোবা পৰিয়ালত পাঁচোটি পুত্ৰ সন্তান আছে মই ষষ্ঠ সন্তান হবলৈ বিচাৰোঁ। যদি চাৰিটা আছে মই ৫ম পঞ্চম সন্তান হবলৈ বিচাৰোঁ। এইদৰে মই সমগ্ৰ দেশৰ ঠুং বা ঠুং ভাগ মাটি সম্পূৰ্ণ খেতি কৰা মাটিৰ পৰা বিচাৰোঁ। মই দৰিদ্ৰনাৰায়ণৰ সেৱাৰ কাৰণে সকলোকে আবেদন জনাইছোঁ যেন প্ৰত্যেকেই কিছু দান দিয়ে। ইয়াৰ নামেই হৈছে ত্যাগ যজ্ঞ। মই সেই কাৰণে প্ৰত্যেককে দঢ়াই কৈছোঁ যেন আগবাঢ়ি আহি নিজৰ কান্ধত এই কৰ্ত্তব্যৰ বোজা তুলি লয়। ই দেশৰ ভীষণ আৰু অভাৱনীয় ভবিষ্যৎ বাণীৰ সূচনা হে। মই ইয়াত থিয় হৈ থাকিয়েই এই কামৰ সূচনা হোৱা চকুৰ আগতে প্ৰত্যেক ভাবে দেখিবলৈ পাইছোঁ।” অক্টোবৰ মাহৰ ৭ তাৰিখে মধ্যপ্ৰদেশৰ মালখাউন নামে গাঁৱত উপনীত হয়গৈ তেওঁৰ সৰু দলটি। এই একুৰি পাঁচ দিনীয়া ভ্ৰমণত তেওঁ ৫৬৩ জন দাতাৰ পৰা ৬,৭০০ একৰ মাটি সংগ্ৰহ কৰে। সেই মাহৰ ৮ তাৰিখে

আচাৰ্য্য বিনোদা ভাবে

উত্তৰপ্ৰদেশৰে ঝাৰ্জী জিলাৰ ৱাৰ্দ্ধাত উপস্থিত হৈ তিনি দিন তাত ব্যস্ততাৰে পাৰ কৰি ১১ তাৰিখে বিদ্যাপ্ৰদেশৰ তিকামগাট নামে ঠাইলৈ আহে। তেওঁ ইয়াত পাচদিন থাকে। বিদ্যাপ্ৰদেশৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য্য ভ্ৰমণকাৰীৰ আকৰ্ষণীয় বস্তু। তাতকৈয়ো আকৰ্ষণীয় ইয়াত বাস কৰি থকা নিৰ্দোষ মানুহবিলাক। ইয়াৰ মাজতে তেওঁ এবাৰ মধ্যপ্ৰদেশলৈ পুনৰ গৈছিল।

অক্টোবৰৰ ১৭ সোতৰ তাৰিখে ৰাণী লক্ষ্মীবাইৰ কীৰ্ত্তিৰে পাৰিপূৰ্ণ ঝাৰ্জী তেওঁ পৰিদৰ্শন কৰে। এই সাহসী ৰাণী গৰাকীৰ ৰাজ্যৰ ওপৰত থিয় হৈ তেওঁ ছাত্ৰ সমাজক উদ্দেশ্য কৰি কয়—

“তোমালোকে ৰাজনীতিত অংশ গ্ৰহণ কৰিব পাৰা—কিন্তু কোনো ৰাজনীতি দলত নহয়। তোমালোকে সিংহৰ দৰেহে জীয়াই থাকিব লাগিব, ভেৰাৰ দৰে নহয়। দল ভেৰাইহে গঢ়ে। সিংহই এনে নকৰে। আৰু এটা কবলৈ আছে—প্ৰত্যেকেই নিজৰ ব্যক্তিগত মত ছাত্ৰসকলৰ ওপৰত আৰোপ কৰিবলৈ নিচাৰে। মই তোমালোকক এই আক্ৰমণৰ বাবে সতৰ্ক কৰি দিছোঁ।”

তেওঁ ১৮ তাৰিখে পুৱা পুনৰ বিদ্যাপ্ৰদেশৰ ‘দতিয়া’ নামৰ ঠাইলৈ আহি ১৯ তাৰিখে মধ্যভাৰতৰ দাছ্ৰাত আৰু তাৰ পাছত গোৱালিয়ৰত উপস্থিত হয়। তেওঁ ইয়াত সমবেত হোৱা বিপুল জনতাক কৈছিল “মই ইয়ালৈ দান ভিক্ষা কৰি অহা নাই। মই আহিছোঁ আপোনালোকক এটি কথা কবলৈ সেইটো হৈছে মালিকত্ব

আচাৰ্য্য বিনোদা ভাবে

দলিয়াই পেলোৱা। এইয়া মোৰ বক্তৃ—এইটো মই কৰিছো—
এইদৰে ভবা ছল। যেতিয়া এই ভাবৰ বুলিছে হ'ব, তেতিয়া
যেৱে যি বিচাৰে তাকে পাব। এইদৰে স্বাম্বাভ্যুৎস্থাপন হ'ব।
ইয়াকে মই সৰ্ব্বোদয় বুলি অভিহিত কৰোঁ। মোৰ সতে একমত
হবলৈ মই আপোনালোকক আহ্বান জনাইছোঁ।”

তাৰ আৰু দুদিন থাকি ৰাজধানীৰ ধলপুৰ নামে ঠাইত
২৪ তাৰিখে বাতি উপনীত হয়হি। ২৫ তাৰিখে উত্তৰ প্ৰদেশ হৈ
২৭ তাৰিখে আগ্ৰা আৰু ২৮ তাৰিখে মথুৰা পায়হি। তাত
এসপ্তাহকাল থাকি তেওঁ নবেম্বৰ ৩ তাৰিখে আলিগৰ নগৰত প্ৰবেশ
কৰে। ইয়াৰ পাছত তেওঁ বুলান্দচহৰ আৰু মিৰাট দেশৰ মাজেদি
দিল্লীলৈ অগ্ৰসৰ হয়। তাৰতৰ ৰাজধানীত প্ৰবেশ কৰাৰ লগে
লগে বিনোদাৰীয়ে সৰ্ব্ব মুঠ ৩৫,০০০ এককতকৈয়ো অধিক মাটি
সংগ্ৰহ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। তেওঁ দিল্লীত উপনীত হৈয়েই
দিল্লীৰ নাগৰিক সকললৈ এই বাণী পঠিয়ালে—

“মই ভূমিদান যজ্ঞৰ আদৰ্শ প্ৰচাৰ কৰি দিল্লীৰ পথত অগ্ৰসৰ
হৈছোঁ। দিল্লী আমাৰ দেশৰ ৰাজধানী। সমগ্ৰ দেশৰ দ্বাৰিদ্ধীল
লোকসকল ইয়াত বাস কৰে। ইয়াৰ বাহিৰেও আমাৰ জাতিৰ পিতা
মহাত্মাৰ সমাধি ইয়াতে। ই এখন পবিত্ৰ স্থানো। এই সমাধিৰ
কাৰণে আমি আমাৰ বাহৰ নিৰ্মাণ কৰিছোঁ।

মই দিল্লীৰ নাগৰিক সকললৈ আবেদন জনাইছোঁ, যি সকলৰ

আচাৰ্য্য বিনোদ্য জ্ঞাৰ্বে

ভূমি আছে—সেই সকলে যেন ভূমিহীন ৰায়ভক উদাৰ জাৰে ভূমিদান দিয়ে। নিজ পৰিয়ালৰ একোজন সত্য বুলি জাৰি তেওঁলোকৰো এই মাটিৰ ওপৰত যথার্থ দাবী আছে বুলি ধৰিব লাগে। ভূমি অকল দিল্লীৰ ভিতৰতে যে হ'ব লাগে এনে নহয়—ভাৰতবৰ্ষৰ যি কোনো ঠাইত হলেই হ'ব। যি সকলৰ মাটি নাই—মাথো অৰ্ৰহে আছে—তেওঁলোকে মাটি কিনি দান দিয়ক।

যই ভিক্ষা বিচাৰিছো বুলি কোনোমে ভবা উচিত নহয়। যই ইয়াক জনতাৰ দাবী হিচাবে মাথোন তুলি ধৰিছো। যই ভাৰতৰ অধিবাসীক এক নতুন আদৰ্শৰ পথ দেখুৱাবলৈ প্ৰয়াস কৰিছো।”

ৰাজঘাটৰ নিচেই ওচৰত বিনোদ্যাজীয়ে এটি বাহৰত আশ্ৰয় লৈছিল। তেওঁৰ এই অৱস্থিতিয়ে আক এজনা মহামানৱলৈ সোঁৱৰাই দিয়ে—ভেতিয়া হৰিজন বস্তিৰ এটি সৰু জুপুৰীলৈ ভাৰতৰ প্ৰেচিডেণ্টকে আদিকৰি দেশ বিদেশৰ বিখ্যাত পুৰুষ মহিলাকে এই বস্তিত অৱস্থান কৰা নাওঁঠা ফকিৰ জনৰ ওচৰলৈ সঘনাই অহা যোৱা কৰা দেখা গৈছিল—ৰাষ্ট্ৰৰ নানান বহুমুখী সমস্যা ধীমাংসাৰ অৰ্থে তেওঁলোক আহিছিল এই জুপুৰীটোলৈ। আক আজি ৰাজঘাটত আশ্ৰয় লোৱা বুদ্ধ ফকিৰ জনৰ ওচৰলৈও পণ্ডিত নেহেৰকে প্ৰমুখ্য কৰি বিখ্যাত লোক সকলক অহা যোৱা কৰা দেখা গৈছিল। এই দৃশ্য নিৰীক্ষণকাৰী বাটকহাৰো হয়তো বাগৰি পৰিছিল অশ্ৰুধাৰা—অলক্ষ্যে।

আচার্য্য বিনোদা ভাষে

গান্ধীজীৰ সমাধিৰ ওচৰত আশ্ৰয় লৈ বিনোদাৰাজীয়ে কৈছিল—
“যেতিয়াই মই কিবা ভুল কৰোঁ তেতিয়াই তেওঁৰ আত্মাই মোক
সত্য পথ দেখুৱাই দিয়ে বুলি মই অনুভৱ কৰোঁ।”

বহুতা প্ৰসঙ্গত তেওঁ কৈছিল—“মই জনতাক কৈছোঁ যে
তেওঁলোকৰ মাটিৰ কিছু অংশ মোক দিব লাগে। দ্বিতীয়তে
তেওঁলোকে সেৱা কাৰ্য্যত নিজক উছৰ্গিব লাগে। শেষত দেশবাসীৰ
সেৱা শুদ্ধাৰ হকে তেওঁলোকে বেছাই সৰ্ব্বৰ ত্যাগ কৰিব
লাগে। এই পথকে মই তেওঁবিলাকক দেখুৱাবলৈ বিচাৰিছোঁ।
আমি দৰিদ্ৰ সকলৰ কাৰণে অৱশ্যে ত্যাগ কৰিব লাগে। মই
মাটি বিচাৰিছোঁ—এইটো ত্যাগৰ এটা প্ৰতীকহে। প্ৰত্যেকৰ
অন্তঃকৰণত দৰিদ্ৰ নাৰায়ণক সেৱা কৰাৰ ভাব থাকিব
লাগে।”

দিল্লীত অৱস্থান কৰাৰ সময়তেই এজন সদাগৰে তেওঁক
টকাৰ চেক দিছিল। তেওঁ উক্ত চেক গ্ৰহণ নকৰি কৈছিল—

“মই টকা গ্ৰহণ নকৰোঁ কিয়? কাৰণ অৰ্থহে দেশৰ
পৰিস্থিতি বৰ্ত্তমান এনে কৰিছে। দেশৰ অধঃপতনৰ মূল এইটোৱেই।
অনেক অৰ্থ প্ৰাৰ্থনা কৰাতকৈ নিজে শ্ৰম কৰিব লাগে। দৈনিক
কাৰ্য্য তালিকাৰ পৰা আমি অৰ্থৰ ব্যৱহাৰ বাদ দিব পাৰিব লাগে।
অৰ্থই অনৰ্থৰ মূল।

আক তথাপিও অৰ্থই ব্যৱসায় বাণিজ্যৰ মূল হৈ পৰিছে।

আচাৰ্য্য বিনোদা ভাষে

বিনোদাৰ্থীয়ে আৰু এদিন কৈছিল “অৰ্ঘ্য ভগবানৰ দৰে সকলোতে বিৰাজমান। ইয়াক বাদ দিয়া সহজ নহয়। কিন্তু মোৰ উদ্দেশ্যও সেয়ে। মই এটা সহজ কাম কৰিবলৈ কেবেশ নকৰোঁ। কামটো যিমান জটিল হওক মই উৎসাহহে পাওঁ। মাটিৰ প্ৰশ্ন সমাধান কৰা দুঃসাধ্য বুলি জানিও এই কাম কৰিবলৈ অগ্ৰসৰ হৈছোঁ। সেইদৰে নানান কঠিন সমস্যা থকা বুলি জানিও অৰ্ঘ্য বন্ধনৰ পৰা মজদুৰ আৰু খেতিয়ক সকলক মুক্ত কৰিবলৈ বিচাৰিছোঁ। অৰ্ঘ্য ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি থকা অৱস্থাৰ পৰা মুক্ত কৰা মানে তেওঁলোকক সকলো অপকাৰী প্ৰভাৱৰ পৰা মুক্ত কৰা। সেই কাৰণে মই জনতাক কৈছোঁ, তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ আৱশ্যকীয় বস্তু উৎপন্ন কৰি মুক্তাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি থকা প্ৰভাৱ পৰিত্যাগ কৰক।”

ইয়াৰ পাচতে তেওঁ আনদিনা বক্তৃতাত কৈছিল—

“মই অতীতৰ বস্তু বিনিময় প্ৰথাৰ দিনলৈ যাবলৈ বিচাৰিছোঁ। বুলি কিছুমান লোকে কল্পনা কৰিছে—মোৰ এনে ধাৰণা নাই। মই প্ৰচলিত মুক্তা বিৰোধী নহোঁ। আচলতে মই মোহৰতকৈ কাগজৰ মুক্তা বেচি পছন্দ কৰোঁ। মই পম্বিলম্ব মুক্তা বিচাৰোঁ। কোনো এজন শাসনকৰ্ত্তাৰ অধীনত ই নাটকত চপা হ’ব নেলাগে। এই মুক্তাক প্ৰায়বাসী সকলে নিজে নিজৰ ব্যৱহাৰৰ যোগ্য কৰি লোৱা মুক্তা হোৱা উচিত। এই মুক্তাত কোনো বাকীৰ প্ৰশ্ন নুঠে।”

আচার্য্য বিনোদাৰ্জ্জ ভাষে

দ্বিতীত থকা সময় হোৱাত ভিতৰতে তেওঁ প্লেনিং কমিচনৰ সভ্য সকলক, চেয়াৰমেনক আৰু প্ৰধান মন্ত্ৰীক লগ পাইছিল। তেওঁ এই প্ৰসঙ্গত কৈছিল—

“এই তিনিদিন সময় আলোচনা কৰি মোৰ মতামত তেওঁলোকক জনাইছোঁ। তেওঁলোকে মোৰ প্ৰস্তাব তাৰি চাব খুলি কথা দিছে। কেইবা ঠাইতো মই সমালোচনাৰ সন্মুখীন হৈছোঁ কিন্তু সেইবোৰ মই ক্ৰক্ষেপ নকৰোঁ। মই মাত্ৰ এটা মন্তব্য হে লাগি থাকিম।”

দেশক আহাৰ বিবৰণত স্বায়ত্ত্বাধী কৰিবলৈ তেওঁ প্লেনিং কমিচনক বাবে বাবে কৰে।

দুচবিখাগী বিনোদাৰ্জ্জীয়ে ৫১ চনৰ নবেম্বৰ ২৪ তাৰিখে পুনৰ উত্তৰ প্ৰদেশ অভিযুখে যাত্ৰাৰম্ভ কৰে। এইবাৰ বিনোদাৰ্জ্জীয়ে সমগ্ৰ উত্তৰ প্ৰদেশ পৰিভ্ৰমণ উদ্দেশ্যে পূবদিশৰ পৰা যাত্ৰা কৰে। ভেওঁ মাথোঁ এই দেশৰ পৰাই খেতিৰ মাটি ১ কোটি একৰ পাবলৈ আশা কৰিছিল।

ইয়াৰ পাছত বিনোদাৰ্জ্জীয়ে মিৰাট জিলাত প্ৰবেশ কৰে। গান্ধী আশ্ৰমৰ প্ৰধান কাৰ্যালয় ইয়াত আছিল। আৰু ইয়াতে অধিক পৰিমাণে থকৰ উৎপন্ন হৈছিল। ১৯২২ চনত আচার্য্য জে, বি, কৃপালিনিৰ দ্বাৰা ইয়াত এই অস্থান স্থাপন হৈছিল। ইয়াৰ পাচত মিৰাট জিলাৰ সাধাৰ্ণ নামে ঠাইত শেৰ বাবলৈ থাকি ৩০ তাৰিখে মোজাকৰ নগৰৰ খাটোউলি উদ্দেশ্যে যাত্ৰা কৰে।

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাৱে

স্বৰ্ভাগ্যক্ৰমে তেওঁ সেইবাৰ এটা দুৰ্ঘটনাৰ দ্বাৰা অক্লান্ত হয়। তেনেহলেও প্ৰণালীবদ্ধ ভাৱে তেওঁৰ দৈনিক কাৰ্য্য তালিকাৰ কাম চলি থাকিল। ইয়াৰ পাচত চাহাৰাণপুৰ জিলাৰ দেওবাৰ হৈ ৮ ডিচেম্বৰ দিনা ডেৰাডুন জিলাৰ কলুচী নামে ঠাইৰ অশোক আশ্ৰমলৈ আহে। তেওঁ ইয়াত এখন সভাত কয়—

“কলুচী আপোনালোকৰ ২,০০০ হেক্টৰৰ অধিক বহুৰ জনাজাত। এই বিখ্যাত ঠাইখনত ময়ো অস্বমেধ যজ্ঞৰ পৌৰাণিক ঘোঁৰাৰ দৰে ঘূৰিছোঁ। অৰ্থাৎ মই ভুদান যজ্ঞৰ ঘোঁৰা।” ১৯৫১ চনৰ ডিচেম্বৰ, ৫২ চনৰ জানুৱাৰী ফেব্ৰুৱাৰী এই তিনিটি মাহ স্বাধীন ভাৰতৰ নিৰ্ব্বাচনীৰ কাৰণে ব্যস্ত। চাৰিওফালে স্বাভাৱনৈতিক দল বিলাক পিন্ধাপি দি ফুৰিছে। সেই সময়ত বিনোৱাজীয়ে উত্তৰ প্ৰদেশৰ বোহিলাখণ্ড বিভাগৰ উত্তৰ পশ্চিম ভাগ ভ্ৰমণত ব্যস্ত। সেই সময়তে কেইজনমান স্বাভাৱনৈতিক কৰ্ম্মীয়ে তেওঁক কিছুদিনৰ কাৰণে আন্দোলন বন্ধ কৰিবলৈ কয়—ইয়াৰ উত্তৰত বিনোৱাজীয়ে কৈছিল—যদি সূৰ্য্যদেৱে নিজ গতিত অগ্ৰসৰ হৈ আছে আৰু গঙ্গা ভৈৰৱামত একে গতিৰে বৈ আছে তেন্তে তেওঁৰো কাম বন্ধ কৰিবৰ কাৰণ একো নাই।”

“মই মাথো ভগবানৰ হাতিয়াৰ হে। মোক যিমান দিনলৈকে ইচ্ছা তেওঁ ব্যৱহাৰ কৰিব। তেওঁৰ ইচ্ছাত হকা বধা কৰিবৰ মোৰ অধিকাৰ নাই। তেওঁ যদি ইচ্ছা কৰে তেন্তে অকল মোৰ কাৰ্য্য-তালিকাই নহয় মোকো বহিৰুত কৰিব পাৰে।”

আচাৰ্য্য বিনোদা ভাষে

নিৰ্ব্বাচনীৰ বোৰ সংগ্ৰাম চলি থকা অৱস্থাতো তেওঁৰ প্ৰাৰ্থনা-
সভা নিয়মমতে চলি আছিল। লগে লগে ভূমিও সংগ্ৰহ হৈছিল।
যেতিয়া নিৰ্ব্বাচনী শেষ হৈ গ'ল—তেওঁ জনতালৈ পূৰ্ণ সহযোগিতা
বিচাৰি এই বাণী দিলে—

“এতিয়া নিৰ্ব্বাচন শেষ হ'ল। আমি এতিয়া সকলোৱে
পৰিত্ৰাৰ সেৱা কৰা উচিত। ৰাজনীতি কেন্দ্ৰত আমাৰ মত ভিন্ন
হলেও আমি ভূদান হকে একেলগে কাম কৰি যাওঁ আহক; আমি
যে দুখীয়াৰ কাৰণে কাম কৰিবলৈ একত্ৰ হ'ব পাৰোঁ—ইয়াক আমি
শ্লষ্ট ভাবে কামৰ অধিগতে দেখুৱাব পাৰোঁ। ৰাইজে যাক ভাল
পায়—তেওঁকেই সাদৰে নিৰ্ব্বাচনত তুলিব পাৰে। কিন্তু আমি—
কৰ্মী সকলে ইজনে সিজনক কেতিয়াও অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰোঁ।
মই ঠাইবপৰা ঠাইলৈ এই একে কথাকে ব্যাখ্যা কৰি কৈ আহিছোঁ।
এই একতা মাথোন ভূ-দান যন্ত্ৰৰ অধিগতেহে বন্ধা হ'ব। যদি
সকলোৱে সহযোগিতা কৰে, তেন্তে আমাৰ কাম আগবাঢ়িব।
আজ ই সকলো দল আৰু পাৰ্টিৰ অঙ্গুলিহে হ'ব।

মিৰাট, মুজাফফৰনগৰ, চাহাবানগৰ, ডেৰাডুন, বিজনৰ মোৰোদাবাদ,
বামপুৰ, নাইনিতাল, বৈৰিলি, পগিভিট, বড়মান, ঈটাছ, মণিপুৰ
ঈটোৱাহ, ফাৰোকাবাদ, ছাহাজানপুৰ, হাৰদৈ, লক্ষীমপুৰ, খেৰী আদি
কৰি ১৮ খন জিলা পৰিভ্ৰমণ কৰি ৫২ চনৰ ২২ কেন্দ্ৰস্থায়ী দিনা
বিনোদাৰ্থী ছিঙাপুৰত উপনীত হৱাহি। স্থায়ী ৯০ দিনীয়া ভ্ৰমণত

আচার্য্য বিনোদা ডানে

বিনোদাডায়ে ১৭৪৭ জন দাতাৰ পৰা ২৮,৩০৮ একক মাটি পাইছিল।

মোমোদাবাদৰ চৌদাপুৰ নামেৰে এখন ঠাইত বামচৰণ নামেৰে এজন অন্ধলোকে বাজনিশা প্ৰায় ১ একমান বজাৰত বিনোদাডাৰ বাহৰত উপস্থিত হয়। দিনটোৰ বিপ্ৰামহীন পৰিভ্ৰমণ পাছত বিনোদাডা চৌপনিঙ বিচোৰ। বামচৰণৰ কপাল তাল আছিল তেখেত হ'বলৈ এজন লোক বাহিৰলৈ যাওঁতে তেওঁক লগ পালে। তাললোকে ইমান নিশা অন্ধক ভাৱে অহাৰ কাৰণ জ্ঞািনে—অন্ধই উত্তৰ দিলে—“দৰিদ্ৰ কৰণে জু-দান গ্ৰহণ কৰা এজন সন্ন্যাসীবাৰা আহিছে বুলি মই জনিছোঁ। মোৰ মাথো ১২ বিঘা মাটি আছে আৰু তাকেই মই বাবাক দান দিবলৈ বিচাৰিছোঁ।” সেই নিশাই দানপত্ৰত আঙুলিৰে চাব আদি মাৰি মাটিদান কাৰ্য্য সমাধা কৰি অন্ধলোকজন বাঁহলৈ উভতি গ'ল। এই ধৰণ বিনোদাডায়ে মাথো বাতিপুৰাহে পালে।

এই প্ৰসঙ্গত বিনোদাডায়ে কৈছিল—“বামচৰণ অন্ধ বুলি লোকে কয়। কিন্তু কবলৈ গলে আনিছে প্ৰকৃততে অন্ধ। বামচৰণ ঈশ্বৰৰ কমল-চৰণৰ আকাৰ ধৰি ভগবান নিজে জু-দান যজ্ঞত আশীৰ্বাদ দিবলৈ আহিছিল।”

নাইনিভালৰ কালাডুজি নামেৰে এখন গাঁওত যেতিয়া বিনোদাডায়ে বাহৰ কৰি আছিল—তেতিয়া এগৰাকী মহিলা

আচার্য্য বিনোদা ভাষে

বিনোদাঙ্গীৰ ওচৰলৈ আহিল। এই মহিলা গৰাকীৰ কিছু মাটি পার্শ্বত অকল আৰু কিছু মাটি ভেৰাই অকলত আছিল। মহিলা গৰাকী জুহু গাঁৱৰ পৰা খোজকাঢ়ি আহি বাতি ১১ কলাত বাহৰত উপনীত হয়। বাহৰৰ প্ৰত্যেকেই ভেতিয়া নিদ্রাত অচেতন। পুৱা তিনিবজাত বিনোদাঙ্গীৰ চেক্ৰেটেৰী শ্ৰীমামোদৰ দল হুঙা বেতিয়া বাহিৰলৈ আহে, তেওঁ দেখে এগৰাকী মহিলা বাহৰৰ দুৱাৰমুখত বহি আছে। বিধি ব্যৱস্থা অনুসৰি মহিলা গৰাকীয়ে ভেৰাই অকলত থকা মাটি আৰু এটি পঁজা দানদি বংমনেৰে উভতি গ'ল।

গোহৰপুৰ জিলাত ইয়াৰ অধিবাসী সকলে আনন্দৰ প্ৰাচুৰ্য্যে বিনোদাঙ্গীৰ অভিযান জনায়। মহিলা সকলে এই উপলক্ষে পবিত্ৰ নাম গায় আৰু আৰতি কৰে। এই অৱস্থাৰ মাজতে এগৰাকী মহিলা বিনোদাঙ্গীৰ কিবা কণ্ঠ নকণ্ঠকৈ আগবাঢ়ি আহিল। বিনোদাঙ্গীৰে মহিলা গৰাকীৰ অৱস্থা দেখি—তেওঁক কবলৈ সাহস দিলে।

মহিলা গৰাকীয়ে অৱশেষত সাহস গোটাই ক'লে “মোৰ ১২ বিঘা মাটি আছে আৰু পাঁচোটি পুত্ৰসন্তান আছে। তুমি মোৰ ৬ষ্ঠ সন্তান। সেই কাৰণে তুমি মোৰ ছবিৰা মাটি গ্ৰহণ কৰিব লাগে।”

পৰম সন্তোষেৰে বিনোদাঙ্গীৰে এই মাটি গ্ৰহণ কৰিলে। এই বিষয়ে তেওঁ কৈছিল “ছবিৰা মাটি মোৰ চকুত চুইলাখ বেন লাগিছে। মোৰ কামৰ বাবে মোৰ প্ৰতি এই মাজুৰ আশীৰ্বাদহে।”

আজাদী যিহাদী ভাৰে

ইয়াৰ পাহাড় বাহুবৈহ জিলা হৈ ইকুয়ান পাৰ হৈ গোঙা
কৰী, গোবখপুৰ, ডেহবিয়া, আজামগড়, বালিখা, ধাঁজীপুৰ আৰু
ইয়াৰ পাহাড় কাশীলৈ আহে। এই ঠাই বিলাকৰ অবিবাহী বিলাকৰ
অৱস্থা অত্যন্ত শোক লগা। আৰু ইয়াৰ জনসংখ্যাও বিপুল।
বেলিগাভ কমিউনিষ্টৰ স্তৰকৰ পৰা এখন অভিনন্দনপত্ৰ দিয়া হৈছিল।
এই ঠাইৰ অবিবাহী বিলাকৰ বিনোদ্যাজীৰ প্ৰতি স্তম্ভ-ইচ্ছা প্ৰবল
আছিল। ইয়াৰে এঠাইত বিনোদ্যাজীয়ে কৈছিল “কমিউনিষ্ট সকলে
ইয়াত কিয় শিপাইছে মই উপলব্ধি কৰিছোঁ। কিয়নো ইয়াত ভেনে
কোনো সংগঠনমূলক কৰ্মী নাই। কমিউনিষ্টে দৰিদ্ৰক সেৱা
কৰিবলৈ বিচাৰে। যদিহে কৰ্মী সকলে প্ৰস্তুত কাম কৰে তেন্তে কিয়
কমিউনিষ্ট সকলৰ আৱশ্যক হয়।”

বাহুবৈহৰ পৰা বেলিগাভলৈকে বিনোদ্যাজীয়ে ১৭৮৪ জন দাঁতাব
পৰা ১৭,৪৭৬ একৰ মাটি সাতখন জিলাৰ ভিতৰত পাইছিল।
কাশীত উপস্থিত হোৱাৰ লগে লগে ‘এনি বোচাস্ত’ স্কুলৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী
সকলে বিনোদ্যাজীক চিৰস্মৰণীয় আদৰ্শণি জনায়।

৫২ চনৰ ১২ এপ্ৰিলৰ দিনা বেনাবলৰ পৰা প্ৰায় ১৪ মাইল দূৰত
সেৱা-পুৰী নামৰ উপনিবেশত উপস্থিত হয়গৈ। ১৩, ১৪, ১৫ আৰু
১৬ তাৰিখে সৰ্বোদয় সমাজৰ বহুসংখ্যক অবিবেশন বহিছিল।
ইয়াত ভেতিয়ালৈকে বিনোদ্যাজীয়ে ৪২০৬ জন দাঁতাব পৰা
১০২,০৬১ একৰ মাটি পাইছিল।

আচার্য বিনোদাৰী ভাষে

সৰ্বোদয় সমাজৰ সম্পাদক শ্ৰীশঙ্কৰবাণু দেৱে সন্মিলনত এটা প্ৰস্তাৱত ৰাইজক আহ্বান কৰি কয় “বিনোদাৰীৰ মহৎ উদ্দেশ্য সাধনৰ অৰ্থে দুবছৰৰ ভিতৰত ২৫ লাখ একষ মাটি সংগ্ৰহ কৰিব লাগে। ই আচলতে সহজ কথা নহয়—কিন্তু মন যাৰ বাৰিধাৰ প্ৰচণ্ড স্ৰোত ধাৰাত কৈৱো কিপ্ৰ আৰু শক্তিশালী তেওঁৰ কাৰণে সংসাৰত একো অসম্ভৱ নাই।”

গান্ধীজীৰ পাছতেই তেওঁ মহৎ উদ্দেশ্য সাধনৰ হকে সাধাৰণ মানুহৰ মাজলৈ নামি আতিছিল বুলি আচার্য ভাষেই বুজিছিল। আৰু সেই কাৰণে তেওঁ অহিংসা পথেৰে দুৰ্দ্দশা-ৱিষ্ট ৰাইজৰ জটিলতাৰ মাজেৰে শাস্তমুৰ্ত্তিৰে প্ৰবেশ কৰি ভাৱৰ মাপকাঠিৰে ভূমি দাবী কৰিলে।

এই সৰ্বোদয় সন্মিলনৰ লগে লগে ভাৰতৰ ভূদান বজাৰ কথা দিগ্‌দিগন্তলৈ বিয়পি গ’ল। ইয়াৰ পাছত বিনোদাৰীয়ে বাকী থকা অঞ্চল ভ্ৰমণৰ কাৰণে ওলায়। ৫২ চনৰ এপ্ৰিলৰ ২০ তাৰিখে বেনাৰস জিলা, যোনপুৰ, অযোধ্যা আদি পাৰ হৈ আৰবনপুৰ পায়হি। এই ঠাইৰ গান্ধী-আশ্ৰম খন্দৰ উৎসৱৰ কাৰণে বিখ্যাত আছিল। তেওঁ এই ঠাইত কৈছিল—“গান্ধীজীৰ মৃত্যুৰ পাছত মই অহিংসাবে গবেষণা কৰিবলৈ কেৱল বিচাৰিছোঁ। আৰু মই সেই একে আদৰ্শৰেই মুছলিম সকলক পূৰ্ণ সংস্থাপন কাৰ্য্যত সজিয় অহা প্ৰহণ কৰিছোঁ। এইটো এটা শুভ-অভিভূতা। ইয়েই মোক ভেলেংগানালৈ যাবলৈ উদগনি দিছিল। ভূদান খজাৰ আকাৰত

আচার্য্য বিনোদা জামে

মই তাত অহিংসাৰ প্ৰতিবৃদ্ধি দেখিছোঁ। বিন্নীলৈ যাবলৈ মোৰ
ষি দুমাহ সময় লাগিছিল সেই সময়ছোৱাৰ ভিতৰত মই ১৮ লাখ
একৰ মাটি পাইছোঁ। সৰ্বসাধাৰণে যে অহিংসা-নীতি আনবিলৈ
আগ্ৰহাৰিত ভেতিয়াই সেইটো মই উপলব্ধি কৰিছিলোঁ। উক্ত
প্ৰদেশৰ সৰ্বোদয় সন্মিলনৰ বহুসকলৰ অনুৰোধত মই ইয়াতে সেই
গবেষণা আগতকৈ বহুল ক্ষেত্ৰত কৰিবলৈ সাহস কৰিছোঁ। আমি
এটা পৰিয়ালৰ কাৰণে পাঁচ একৰ মাটি সংগ্ৰহ কৰিবলৈ স্থিৰ
কৰিছোঁ। আমি এতিয়ালৈকে এক লাখ একৰ মাটিত কৈয়ো অধিক
মাটি পাইছোঁ। মই ইয়াত ভগবানৰ হাতৰ বাহিৰে একো দেখা
নাই। ভেঙে এই কাম ইচ্ছা কৰে আৰু এই কাম সাধৰে গ্ৰহণ
কৰিব। মোৰ কেইজনমান সঙ্গীয়েই এই কথা উপলব্ধি কৰে। ফল
হ'ল এই, সেৱাপুৰীৰ সৰ্বোদয় সন্মিলনৰ কৰ্মী সকলে দুবছৰৰ ভিতৰত
২৫ লাখ একৰ মাটি সংগ্ৰহ কৰিবলৈ প্ৰতিজ্ঞাবদ্ধ হৈছে।

অকল মাটিহীন বাইজৰ মাজত ২৫ লাখ একৰ মাটি বিলালেই
যে এই সমস্ত সমাধান নহয়, তাক মই বুজিছোঁ। কমেও পাঁচ কোটি
একৰ মাটি হলেহে এই সমস্ত সমাধান হ'ব। যদি আমি প্ৰথম
চাপত ২৫ লাখ একৰ মাটি পাওঁ আৰু ইয়াৰ অবিয়তে আমি তাৰপৰা
পাঁচ লাখ গাঁৱলৈ অহিংসাৰ বাণী পঠিয়াব পাৰোঁ, তেন্তে সমানভাবে
মাটি বিতৰণৰ কাৰণে ই এটা দুন্দুৰ আৰহাৱাৰ নহি কৰিব বুলি
মই বিশ্বাস কৰোঁ।

আজৰ্জ্য বিনোদা ভাৱে

“হে দেশবাগী সকল, আপোনালোক সকলোকে প্ৰজ্ঞাৰ যত্ন আহুতিৰ অংগ গ্ৰহণ কৰিবলৈ মই নিবেদন জনাইছোঁ। এই উদ্দেশ্য সিদ্ধি কৰি আপোনালোকে আৰ্থিক ক্ষেত্ৰত অহিংসাক সমাজৰ কীৰ্ত্তি হিচাবে স্থাপন কৰক। তিনিটা কাৰণত এই কাৰ্য্য তত্ব বুলি মই দাবী কৰোঁ। ভাৰতৰ সাংস্কৃতিক সম্পদৰ ভগত ইয়াৰ সামঞ্জস্য বিৰাজমান। আৰ্থিক আৰু সামাজিক বীজ ইয়াতে অঁপিত আছে। সৰ্ব্ব শেহত পৃথিৱীৰ শান্তি-স্থাপনত ই সহায় কৰিব। যোৰ যোৰ দেশবাগীৰ কাৰণে দৈনিক তালিকা প্ৰস্তুত কৰিবৰ অধিকাৰ নাই মই আনোঁ। দ্বিবিজ সকলৰ সেৱা কৰা পথেই জীৱনৰ সকলোভটক উচ্চ পৰ্যায়ৰ কাৰ্য্য কৰিব পৰা বুলি মই ভাবোঁ বিহেতু ভগবানৰ মই পৰম ভক্ত। গান্ধীজী যদি আজি জীয়াই থাকিল হেতেন—মই জনতাৰ সম্মুখত আজি যেনেকৈ দেখা দিছোঁ তেনেকৈ দেখা দিব নোৱাৰিলোঁহেতেন। কিন্তু মই গাৰ্ভৰ বাট পথ পৰিকাষ কৰা কামত মনোনিবেশ আৰু কৃষিকাৰ্য্যৰ জৰিয়তে কাকল মুক্তি অৰ্থাৎ সমাজত বন সোণৰ সম বিভৰণৰ বিষয়ে গবেষণা কৰিলোঁহেতেন! পৰিস্থিতিয়ে মোক এই মহৎ যজ্ঞৰ ভীষণ সাহসী পথপ্ৰদৰ্শক হবলৈ বাধ্য কৰিছে। ইয়াক উচ্ছ্বসেই কওঁক, বা বিনয়েই কওঁক, মই ইয়াক ভগবানৰ চৰণত অৰ্পণ কৰিছোঁ। আৰু যোৰ তাই তনী সকলোকে মই ইয়াত সহযোগ কৰিবলৈ সোহাৰি জনাইছোঁ।”

আচাৰ্য বিনোৱা ভাবে

মই মাহৰ ১ তাৰিখে পৃথিৱী জুৰি বহুতা দিবসৰ হেল্মোলনি আৰু সেই দিনটোতেই বিনোৱাজীয়ে ফৈজাবাদত উপস্থিত হৈ এই সম্পৰ্কে কৈছিল—“মই যি কাম হাতত লৈছোঁ, এই কাম শ্ৰমিকৰ কাম। মোৰা মাটিহীন আৰু দুৰ্বলৰ কাৰণে এই আন্দোলন। সাধাৰণতে চহৰ বিলাকত শ্ৰমিক আন্দোলন হয় যদিও ইউৰোপৰ গাওঁ বিলাকত হে কৃষক আন্দোলন হোৱা পঢ়িবলৈ পাওঁ। কিন্তু ভাৰতবৰ্ষৰ তেনেকুৱা আন্দোলন বিলাক সাধাৰণতে চহৰতহে আবদ্ধ থাকে। আমাৰ কৃষক শ্ৰমিক সকলৰ কাৰণে কোনো অস্থিষ্ঠান একেবাৰেই নাই। তেওঁলোকৰ মাজত জাগৰণ নাই—তেওঁলোক নিৰক্ষৰ। খেতি কৰি জীৱিকা নিৰ্বাহ কৰাৰ বাহিৰে তেওঁলোকে একো নেনানে। খেতি কৰা মাটিডোখৰো তেওঁলোকৰ নিজৰ নহয়। এই শ্ৰমিক সকলেই জখলাৰ সকলোতকৈ নিম্নতম খাপৰ আৰু তেওঁলোক সমাজৰ দৃষ্টিৰ আগত অতি ক্ষুদ্ৰ। মই যি কাম হাতত লৈছোঁ, এই কাম তেওঁলোকৰ কাৰণেই। মোৰ আন্দোলন শ্ৰমিক আন্দোলন। মই এজন নিজে শ্ৰমিক। মোৰ জীৱনৰ ডেৰকুৰি দুবছৰ; যথার্থতে মোৰ ভৰ ডেকা বয়সৰ শ্ৰেষ্ঠ বছৰ বিলাক মই শ্ৰমিকৰদৰেই পাৰ কৰিলোঁ। যদিও সমাজে নিৰ্দ্ধাৰণ আৰু মৰ্যাদাহীন বুলি ভাবে তথাপি মই অতি আন্তৰ্জাতীয় কাম যেনে পৰিষ্কাৰ পৰিচ্ছন্ন, বোৱাকটা, কাঠৰ কাম, কৃষিকাৰ্য্য আদি কাম সম্পন্ন কৰিছোঁ। মোৰ কামে মাটি সমৃদ্ধা সমাধান কৰিব পাৰিব, ৰাজ-

আচাৰ্য্য বিনোদা ডাকে

সামগ্ৰী অধিক উৎপাদন কৰিব পাৰিব, ভাৱ বিচাৰিব পাৰিব, গাওঁ লংগঠন কৰিব, চৰকাৰী যন্ত্ৰণ ভাঙ-কল পাব পাৰিব, মাদুহৰ মনত ধৰ্ম্মভাবৰ সঞ্চার কৰি মৰম আৰু মহত্ব ঢালিব পাৰিব আৰু সমাজৰ এই নিম্নতম শ্ৰেণীৰ লোকসকলক নৈতিক উন্নতিৰ সহায়তা কৰিব পাৰিব।”

ইয়াৰ ৮ আঠ দিনৰ পাছত বৃদ্ধ জয়ন্তীৰ দিনা লক্ষ্যে চহৰত তেওঁ উপস্থিত হয়। সেই মাহৰ ১৩ তাৰিখে ‘উদা’ জিলা পাব হৈ কানপুৰত উপস্থিত হয়। কানপুৰৰ ভূদান কমিটিয়ে বিনোদাৰ্থীক ১,৩০০০ একষ মাটিৰ দানপত্ৰ দিয়ে। বিনোদাৰ্থীয়ে কানপুৰত কানপুৰ উন্নয়ন বিভাগে স্থাপন কৰা হৰিজন উপনিবেশ এখন উদ্বোধন কৰি এই ভাষণ দিয়ে—“আপোনালোকৰ চহৰৰ কীৰ্ত্তি বিৰাট আৰু বহু-তলিয়া অষ্টালিকাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰা নাই, কিন্তু হৰিজন সকলৰ বস বাসৰ ওপৰত হে নিৰ্ভৰ কৰিছে। যি সকল শক্তিহীন তেওঁলোকে ঐশ্বৰিক ক্ষমতা লাভ কৰে। আমি তেওঁলোকক সেৱা কৰিবলৈ কৈ—ভগবানৰ অহুগ্ৰহ লাভ কৰোঁ। আমাৰ শৰীৰৰ দুৰ্ব্বল যন্ত্ৰই আমাৰ শক্তি। ভকী আমাৰ জন্ম। যদি এনে নহয়—তেনেহলে সমাজো এদিন কৰু হৈ যাব।”

কানপুৰত ভূমি দান কাৰ্য্যত সভাৰ প্ৰকাশ কৰি যি ২,০০০ হুছেজাৰ পৰিয়ালে সেই মাটি পাব তেওঁলোকৰ কাৰণে ২,০০০ হেজাৰ জোৰা বলধ বিচাৰি হাত মেলিলে।

আচার্য্য বিনোদা জীয়ে

১৯৫২ চনৰ ১৭ মেঘ দিনা বিনোদাৰাজীয়ে নিজেই আইন-কাৰুন গঢ়ি মাটিহীন বাইজৰ মাজত মাটি বিনোদা কাম আৰম্ভ কৰিলে। মাটি বিনোদা ঠাই আছিল কানপুৰৰ পুখুৰান নাবেৰে ঠাইখন। এই উপলক্ষে তেওঁ কৈছিল—

“আমি ইয়াত এটা বৰ সজ কাম কৰিবলৈ সন্মত হৈছোঁহক। আমি ভূদানত পোৱা মাটি মাটিহীন আৰু বেকাৰ লোকক দিবলৈ ওলাইছোঁ। জায় আৰু মেহৰ অবিৰতে এই কাম হ’ব। আমাৰ ঐশ্বৰ্য্যজন অজসৰি এ ভূমিদান যজ্ঞ লৈ আকৌ ভূমিদান আহিব বুলি মই আশা কৰিছোঁ।”

এইদৰে সৰ্ব্বপ্রথমে ৮ আঠোটি পৰিয়ালৰ মাজত পৰিয়ালৰ লোকসংখ্যা হিচাবে ৪৩,১৭৫ মাটি ভগাই দিয়া হ’ল।

ইয়াৰ পাছত বিনোদাৰাজীয়ে কৈছিল “যি সকলে মাটি পাইছে তেওঁলোকে আশীৰ্ব পাৰ্হিছে—কিন্তু যি সকলে দান দিছে তেওঁলোকে দুগুণ আশীৰ্ব পাৰ্হিছে। মাটিহীন সকলে যোগ মতে মাটি পাবই লাগিব। যদি অল্প উপায় নাই—ভেষ্টে ছু-নানৰ অবিৰতে। ভগবান দামৰ এই দৈববাণী অমিতীয়। আমি সেই মহৎ উপায় অৱলম্বন কৰিছোঁ। গৰীৰ সকলক মই সত্য বুলি ভাবিবলৈ এখন গাৰ্ৰা দাতা সকলক কৰ। আৰু তেওঁলোকৰ সেৱা কৰিবলৈ অল্পবোধ কৰিব। আজিৰ যুগ কলি যুগ বুলি মাহুহে কৰ। কলিযুগ মানে পাপ আৰু অধোগতি। কিন্তু মই কওঁ, আমিমেই যুগ ক গঢ়িব

পাৰো। আত্মা একেই সন্মান আৰু অবিচ্ছিন্ন লক্ষ্যো ঠাইতে ৪
আজি আমাৰ ওচৰত বি ঘটনা ঘটিছে—যেয়েই স্বেচ্ছা সত্য। আলঙ্কি
হীনভাবে লুপ্তবিধাৰে যই এই কাম হাতত লৈছিলোঁ। যদি যেন
আলঙ্কি থাকিলহেতেন তেন্তে যই বহুত দিন পূৰ্বেই হস্তাশ হব লক্ষিত
হেতেন। যোৰ সৰ্ব্বশ্ৰেষ্ঠ বিদ্যালয় পৰা নিজক যোৰ আঁতৰাই নি
চৰকাৰৰ হাতিয়াৰ আৰু বহু হ'ব পাৰিলোঁহেতেন। লক্ষ্যক বহুতম
বে তেনে হবলৈ নেপালে। যই স্বাধীন আৰু মুক্ত থাকিলোঁ।
যই মাটি বিচাৰিলোঁ—মাটি পালোঁ—আৰু মাটি দান দিলোঁ।”

ইয়াৰ পাছতে বিনোদাজীয়ে উত্তৰ প্ৰদেশৰ জালাউন জিলাত
চাৰিদিন থাকি হামিৰপুৰ জিলাৰ বেটোৱা পাৰ হৈ ইটালিয়া নামে
ঠাইত ২৩ তাৰিখে উপনীত হয়হি। ইটালিয়া পোৱাৰ আগতে
১০১ একৰ মাটি যোগেশ্বৰ নামে গাৱঁৰ মাজুহে বিনোদাজীক দান দিয়ে।

ইয়াৰ পাছতে বিনোদাজী বান্দাইলৈ আহে। ভক্ত কবি
তুলসীদাসৰ মহান গুণগানিৰে আজিও প্ৰাৰ্জিত এই ঠাই।

ইয়াৰ কন্ঠী সকলে বিনোদাজীক ২০,০০০ একৰ মাটি দান দিয়ে
আৰু ৮০,০০০ একৰ মাটি সোনকালে দিবলৈ প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়ে।
ভেঙে ৫২ চনৰ ৭ জুনৰ দিনা ফটেহপুৰ জিলাত উপনীত হয়। সেই
দিনাৰ পৰা ৩৬ বছৰৰ আগতে এই ঠাইতে প্ৰথম বাবলৈ বিনোদাজীয়ে
বাপুজীক লগ পাইছিল। ইয়াৰ পাছতে বেৰাবিলি, চুলতানপুৰ,
প্ৰতাপগড় আদি পাৰ হৈ ২৩ জুনৰ দিনা এলাহাবাদত উপনীত

আচাৰ্য বিনোদা ভাবে

হয়। এই ঠাইতে ত্ৰিপুরকোষোক্ত দান টেঙেনক লগ পায়। সেই দিনৰ গধূলি প্ৰাৰ্থনা সভাত বিনোদাৰাজীয়ে কয়—“কাৰো একো হানি নকৰাকৈ মৌমাখিৰ দৰে আমি মাটি আহৰণ কৰিবলৈ বিচাৰিছোঁ। এজনৰ সত্যনিষ্ঠাই আনজনৰ সত্যনিষ্ঠাৰ লগত কেতিয়াও সংঘৰ্ষ নকৰে বুলি মই বিশ্বাস কৰোঁ। এখন দেশৰ মজলে আন দেশৰ বিপৰীতে নেযায়। এজনৰ শুভ আন জনৰ প্ৰত্যাশ্বৰ হে। মই অকল মাটিয়েই বিচৰা নাছিলোঁ। লগতে আনৰ অন্তৰ জয় কৰিবলৈ বিচাৰিছিলোঁ। যি দান কৰে তেওঁ যে অকল মাটিকেই দান দিয়ে এনে নহয়—লগতে জেহো উজাৰি দিয়ে। এইদৰেই তেওঁ এজন ৰাজহুৱা কামৰ অংশীদাৰ হৈ পৰে। মই যেতিয়ালৈ এই কাম কৰি কৃতকাৰ্য্যতা লভিব নোৱাৰোঁ তেতিয়ালৈকে মই জিৰণি নলগুঁ বুলি স্থিৰ কৰিছোঁ।

তেওঁ ইয়াৰ পাছত যি দিনা এলাহাবাদ পালেহি—সেই সময়ত প্ৰবল ধাৰে বৰষুণ। সেইদিনা আছিল জুনৰ ২৪ তাৰিখ। প্ৰকৃতিৰ এই বৰ্ষা মৃত্যুলৈ বিনোদাৰাজীৰ দৃষ্টি গলেও সেই দৃষ্টিত তেওঁ আতঙ্কিত নহল। তেওঁ সেই বোৰলৈ ত্ৰক্ষেপ নকৰি এই মহা-নগৰীৰ পৰা ১ লাখ একৰ ভূমি দান বিচাৰিলে। তেওঁ এলাহাবাদত সৰ্বমুঠ ২৭৫৬১ একৰ মাটি পালে।

জুলাই মাহৰ ১ তাৰিখে বিনোদাৰাজী মিৰ্জাপুৰ জিলাৰ তুলতানাপুৰ নামে এখন ঠাইত অৱস্থান কৰিছিল। উক্ত প্ৰদেশৰ

আচার্য্য বিনোদা ভাষে

চৰকাৰে সেইদিনাই অমিদাৰী উচ্ছেদ উৎসৱ পালন কৰিছিল। সেই উপলক্ষে নগৰীত হুলস্থূল; বিনোদাজীয়ে কিছু পক্ষপাত দৰে তিল তিলকৈ কাম কৰি আছে। এই প্ৰসংগত তেওঁ মাথোঁ কৈছিল—“এইদিনটোত আপোনালোক সকলোৰে নিশ্চয় উৎসৱ পালন কৰিছে। মোৰ উৎসৱ কৰিবলৈ কি আছে? যেতিয়ালৈকে দেশত মাটিহীন দুৰ্দ্ধশাপ্ৰস্ত পৰিয়াল আমাৰ মাজত থাকিব—তেতিয়ালৈকে আমাৰ আনন্দ কৰিবলৈ একো নাই। যি সকলে পূৰ্বে মাটিত খেতি কৰিছিল অমিদাৰী উচ্ছেদে তেওঁলোকৰ কাৰণেহে মাথোঁ মাটি আনিলে। পূৰ্বে অৱস্তা তেওঁবিলাক উক্ত মাটিৰ মালিক নাছিল। এতিয়া মালিক হ’ব। মাটি যে ডাঙৰ অমিদাৰ সকলৰ হাতৰ পৰা খেতিয়ক সকলৰ হাতলৈ আহিল এইটো সঁচা কথা—কিন্তু যি সকল মাটিহীনক সকলো ফালৰ পৰা অচুৰ বুলি ভবা হয়—তেওঁলোকৰ বিষয়ে কি ব্যৱস্থা হ’ব? এই দৰিদ্ৰ সকলৰ কাৰণে আমি যেতিয়া কিছু কাম কৰিবলৈ সক্ষম হ’ম—তেতিয়াহে আমি অৱশ্যত তৃপ্তি পাম। সেই ভুক্তভোগী সকলক মই আজি কি বুলি সাধনা দিব পাৰোঁ?”

যদি মই জানিলোঁহেতেন যে গঙ্গা স্বৰ্গৰ পৰা নামি আহি শত্ৰুৰ চুলিৰ পাঠিত বান্ধ খাই থকাৰ সলনি সকলোৰে কাৰণে স্নান হ’লহেতেন তেন্তে মই নিশ্চয় সুখী হ’লোঁহেতেন! যেতিয়ালৈকে ভবিষ্যত হুত্ৰকাৰ গোটেই বেহত চন্দনৰ প্ৰলেপ দিলে কি হ’ব?

আলমৰ্য্য বিনোদাৰী ভাটন

লাখ লক্ষ মাটিহীন লোক আশাৰ ভবিষ্যৎ বৰ্ষাৰ বৰ্ষা। বৰ্ষাৰ আৰি তেওঁলোকক ছৰী কৰিবলৈ বহু কৰিব লাগে। তেওঁলোকে বি দুৰ্ভাগী জীৱন-অগ্নি কৰিছে—জাক জাবাৰে একো কৰিব নোৱাৰি। আৰি তেওঁলোকৰ কাৰণে কিছু জ্ঞান কৰিলেহে তেওঁলোক ছৰী হ'ব। আপোনাৰলোকে বৰি ভিন্ন বান্ধু তেওঁলোকৰ কাৰণে কাম কৰে আপোনাৰলোকে বেজিকৈ পাব তেওঁলোক চিৰদিন আপোনাৰ দাস হৈ আপোনাৰ কাৰণে নিজৰ জীৱনো বৰি দিবলৈ প্রস্তুত থাকিব। যেতিয়া এজন লোকে মাটিহীন জাহ্নব কাৰণে কিছু ত্যাগ স্বীকাৰ কৰে তেওঁ অগতঃ নাগৰিকত্ব লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব।”

৫২ চনৰ ৪ জুলাই তাৰিখে বিনোদাৰী বেনাৰলত প্ৰবেশ কৰে আৰু বাৰিবা বতৰৰ কাৰণে তাৰ কাশী বিজাপীঠত দুমাহ কাল থাকিব লগীয়া হয়। এতিয়ালৈকে মুঠতে তেওঁৰ ২,৯৬৬০৪ একৰ মাটি সংগ্ৰহ হয়। ইয়াতেই বিনোদাৰীয়ে তেওঁৰ পুৰণি বহু আৰু দেশভক্ত আচাৰ্য্য কিশোৰলাল ঘনশ্যামদাস মন্ত্ৰালাৰ পৰলোক গমনৰ সংবাদ পায়। এই খবৰত তেওঁ স্তব্ধ হৈছিল। কিন্তু গীতাই বাৰ-জীৱনৰ একমাত্ৰ পাথৰ—তেওঁ নিশ্চয় সাংসাৰিক এই দুৰ্ভাগ মুহূৰ্ত্তত খন্তেকলৈ মোহত আচ্ছন্ন হলেও নিজক সংযত ৰাখিবলৈ সক্ষম পায়। বিনোদাৰীয়ে কৰ্ত্তব্যৰ যতন বুৰাইয়ে থাকিল।

উক্ত প্ৰদেশত থকা কালছোৱাত আলমোৰাৰ বাহিৰে তেওঁ

স্বাভাবিক বিয়েদ্বারা ভাৰ

গ্ৰামস্থান পৰিসৰ্শন কৰিছিল : ২,৭৫০ আছিল পত্নসংখ্যা ২৫৭
 জন ঠাইত সাহস কৰি যুঁতে ২২,৫০,২৮ একক মাটি তেওঁ
 সংগ্ৰহ কৰিছিল। তেওঁ ২০১টা পানীৰ বুঁদা, ১টা টিউবওয়েল, ৩৪
 জোৰা ঘল, ৬টা ঘৰ, ১টা বজাৰ ঘৰ, ১টা কৰখানা, ১১ খন মাগুৰ,
 ৪টা পাঁচিমান চকা, ১,৩০,০০০ জোখৰ ইটা ১৫ মোণ চিমেণ্ট, ৪টা
 পুখুৰী, ১৫,৫০০ খ টকা মূল্যৰ ৫৩১ জোপা মূল্যবান কুক আৰু
 কেইবা যোগে বীজ দান হিচাবে পাইছিল। ইয়াৰ বাহিৰেও তেওঁ
 ভাত বাইজৰ পৰা ভ্ৰম-দান পাইছিল। যুঁতে সমগ্ৰ দেশত ২১
 এবাৰ বাহ জুৰি ভ্ৰমণ কৰাৰ পাছত তেওঁ প্ৰায় ৪ টাকিলাখ একক
 মাটি সংগ্ৰহ কৰিছিল। তেওঁ এবাৰ কৈছিল—“বাৰ হেজাৰৰ অধিক
 লোকে প্ৰায় তিনি লাখ একক মাটি দান দিছে। যদি কোনোবা
 লাখকে মাটি বিচাবে ই নিশ্চিত যে তেওঁ মাটি পাব। এয়ে ভগবানৰ
 নিজৰ কাম। আগুনি যদি এই কাম কৰিব খোজে তেন্তে আগুনি
 ঈশ্বৰৰ আশীৰ্বাদ পাব। এই কথা বিনোয়াই কোৱা নাই, ঈশ্বৰে
 তেওঁৰ অৱিস্তে কোৱাইছে। ঈশ্বৰে মোক যি শক্তি দিছে
 আপোনাকো সেই শক্তি দিছে; পাৰ্থক্য ইয়াতেই যে আগুনি সেই
 নিহিত শক্তি উপলব্ধি কৰিব পৰা নাই। যি বুজিব পাৰিছোঁ,
 তেওঁ আমাক পৰীক্ষা কৰিছে। যদি কৰ্মী সকলে এই অগ্নি-পৰীক্ষাৰ
 সন্মুখীন হ'বলৈ কষ্ট আৰু যত্ন সাহ কৰে, তেন্তে অহিংসা আন্দোলন
 তেওঁলোকে সকলভাৱে কৰি যাব পাৰিব।”

আচাৰ্য বিনোদা ভাষে

ইয়াৰ পাছতেই অৰ্থাৎ ১৪ ডিচেম্বৰ উক্তৰ প্ৰদেশৰ হৈৱদৰাজ্যৰ পৰা তেওঁ আহি গধূলি কৰ্মনাশা নদীৰ পাৰ পাৱহি। আৰু গধূলি উক্তৰ প্ৰদেশৰ পৰা বিদায়কণ্ঠ তেওঁ সেই প্ৰদেশৰ নাগৰিক সকলৰ প্ৰতি কৃতজ্ঞতা জনাই কয়, “যেতিয়া বায়ু প্ৰতিকূলে বহিছিল, তেতিয়াও আপোনালোকে পাঁচ লাখ একৰ মাটি সংগ্ৰহ কৰা কামত সাহস কৰিছিল। ভগবান বায়ব এই কামৰ পূৰ্ণতাৰ কাৰণে আপোনালোকে কোনো প্ৰম বাৰী স্বধা নাই। ভগবানৰ আশীৰ্বাদ আপোনালোকৰ লগত থাকুক।” ইয়াৰ পাছতে :ভাষিৰে কৰ্মলোৰ কৰি বিহাৰৰ উদ্দেশ্যে নাওত উঠিল—কৰ্মনাশাৰ সৈন্তত বিনোদাজীৰ নাও চলিল—বিহাৰ যুখে। সন্ধিয়া অন্ধকাৰ ঘূৰ কৰিবলৈ বিনোদাজীৰ নাওখনৰ-জ্বলি থকা বন্তি কিগছি দুৰদিগন্তত বিলীন হৈ গ’ল। উক্তৰ-প্ৰদেশৰ জনতাই চকু-লোৰে এই সন্ধ্যাগী জনৰ প্ৰতি প্ৰজ্ঞা জনালে।

বিহাৰ প্ৰদেশৰ প্ৰান্তত উপনীত হোৱাৰ লগে লগে হেজাৰ জনতাই তেওঁ সাদৰণি জনালে—এই সাদৰণি কাৰ্য্যত বিহাৰৰ পৰ্জাশীলা স্বামী সকলেও যোগদান দিয়া এটা বিশেষ উল্লেখযোগ্য ঘটনা। বিনোদাজীৰ দৰ্শনত নিৰ্ঘ্যাতিতৰ বুকুত সঞ্চাৰ হ’ল আশা—আনন্দ, উদ্দীপনা। বিনোদা বাবাৰ দৰ্শন পাবলৈ বিহাৰৰ লোক ব্যাকুল হ’ল।

কৰ্মীসকলক কৈছিল “আপোনালোকে ৪ চাৰিলাখ একৰ মাটি

আচার্য্য বিনোদা ভাট

সংগ্ৰহ কবিবলৈ সক্ষম লৈছে। মই বিহাৰৰ মাটি সম্বন্ধা এতিয়া সমাধান কবিবলৈ ইচ্ছা কৰিছোঁ। ৪ চাৰিকোটি লোকেৰে লৈতে ১৭ সোতৰ খন জিলা বিহাৰত আছে। ৫০ পঞ্চাশ লাখ একক মই এই এনেৰে পৰাই বিচাৰোঁ। এনেহলে বিহাৰৰ মাটিসম্বন্ধ সমাধান হ'ব।" বেতিয়া ডেউ ধনেশা নামে ঠাইত প্ৰথম ভূদান পায় তেতিয়া তাৰ প্ৰত্যুত্তৰত কৈছিল—

“বিহাৰখন দুখীয়াৰ দেশ। এই যন্ত ইয়াতেই এতিয়া সম্পন্ন কৰা অতি প্ৰয়োজনীয়। ৪ চাৰিলাখেই প্ৰথম স্তৰ। মাটি সম্বন্ধ সমাধানই আমাৰ এতিয়া দৰকাৰ।”

ইয়াৰ মাজতে ডেউ আৰু কেইবাটাও সাক্ষাৎ কৰুতা দিছিল। এদিন গধূলি প্ৰাৰ্থনান্তত কৈছিল—তীৰ্থবাটী সকলে যেনেকৈ ভগবানৰ দৰ্শনার্থে তীৰ্থ ভ্ৰমণ কৰে ময়ো তেনেকৈ ভূদান-তীৰ্থৰ অৰ্থে ইয়ালৈ আহিছোঁ। মোৰ সমুখৰ দৰ্শকবৃন্দ মোৰ মানন্ত ভগবান।” “আমি এতিয়ালৈকে বস্তু লোহাত হে অভ্যস্ত। বৰ্তমান মই আপোনালোকক দান দিবলৈহে কৰ্ত্ত। দান বা পৰোপকাৰিতা আমাৰ জীৱনৰ আৱশ্যকীয় কাম। নহলে ভোগক বোগেহে অজ্ঞানৰূপ কৰে। সেই বোগৰ স্বৰূপ অকল শাৰীৰিক বা মানসিকেই নহয়, সামাজিকে। সেই কাৰণে য়েহৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি মই এক বিদ্ৰোহ আপোনালোকৰ অন্তৰত সৃষ্টি কৰিবলৈ বিচাৰিছোঁ।”

ইয়াৰ পাছত ১৮ চেপ্তেম্বৰ তাৰিখে দামাৰা নামে এখন ঠাইৰ

অজ্ঞান বিবাহৰ ভাষে

একজন সভাপতি কয়—“মই বিহাৰৰ পৰা প্ৰথম কিত্তি হিচাবে ৪ চাৰিলাখ
একক মাটি বিচাৰিছোঁ। মোৰ সেই দাবী যিহে। কিন্তু সিয়ান
খিনিয়েও মোক সন্তোষ দিব পৰা নাই। মই বহুত দূৰলৈ অগ্ৰসৰ
হৈছোঁ। মই ইয়াত থকা কালতেই বিহাৰৰ মাটি সমস্তা সমাধান
হোৱাটো হাবিৱাহ কৰিছোঁ। মোৰ এই উদ্দেশ্য কেতিয়া পূৰ্ণ
হব—যদি মই সমগ্ৰ দেশ পৰিক্ৰমণ কৰি মাথোঁ কেই বিঘামান মাটিহে
পাবলৈ সক্ষম হওঁ। আমি যদি হিতকাৰী কান এখন বাজাতে
জালটো কৰিব পাৰোঁ, তেন্তে ই সমগ্ৰ দেশৰে সহজে সমস্তা সমাধান
কৰিব পাৰিব। আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলে কৈছে—“একমক দমন
কৰা, সকলোৱে বশ মানিব। সেয়ে মই অক্লান্ত কৰোঁ যে আপোনা-
সমেক যদি তেনে ইচ্ছা কৰে আৰু মোৰ লগত সহযোগিতা কৰে
তেন্তে বিহাৰৰ বিপন্ন কৃতকাৰ্য্যতাৰে সমাধান কৰিবলৈ মই অগ্ৰসৰ
হম।

ব্যৱসায়ী, বেঞ্চাৰ, মন্ত্ৰীমণ্ডলী আইনকৰ্তা, সকলো দল আৰু
দায়িত্বশীল মহলৰ পৰা প্ৰথমে মই মাটি দাবী কৰোঁ। তেওঁলোকৰ
ঊৰ্দ্ধা মাটি মোক প্ৰথমে দি মোৰ কাৰ্য্যৰ আৰম্ভণি কৰি দিয়ক।
ভাৰতালিকে কেনেদৰে আৱহাৱ। সলনি হৈ বাব তেওঁলোকে দেখিবলৈ
পাব।”

মই মাটি সমস্তা সমাধান কৰিবলৈ লৈছোঁ। অহিংস পদ্ধতিৰে
এই কাম কৰাটোৱেই অতি আৱশ্যক !

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

যদি আমি জেহ আৰু গ্ৰেহৰ দ্বাৰা মাটি সমস্ত সমাধান কৰিব পাৰোঁ তেন্তে ই অহিংস আন্দোলনলৈ গৰিমা আনিব। অৰ্থমৈত্ৰিক বিপ্লৱ যদি অহিংসাই লাভ কৰিব নোৱাৰে তেন্তে ইয়াৰ ব্যতিৰেকে কিহেৰে লাভ হ'ব? অহিংসাই ওপৰত মোৰ গভীৰ বিশ্বাস আছে। ভাৰতবৰ্ষতেই প্ৰথমে আবিষ্কৃত হোৱা যি অহিংসা সকলোৱে প্ৰায় বিশ্বত হৈছেহে, গান্ধীজীক ছ'ৱি মেই অহিংসাৰ পিনে আগবাঢ়ি আহক।

জয় অহিংসা, জয় বিহাৰ, "জয় হিন্দ !!!"

বিনোৱাজী চাহাবাদত ১ অক্টোবৰ তাৰিখলৈকে থাকিল। ইয়াৰ পাছত পাটনাত ৪ চাৰিদিন থাকি অক্টোবৰ ৬ তাৰিখে চাৰান জিলাৰ সদৰ ঠাই চপালৈ আহে। ১৫ দিন চাৰান জিলাত থাকি পুনৰ তেওঁ পাটনালৈ আহে। পাটনাত তিনিদিন সময় থাকে। মনে প্ৰাণে বিনোৱাজীয়ে চিন্তা কৰিবলৈ ধৰিলে কিদৰে বিহাৰৰ মাটি-সমস্ত সমাধান কৰা যায়। তেওঁ ইয়াত এতিয়ালৈকে যি মাটি সংগ্ৰহ কৰিব পাৰিলে তাত তেওঁ সঙ্কট নহল। ২০ তাৰিখে পাটনাত তেওঁ এই মহৎ প্ৰতিজ্ঞা কৰি ক'লে—“যেতিয়ালৈকে বিহাৰৰ মাটিসমস্ত সমাধান নহ'ব তেতিয়ালৈকে বিহাৰ মই ত্যাগ নকৰোঁ।” ইয়াৰ পাছতেই তেওঁ ৰাইজৰ আগত ‘সম্পত্তি দান’ যজ্ঞৰ পৰামৰ্শ দাঙি ধৰি কয়, “জুদানৰ কাম যি ভাবে অগ্ৰসৰ হৈছে তাৰ পৰা স্পষ্ট বুজা যায় যে যেতিয়ালৈকে আমি আৰু আগবাঢ়ি যন

আচাৰ্য্য বিনোদা জাট

সম্পত্তি বিবিচাৰী, ভেতিয়ালৈকে এই আন্দোলনত নিহিত হৈ থকা আদৰ্শ সকল হৈ উঠিব। আৰু ইয়াক উললি কৰি মই বাইজৰ পৰা ধন-সম্পত্তিৰ অংশ বিচাৰিবলৈ স্থিৰ কৰিছোঁ। সম্পত্তিৰ ঠু ডাগ দাবী কৰি মই আগবাঢ়িছোঁ। কিন্তু বাইজ যোক কি দিব পাৰে আৰু কি দিবলৈ স্থিৰ কৰে ই বাইজৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। জনহিতকৰ কাৰ্য্য কাৰণে যেনেকৈ সাধাৰণতে ধনৰ পুঁজি সংগ্ৰহ অৰ্থে ট্ৰাষ্ট স্থাপিত হয় তেনে ট্ৰাষ্টৰ পুটি কৰা মই বিবেচনা নকৰোঁ। সম্পত্তিদান আৰু যি বিলাক পুঁজি নানান কাৰণত মাজে মাজে তোলা হয় ইয়াৰ মাজত বহুত পাৰ্থক্যও আছে। আদৰ্শ কিছু অংশ বহুতৰ পাছত বহুত দানদি যোৱাই হৈছে সম্পত্তিদান। অৰ্থ দাতাৰ লগত জমা ধকাটো লেই কাৰণে মই বিবেচনা কৰিছোঁ। কিন্তু আমি যেনেকৈ ইচ্ছা কৰোঁ তেনেকৈ ভেঙে উক্ত অৰ্থ খটাব লাগিব আৰু বহুশেষ হিচাব দাখিল কৰিব।”

২৫ অক্টোবৰ দিনা বিহাৰ ষ্টেট কংগ্ৰেছে গভীৰ ভাবে এই আন্দোলনৰ বিষয়ে চিন্তা কৰি এই বাণী পাঠ কৰিলে—

“বিহাৰ ৰাজ্যৰ কংগ্ৰেছ কমিটিয়ে খৰি বিনোদাক ভূদান বন্ধৰ কাৰণে হিয়াতৰা শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছে। আৰু বিহাৰবাসীৰ নিজৰে সৌভাগ্য বুলি ভাবিছে। সকলো বিলাক ষ্টেটৰ ভিতৰত বিহাৰতেই প্ৰথমে বিনোদাজীয়ে মাটিসমস্ত সম্পূৰ্ণ সমাধানৰ কাম বাচি ললে।”

অতি অলপ সময়ৰ ভিতৰতে ১৯৫৩ চনৰ ২৮ ফেব্ৰুৱাৰীৰ

আতাৰী বিনোদী আৰু

দিনালৈকে কৰিটৈয়ে ৪ টাখি লাখ একক মাটি ফুটানৰ অভিযন্তে সংগ্ৰহ কৰিবলৈ প্ৰস্তাৱ দয়।

ওপৰত উল্লেখ কৰা নিৰ্দিষ্ট সময়ৰ ভিতৰত নিজস্ব নিজস্ব প্ৰত্যেকৰ অংশ সম্পূৰ্ণ কৰিবলৈ কৰিটৈয়ে সকলো কংগ্ৰেছ কৰ্মীলৈ আৰু কংগ্ৰেছৰ ব্যৱস্থাপক দলক জনালে। এই কামত কৃতকাৰ্যতা লভিবলৈ কৰিটৈয়ে, কংগ্ৰেছ কৰ্মীসকলে আতি সোনকালে মাটি ৩ ভাগ দান দিয়া আৰু সঁজুলি সংগ্ৰহ কৰাটো উচিত বুলি আছিল।

সকলো অহুতানৰ সকলো দলৰ সকলো পাৰ্টিৰ আৰু এই কামত বাপ ধৰা সকলো কৰ্মীয়ে সহযোগিতা পাবলৈ কৰিটৈয়ে আশা কৰে।

কৰিটৈয়ে কাৰ্য্য কৰি সমিতিৰ এই বিষয়ে প্ৰকৃত আকাৰ দিবলৈ কৰ্মতা প্ৰদান কৰিলে। “২৮ অক্টোবৰৰ দিনা এটা বিশেষ উদ্দেশ্যলৈ বিনোদীজী গৱা জিলাৰ আহানাবাদত প্ৰবেশ কৰিলে। ইয়াৰ পাচত তেওঁ গভীৰ চিন্তা কৰি ভগবান বুদ্ধৰ পবিত্ৰ ৰাজ্যখনৰ পৰা একলাখ একক মাটি দাবী কৰিলে। ক্ষিপ্ৰগতিৰে কাম কৰিবৰ কাৰণে বিনোদীজীয়ে ত্ৰীদামোদৰ দাস যুগাক ভাৰ দি তেওঁ নবেম্বৰ ১২ তাৰিখে পালাৰ্ঘ্যে জিলাত উপনীত হয়। তাতেই ২২ নবেম্বৰৰ দিনা ৪০০ দানপত্ৰ লাভ কৰি ৰাখিলে আছে। ইয়াৰ পাছত বৰ্ষাক্ৰমে তিৰিলা জিলাতই ডিচেম্বৰৰ তিনি তাৰিখে সিংহভূম জিলাত উপনীত হয়। ইয়াত তেওঁ অলুহ হোৱাত গৰুৰ গাড়ীয়ে মানভূম জিলাৰ কেন্দ্ৰাৰবেৰাত আৰু ইয়াৰ পাছত চাণ্ডিলত উপনীত হয়গৈ। ইয়াৰ

অক্সোৰ্ভা বিনোদনা ভাবে

পাছত ডেউৰ খৰীবৰ অৱস্থা আৰু শোচনীয় হোৱাত মাৰ্ক বাহৰ প্ৰথম সপ্তাহলৈকে চাঙিলত থকা টোৱেই বিবেচনা কৰে। মাৰ্ক ৭, ৮, আৰু ৯ ছাৰিখে সৰ্বোদয় সমাজৰ পঞ্চম অধিবেশন চাঙিলতেই বহাৰ ব্যৱস্থা হৈছিল। ৫২ চনৰ মে মাহৰ পৰা ৫৩ চনৰ এপ্ৰিল মাহলৈকে বিনোদাজীয়ে দেশত মুঠতে ১১,৫৩৩৫৬ একৰ মাটি সংগ্ৰহ কৰিছিল। বিহাৰত মাটিৰ নিৰ্ধাৰিত পৰিমাণ ৪ চাৰিলাখ একৰ। কিন্তু বিনোদাজীয়ে অতি সহজেই ৩২ লাখ একৰ মাটি সংগ্ৰহ কৰিলে।

ছটিয়েলিষ্ট পাৰ্টিৰ নেতা ত্ৰিভয়প্ৰকাশ নাৰায়ণে ঘোষণা কৰিলে যে ডেউৰ বি তিনি সময় পাব সেই সময় তিনি ছুদান অৰ্থে ব্যৱ কৰিব। ডেউৰ উক্ত পাৰ্টিৰ এখন প্ৰধান নায়ক হলেও মহৎ কামত আত্মোৎসৰ্গ কৰিবলৈ কুষ্ঠাবোধ নকৰিলে। বামগড়ৰ ৰজাই বিনোদাজীক ১ লাখ একৰ মাটি দিবলৈ প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়ে।

৬ ছয় মাৰ্কৰ দিনা চাঙিলত সৰ্বোদয় সন্মিলন বহে। ইয়াৰ দুটা প্ৰস্তাৱৰ ভিতৰত এটা আছিল ছুদান, আনটো গ্ৰামৰাজ গঠনৰ সম্পৰ্কে। প্ৰথম প্ৰস্তাৱটোৰ অকল যোৱা বাবৰ কথাৰে পুনৰুজ্জীৱিত কৰি ৫৪ চনৰ এপ্ৰিল মাহৰ ভিতৰতে ২৫ লাখ একৰ মাটি সংগ্ৰহ কৰাত আৱদ্ধ নেথাকি মুকলি ভাবে কৰ্মোন্নতি আৰু সম্পূৰ্ণ সমতাৰ এখন সমাজ স্থাপন কৰিবলৈ আৰু ৫৭ চনৰ পূৰ্বে ৫ কোটি একৰ মাটি লাভ কৰিবলৈ প্ৰস্তাৱ গ্ৰহণ কৰে। এই আন্দোলনত যোগ

আচাৰ্য্য বিনোদা তামে

দিবলৈ দেশৰ ডেকা-গাভৰু সন্মিলনে আহ্বান জনায়। আৰু সন্মিলনত কৰ্মৰূপে গ্ৰামবাসী স্থাপনৰ অধিবেশিতহে এখন সুস্থ সৰ্বোদয় সমাজ গঢ়ি উঠিব পাৰে। এই উদ্দেশ্যে বাস্তবিক অৰ্থনৈতিক ক্ষমতাৰ বিবেচনা কৰণৰ অতি আবশ্যক হৈছে বুলিও সন্মিলনত কোৱা হয়।

এই সন্মিলনত শ্ৰীঅন্নপ্ৰকাশ নাথায়শেও এটি গাফলি কলুতা দিছিল। এই চাঙিলৰ উদ্বোধনী ভাষণত বিনোদাৰীয়ে কৈছিল—
 “আমাৰ মাথোঁ দেহৰ কাম কৰাই উদ্দেশ্য নহয়। আমি এখন চেনেহেৰে ভৰপূৰ হৈ থকা বাজ্যও সৃষ্টি কৰিবলৈ বিচাৰিছোঁ। শঠতাৰ বাজ্যতো দেহ বিবাজ কৰে। আহাৰৰ লগত অকণমান নিমখে যেনেকৈ কচিকান বৰ্দ্ধিত কৰে তেনেকৈ দৰাই কাৰ্য্যৰ মৰ্যাদাহে বঢ়ায়। এনে ধৰণৰ দৰাই হিংসা প্ৰযুক্তিৰ ওপৰত মাথোঁ লুগন্ধ ছটিয়াই দিৱে কিন্তু ই বুদ্ধৰ অৱগান ঘটাব নোৱাৰে। গতিকে আমি বুদ্ধৰ দৃষ্টিভঙ্গি অবলম্বন কৰা উচিত। আৰু বিবিলাক কেৱলমাত্ৰ দেখাত হে গঠনমূলক সেৱাকাৰ্য্য ভেনেকামৰ পৰা বিৰত থকা উচিত। সেই কাৰণে মই জনশক্তি সৃষ্টি কৰিবলৈ বিচাৰিছোঁ। এক শক্তি, যি শক্তিয়ে অভ্যাচাৰৰ বিৰোধিতা কৰিব আৰু স্বাধীন কৰ্ত্তৃপক্ষৰ পৰা বেলেগ হ’ব। আমাৰ কাম হুঁচা ভিত্তিত অগ্ৰসৰ হ’ব লাগে। এটা ‘বিচাৰশাসন’ বা মানুহক এটা বিষয়ে গভীৰভাৱে চিন্তা কৰিবলৈ দি শাস্তিপূৰ্ণভাবে মানসিক পৰিবৰ্ত্তন কৰা। আৰু

আচাৰ্য্য বিনোদা ভাবে

আমচো 'কৰ্ত্ত্ব-বিভাজন' স্বৰ্গীয় কোনো শাসন কাৰ্য্যৰ কৰ্ত্ত্ব
মণকাটক ব্যক্তিৰ যাজ্ঞত কাম ভাগ কৰি দিয়া।

আমাৰ উল্লেখ আনলোকক বুজাবলৈ প্ৰস্তুত হোৱা আৰু আনৰ
মহোত্তৰ আমি যুজি পোৱাৰ দানেই হৈছে 'বিচাৰ-শাসন'।
আমাৰ দৃষ্টিভঙ্গীৰ বিষয়ে আমি আনক জোৰ দ্বন্দ্ব কৰিব নোৱাৰোঁ।
তেওঁলোকে যেতিয়া আমাৰ দৃষ্টিভঙ্গী নিখুঁল বুলি বুজিব তেতিয়াহে
বৰং স্বেচ্ছাবেৰে বুজোৱা লাগিব।

কৰ্ত্ত্ব-বিভাজন বা ব্যক্তিৰ যাজ্ঞত কাম ভগাই দিয়াই হৈছে
আমাৰ কাৰ্য্যৰ আন এটা পদ্ধতি। কাম কৰিবৰ কাৰণে নাইবা
কাৰ্য্য নিৰ্বাহ কৰিবৰ বাবে কোনো ক্ষমতা কেন্দ্ৰীভূত হ'ব
নেলাগিব।

নিৰ্ভৰশীলতা বা বাহুবলৰ যোগেদি স্বতন্ত্ৰতা পোৱাৰ উপায়
হৈছে ভগবানৰ সৃষ্টিৰ সন্ধৰ্কে অবলম্বন কৰা বীতিৰ দৰে এক বীতি।
তেওঁ এই বীতিত ইমানেই বিলীন হৈ আছে যে আমাৰ কোনো
কোনোৱে তেওঁৰ অস্তিত্বৰ বিষয়ে সন্দেহ কৰে। সেই একেধৰণেৰে
এখন ৰাজ্য আমি গঠন কৰিবলৈ বিচাৰিছোঁ যাৰ অস্তিত্বক আনে
উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰিব। অহিংসাৰ এখন ৰাজ্য সৃষ্টি কৰাত
মাথো আমাৰ ইচ্ছা থাকিব লাগিব। আৰু এই ইচ্ছাকেই অবলম্বন
কৰি আমি গাওঁৰোক নিজ নিজ কাম কৰিবলৈ ক্ষমতা দিব লাগিব
যাতে এই গাওঁবিলোক এখন গণতন্ত্ৰলৈ ৰূপান্তৰিত হয়।" এই

আচাৰ্য্য বিনোদাৰ্জ্জুনে

উদ্দেশ্য লাভ কৰিবলৈ বিনোদাৰ্জ্জুনে চাৰিভাজ খোৱা, কাৰ্য্যতালিকা এখন আগবঢ়ায় (১) বিভিন্ন সংস্থাপন একে অংশত তুল্য কৰা, (২) পাঁচজোৰ একৰ মাটি ১২৫৭ চনৰ ভিতৰত জুদান বজাৰ কাৰণে সংগ্ৰহ কৰা, (৩) দানবজা, (৪) দান।

তেওঁ ইয়াৰ পাছত মানস্ফুৰ্ণ জিলাত এসপ্তাহ কাল আছিল। ২৫ মাৰ্চৰ দিনা হাজাৰিবাগ জিলা হৈ ১৩ তাৰিখে গয়াত প্ৰবেশ কৰি ২৯ তাৰিখে পালামৌলৈ আহে। তেওঁ ইয়াত ডেলাগঞ্জৰ ওচৰৰ ৰাফাত বাহৰ কৰিছিল। ইয়াত বিনোদাৰ্জ্জুনে ১ লাখ ২ হেজাৰ ১ একৰ মাটি ৰাফাত বজাৰ পৰা দান পায়।

ইয়াৰ পাছত তেওঁ ১৫ দিনৰ কাৰণে বাঁচি লৈ আহে। ১৪ জুনৰ দিনা নেটাবহাটলৈ আহে। ইয়াতেই পালকোটৰ ৰজাৰ পৰা ৪৪৫০০ লাখ একৰ মাটি দান পায়। ইয়াৰ উপৰিও বাঁচিজিলা জুদান কমিটিৰ তথ্যৰ পৰা ৪৫,১৩২ লাখ একৰ মাটি দান তেওঁ লাভ কৰে। ১৫ তাৰিখে যিখন প্ৰাৰ্থনা সভা বহিছিল তাত তেওঁ ১৪০১ দাতাৰ পৰা ৬৩২ একৰ মাটি দান পায়।

১৬ জুনৰ দিনা তেওঁ বিষ্ণুপুৰলৈ আহে। ইয়াত তেওঁ এটা নতুন ধৰণৰ কামৰ পাতনি বেলে। গাৰ্ৱৰ পৰা কিছুমান কোষ বিচাৰি আনি তেওঁ তেওঁৰ কিছুমান সজীবে সৈতে প্ৰায় আধামাইল শুকান মাটি কাটে। অৱশ্যে গাৰ্ৱৰ অধিবাসী কোনো কোনোৱে সহায় কৰিছিল।

আচার্য্য বিনোদা জায়ে

বিনোদাজীয়ে প্ৰায় ১৭ মিনিট কাল মাটি কাটিছিল।
তেওঁ প্ৰত্যেক দিনে দৈনিক পৰিশ্ৰমৰ সময়ৰ পৰিচালনা
বঢ়াইছিল। বৰষুণ বতৰৰ বাহিৰে তেওঁৰ কাৰ্য্যভাষিকাৰ সলনি
নহৈছিল।

বিহাৰৰ প্ৰায় ১৫ পোন্ধৰখন জিলাৰ পৰা জুলাইৰ ২, ৩, ৪
তাৰিখে বাঁচিভ সন্মেলন হৈছিল জুদান বজ্জৰ কক্ষী সকল। ইয়াত
বিনোদাজী এসপ্তাহ আছিল। বিনোদাজীয়ে কক্ষীসকলক ভিতৰুৱা
ঠাইলৈ লৈ গৈ তেওঁ ৮ আঠ লাখ একৰ মাটিৰ দানপত্ৰ কৰে আৰু
সাক্ষ্য ৩২ লাখ একৰ মাটি বিচাৰি অধিবাসী সকলক দাবী
জনাগৈ। জুন মাহৰ ভিতৰতে প্ৰায় ৪৭০০০ হেক্টৰ দানপত্ৰ
পাইছিল। ইয়াৰ পাছত বিনোদাজী হাজাৰিবাগলৈ আহে আৰু
জুলাই মাহৰ শেষলৈকে ৭,০১৪২৭৭৫ একৰ মাটি সংগ্ৰহ
হয়।

তেওঁ এইবাৰ তৃতীয় বাৰৰ কাৰণে গয়াজিলাত প্ৰবেশ কৰে।
তেওঁ তিনিদিন গয়াত থাকে। বুদ্ধগয়াত তেওঁ কৃষক সকলৰ এটা
সমস্তা সমাধান কৰে। মাটিৰ মালিক সকলে খেতিয়ক সকলক মাটি
এৰি দিবলৈ আদেশ দিছিল। বিনোদাজীয়ে মাটিৰ মালিক সকলক
কয় যে খেতিয়ক সকলে চহোৱা মাটি উক্ত খেতিয়ক সকলক দান
দিয়া উচিত। যেতিয়া বিনোদাজীয়ে উক্ত মাটি পালে তেওঁ এই
মাটি খেতিয়ক সকলক ভাগ কৰি দিলে।

আচার্য্য বিনোদা ভাষে

উত্তৰ প্ৰদেশত থকা কালছোৱাত বেতিয়া জানিব পাৰিলে যে মাটিৰ মালিক সকলে খেতিয়ক সকলক ইচ্ছা কৰিলে উঠাই দিব পাৰে তেতিয়া তেওঁ খেতিয়ক সকলক উক্ত মাটি এৰি নিদিবলৈ কৈছিল। লগতে এই নিষয়ে চৰকাৰৰো দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছিল।

’৫৩ চনৰ ৯ আগষ্ট তাৰিখে গয়া জিলাৰ হলাচগঞ্জত গম্ভুজি প্ৰাৰ্থনা সভাত তেওঁ এই বাণী দিছিল—“স্বৰাজ যন্ত্ৰৰ মন্ত্ৰ প্ৰথমতে ১৯০৬ চনত দাদাভাই নউৰজিয়ে উচ্চাৰণ কৰিছিল আৰু এই মন্ত্ৰই আমাক প্ৰেৰণা দিলে। অৱশেষত এই মন্ত্ৰতে অনুপ্ৰাণিত হৈ ভাৰতবাসীয়ে স্বাধীনতা লভিলে।” আগষ্টৰ ১০ তাৰিখৰ পৰা ২০ তাৰিখলৈকে বিনোদাৰীয়ে পাটনাৰ নানান ঠাইত ঘূৰে আৰু ২২ তাৰিখে যুগেৰলৈ আহে। সেই সময়ত বাৰিষাৰ বৰষুণ। তেওঁৰ বতৰলৈ মন কান্ কৰিবৰ অবকাশ নাছিল।

ইয়াৰ খাদীগ্রাম নামৰ উপনিবেশ খনত তেওঁ দুদিন থাকে। সৰ্ব্ব সেনা সজ্জাৰ এখন সভাও এই দুদিনৰ ভিতৰতে হয়।

নানান ঠাইৰ ভূদান কমিটিৰ সভ্যসকলো বিভিন্ন বিষয়ে আলোচনা অৰ্থে তালৈ আহিছিল। তেওঁলোকৰ উদ্বেগ আছিল চাঙিল সম্বলনৰ পাছত তেওঁলোকৰ কাৰ্য্য কিমান দূৰ আগবাঢ়িছে তাকে পৰীক্ষা কৰা। এই উৎসাহী কৰ্মীসকলে নিচেই কম সময়ৰ ভিতৰতে আৰু কম আয়্যাসত ২০,৬৬৮০৮ একৰ মাটি সংগ্ৰহ কৰিবলৈ সমৰ্থ হোৱাত বিনোদাৰীয়ে তেওঁবিলাকক ধন্যবাদ দিয়ে। লগতে

আচাৰ্য্য বিনোদা স্মাৰ্থে

অৰ্ঘ্য-শক্তিক অধিক স্বৰ্ণাদা দিবলৈ তেওঁ ডেওঁবিলাকক কৈছিল।
ইয়াৰ এবছৰ পাছত অৰ্থাৎ ১৯৫০ চনৰ ১৪ চেপ্তেম্বৰ দিনা
বিনোদাৰ পুনৰ বিহাৰৰ যুদ্ধেৰ জিলাত প্ৰবেশ কৰে।

তেওঁ ইয়াত এঠাইত কৈছিল যে “বৰ্তমান সময় হৈছে সাধা
ভক্তিৰ যুগ।

ৰজা মহাৰাজাৰ যুগ পাৰ হৈ গ’ল। তেনেকৈ জমিদাৰ সকলৰ
দিনো উকলিল। বৰ্তমান যুগত ৰজা বা জমিদাৰ কোনো কামত
নাহে। যাব বাগী ছব এতিয়াৰ পৰা সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ—সেই জনতাৰেই
অধিকাৰ থাকিব আজিৰ জগতখনত। পৃথিৱীৰ কাৰ্য্যত জনতাৰ
জাগৰণে দেখুৱায় যে যুগে বিচাৰে তেনে সমতা যেনে সমতা বহু
যাজত বৰ্তমান। ভিন্ ভিন্ লোকৰ লগত হোৱা সম্বন্ধৰ দ্বাৰা
গঢ়ি উঠা সমাজখন সমান মেহৰ ভিত্তিৰ ওপৰত স্থাপন অৱশ্যে হ’ব
লাগিব।

চাকৰি নহয়—ইয়াৰ আদৰ্শ হ’ব কমবেউ খিৰ।

যি সকলে সন্মান বিচাৰে সেই সকলে যে সন্মান নাপাব ইয়াৰ
মানে সেইটো নহয়! শুণী জ্ঞানী সকলে নিশ্চয় আপ্য সন্মান পাব।
কিন্তু ব্যক্তিৰ লগত সম্পৰ্ক সমতাৰ দৰে হ’ব। আমি যুগৰ দাবী
অনুসাৰে এখন সমাজ গঢ়িব লগীয়া হৈছে। আমি অৱশ্যে বুজি
পাব লাগিব যে পুৰণি মূল্যই পুৰণি গঠনেৰে চলিব নোৱাৰে।
যি মূল্য আৰু খাঙ্গনৰ কথা তুলসীদাসে তেওঁৰ ৰামায়ণত লেখিছে

আচার্য্য বিনোদা ভাৰে

আজি ই এহণীয় নহয়। তেতিয়াৰ দিনত এজন ব্ৰাহ্মণ উত্তৰাধিকাৰী হুৱে শ্ৰেষ্ঠত্ব লাভছিল। কিন্তু আজি তেওঁ সেইদৰে লাভ কৰা শ্ৰেষ্ঠতা অধিকাৰ বুলি দাবী কৰিব নোৱাৰে। আমি য'তে যেনে অৱস্থাত থাক পাওঁ- তেওঁৰ সৎ-কৰ্মক হে সন্মান কৰিম। কিন্তু সকলো ক্ষেত্ৰতে সমতাই হ'ব আমাৰ প্ৰধান অৱলম্বন। যি সকলে শান্তিৰক্ষা কৰিবলৈ অক্ষম হ'ব তেওঁৰ বে অকল পৰাজয়েই হ'ব এনে নহয়—ইয়াৰ কাৰণে তেওঁ ছুজিবও লাগিব। পুৰণি দস্তৰ অনুসৰি এজন লোক ডাঙৰ হ'ব পাৰে সি কোনো কথা নহয়। কিন্তু বৰ্ত্তমানে আমি কাম কৰা পৰিবৰ্ত্তিত সময়ত তেওঁৰ শ্ৰেষ্ঠতা বোলাবলৈ যোৱা আচৰণ সূচ কৰা নহব !

ভূদানলৈ এই দৃষ্টিভঙ্গীৰে চাওঁক—দেখিব ই যুগৰ দাবীহে ঘোষণা কৰিছে এনে নোহোৱা হলে আমি কম বেচি পৰিমাণে থকা মাটিৰ মালিক সকলৰ পৰা মাটি নেপালোহেভেন। হয়তো বা বহুত ক্ষেত্ৰত আমাক খেদায় দিলেহেভেন ! আৰু ইয়াৰ বাহিৰেও আমি প্ৰত্যেক দাতাবে ওচৰত থকৱা হলোহেভেন। কিন্তু আমি এতিয়া প্ৰত্যেকৰ ওচৰলৈ গৈছো—কোনো সৰ্ব্বোচ্চ অৱতৰ নকৰাটক তেওঁবিলাকক জনাইছোঁ। যে তেওঁবিলাক মাটিৰ প্ৰকৃত মালিক নহয়। আমি দঢ়াই ক'ব পাৰো যে যিমান মাটিৰ মালিক আছে সিমান দান কৰ্মও আছে। আপুনি যদি ধৰ্ম্মৰ চেতনা জগাব খুজিছে অৰ্থাৎ আপুনি যি যুগৰ দাবী বুলি বুজিছে সেই দাবী কাৰ্য্যকৰী

আচাৰ্য্য খিনোৱা ভাষে

কৰিবলৈ হ'লে লোকক বীভিষ্মক কৰ্ত্তব্যবোধ দিয়ক তেতিয়া হ'লে আপোনাৰ কথাই হজিৰ আৰু মাহুহে আপোনাৰ আদেশ শুনিব আৰু সেই আদেশ পালন কৰিব। যুগৰ ঠিক এই দাবীকে তুহানে ডাঙি ধৰিছে ই মোৰ আৱিষ্কাৰ নহয়। মই বিচাৰোঁ কৰ্ম্মীসকলে এই বানীও জনতালৈ বহুল কৰি লৈ যাব। তেওঁবিলাক মাথোঁ। জু-সংগ্ৰহ কাৰ্য্যতে আৱদ্ধ থাকিব নেলাগে। কৰ্ম্মী সকলে জনতাক বুজাই কব লাগে যে এই যুগ সমুদ্ৰপ্ৰমথ যুগ। তেওঁবিলাকে এই বিষয়ত কৃতকাৰ্য্যতাৰে লভিব ই নিশ্চিত।”

১৫ তাৰিখে যুজ্জয় জিলা ত্যাগ কৰি তেওঁ চাহুৱাল পৰগণা জিলা হৈ ইয়াৰ তিনিদিনৰ পাছত অৰ্থাৎ ১৮ তাৰিখে দেওঘৰলৈ আহে। ইয়াতে বিখ্যাত বৈজ্ঞানিক ধাম অৱস্থিত।

১৮ তাৰিখৰ দিনা গধূলি মন্দিৰৰ পাণ্ডাই বিনোৱাজীক মন্দিৰ দৰ্শনাৰ্থে নিমন্ত্ৰণ জনালে। কিন্তু বিনোৱাজীয়ে ক'লে যে যদি হৰিজন সকলক তেওঁৰ মন্দিৰলৈ যাবলৈ অনুমতি দিয়ে তেতিয়াহে তেওঁ নিমন্ত্ৰণ গ্ৰহণ কৰিব—পাণ্ডাই এই কথাত মাস্তি হ'ল।

১৯ তাৰিখে সন্ধিয়া বিনোৱাজীয়ে হৰিজন সকলক লগত লৈ মন্দিৰলৈ আহিল কিন্তু মন্দিৰ-প্ৰাঙ্গণত সোমাত্তে নোঁ সোমাত্তেই তীৰ্থযাত্ৰী সকলৰ ওপৰত আকস্মিক ভাবে লাঠিৰ কোব পৰিল।

বিনোৱাজীক যদিও দলটোৰ লোকে আঘাত নোপোৱাকৈ ৰাখিবলৈ বিচাৰিছিল তথাপি সকল নহল—শৰীৰৰ কোনো কোনো

আচার্য্য বিনোদা জাৰে

ঠাইত তেওঁ বিশেষ ভাবে আঘাত পালে। আত্মমৰণৰ প্ৰতিবাদ দলটোৱে নকৰিলে। নিশবদে তেওঁলোকে মন্দিৰপ্ৰাঙ্গণ ত্যাগ কৰি উভতি আহিল। দলটোৰ বহুতৰেই ভীষণ ভাবে জখম হৈছিল।

তেনে অৱস্থাতেই বিনোদাজীয়ে ২০ তাৰিখে ভাগলপুৰ জিলাৰ পাৰ্দ্দী নামে ঠাইলৈ আহিল। ৬ ছয় অক্টোবৰৰ দিনা তেওঁ ভাগলপুৰলৈ আহিল। ইয়াৰ প্ৰাৰ্থনা সভাখনত ৩০,০০০ হেজাৰ দৰ্শক উপস্থিত আছিল। বক্তৃতাত এবাৰ কৈছিল—“মই বিহাৰৰ ভূমি সমস্তা সমাধান নহয় মানে বিহাৰ প্ৰদেশ ত্যাগ নকৰিবলৈ স্থিৰ কৰিছোঁ। হয় মই মোৰ কাম মট পূৰ্ণ কৰিম নহয় মই দেহত্যাগ কৰিম।” ইয়াৰ পাছত তেওঁ পুনৰ মূৰ্দ্ধেৰ আৰু ভাগলপুৰলৈ যায়। পুৰ্ণিয়া জিলাৰ কুচেলাত তেওঁ ৩০,০০০ হেজাৰ একৰ ভূমিৰ দানপত্ৰ পায়। দঃৰাজাৰ মহাৰাজে ১,১৮,৮০০ একৰ ভূমি দান দিয়ে। ইয়াৰ উপৰিও তেওঁ ভবিষ্যতে আৰু মাটি দিবলৈ গাত সয়। আৰু মাটিৰ গৃহস্থ সকলক ভূদান বক্তৃত বাস্তৱ তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ অংশ দান কৰে—এই বানী বৈ নিবলৈ প্ৰতিপ্ৰতি দিয়ে।

ভূদান আন্দোলন সফল কৰিবলৈ বিনোদাজীয়ে এই কেইটা কথা কৈছিল (১) মাটিহীন ৰাইজে প্ৰলোভন বা ভয়ৰ বশতাত স্বীকাৰ নকৰি সংঘবদ্ধ ভাবে এজন মানুহৰ দৰে ঠিয় দিব পাৰিব লাগিব।

আচাৰ্য্য বিনোদা ভাবে

(২) চিপাৰেট বদ জুৱা আদি অপকাৰী বদ অভ্যাস ৰোধৰ
পৰা আঁতৰত থাকি স্বাস্থ্যকৰী অভ্যাস কৰিব লাগিব।

(৩) জাৱ বিচাৰিবৰ বাবে শান্তিপূৰ্ণ ভাবে মাটিৰ মালিক
সকলৰ ওচৰলৈ যাব লাগিব।

পুৰ্ণিমা জিলাৰ পৰা খাহাৰচা জিলাত প্ৰবেশ কৰালৈকে
বিনোদাজীয়ে মুঠতে ৪৪,৫০০ একৰ মাটিৰ দান সংগ্ৰহ কৰে।

কোঁৰী নদীৰ বানত এই জিলাখন প্ৰায়েই প্লাবিত হৈছিল—
সেই কাৰণে ইয়াৰ মাহুহবোৰ অতিশয় দুখীয়া আছিল। সেই
বাবে তেওঁ ইয়াত বেচি দান সংগ্ৰহ কৰিব নোৱাৰিলে। ইয়াত
এখন সভাত তেওঁ কৈছিল :—

“মানবৰ চাৰিওফালে আমি যি দৰিদ্ৰতা আৰু যন্ত্ৰণা দেখা
পাইছোঁ ইও মানৱৰে সৃষ্টি আৰু মানৱেই ইয়াক কৰ্ত্ত কৰিব পাৰে।
কিন্তু যি নিৰাশৰী উপায়ে মাথোঁ ইয়াৰ উপৰিতাগহে স্পৰ্শ কৰিছে
তাৰ পৰা আমাৰ উদ্দেশ্য সাধনত একো সহায় নহব। আমি
সমাজৰ আকৃতি সম্পূৰ্ণ সলনি কৰিব লাগিব।

সমাজৰ আকৃতি সলনি কৰা মানে এইটো নহয় যে মানৱ
প্ৰকৃতিবিকছে কিবা কৰিবলৈ বিচৰিছোঁ। আমি যি কাম কৰিবলৈ
বিচাৰিছোঁ প্ৰকৃততে ই একো নহয়। মানৱ-স্বভাৱ আমাৰ প্ৰকৃত
স্বভাৱ, যি আমাৰ মানবত্ব গঢ়ি তুলিছে—ইয়াৰ পৰিচালনাক হে
আমি অনুসৰণ কৰিব লাগে। সেই কাৰণে নৈৰ সোঁতৰ অনুকূলে

আচার্য্য বিনোদা ভাবে

গাভীৰ কটাৰ দৰে ই সহজ বুলি প্ৰমাণিত হৈছে কাৰণ আমি আমাৰ প্ৰকৃতিৰ অনুসৰণ কৰিম—আমি ভগবানৰ অভিপ্ৰায় পূৰ্ণ কৰিম তেওঁৱেই জগতৰ শাসনকৰ্ত্তা ইয়াতকৈ আৰু সহজ কি হ'ব পাৰে ?”

২১ ডিচেম্বৰত বিনোদাজীয়ে বাঁহাৰদা জিলা এৰি দাৰভাঙ্গা জিলাত প্ৰবেশ কৰে। এই জিলাত ৩ তিনিলাখ একক দানপত্ৰ বিচাৰে। ইয়াৰ জনসংখ্যা প্ৰায় ৩৬ লাখ আছিল। ইয়াৰ ভিতৰত ৬ লাখ পৰিয়ালৰ ৩ লাখত কৈয়ো অধিক মাটি আছিল। ১০ তাৰিখে তেওঁ মজফ্ফপুৰ আৰু হাজীপুৰ হৈ পাটনা লৈ আহে। পাটনাত তিনি দিন অতিশয় গধুৰ কামত নিমগ্ন আছিল।

১১ আৰু ১২ তাৰিখে তেওঁ বাইজৰ পৰা বিচৰা পাঁচবিধ দানৰ বিষয়ে বাখ্যা কৰে—(১) প্ৰেমদান অৰ্থাৎ স্নেহদান, (২) বুদ্ধিদান—অৰ্থাৎ জ্ঞানদান, (৩) শ্ৰমদান অৰ্থাৎ দৈহিক শ্ৰম দান—(৪) সম্পত্তিদান—অৰ্থ অলঙ্কাৰ আদি দান আৰু (৫) কুদান।

পোন্ধৰ দিন পাটনাত থাকি তেওঁ চতুৰ্থবাৰৰ কাৰণে গয়াজিলাত প্ৰবেশ কৰে। গয়াজিলাৰ কিনকাৰত বাহৰ সাজি আছিল। সেই দিনা আছিল বাপুজিৰ মৃত্যুদিবস—তেওঁ এই উদ্দেশ্যে কৈছিল—“আজি মই গয়াজিলাত পুনৰ প্ৰবেশ কৰিছোঁ। বি সকলে মোক আদৰি মালা দিব খুজিছে—মই তেওঁ বিলাকক হে মালা দিব খোজোঁ।—কাৰণ তেওঁলোকে বিপ্লৱৰ পতকা তুলি লৈ কৈছে—হয় তেওঁলোকে

আচার্য্য বিনোদা ভাবে

এই কাম কৰিব নহয়—বাগুৱে কোৱাৰ দৰে মৃত্যু আলিঙ্গন কৰিব। আজি বাগুৰ মৃত্যুদিবস। তেওঁ আমাক কৰিম নহয়—মৰিম এই মন্ত শিকাই থৈ গৈছে—তেওঁ এই কাম হাতে কামে কৰি আমাক দৃষ্টান্তও দি গ'ল—দেশবাসীৰ সেৱা তেওঁ জীৱনৰ শেষ-মুহূৰ্ত্তলৈকে কৰিলে। তেওঁৰ কামত নিজ স্বার্থ বা হতাহ নাছিল। ভগবানৰ প্ৰতি অলঙ্ঘন বিশ্বাস ৰাখি মুখত ৰাম নাম লৈ বাগুজী প্ৰাৰ্থনা সভালৈ অগ্ৰসৰ হৈছিল—বহিৰলৈ নোপোৱাকৈয়ে চিৰদিনৰ কাষণে তেওঁ গুচি গ'ল—এই ঘটনাৰ ৬ ছয়বছৰ অতীত হ'ল। যি সকলে তেওঁৰ প্ৰগাঢ় স্নেহ পাইছিল—সেই সকলে তেওঁৰ নাম লয়। আমি এতিয়া বিচাৰত আছোঁ। বিচাৰৰ ফল নাজানো। ইয়াত এনে কিছুমান কথা আছে—যে তাক ভাষাৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰা নোজায়। মই যে গয়া জিলালৈ চতুৰ্থ বাৰৰ কাষণে প্ৰবেশ কৰিছোঁ ইয়াকে মই মাথোঁ দঢ়াই কৈছোঁ। ঈশ্বৰৰ নামত মই এটা প্ৰতিজ্ঞা লৈছোঁ। সেই প্ৰতিজ্ঞা হৈছে খেতিয়ালৈকে ভূদান কাৰ্য্য এই জিলাত সম্পূৰ্ণ নহ'ব তেতিয়ালৈকে এই জিলা ত্যাগ কৰা নহ'ব। ই এটা ভয়ংকৰ সমস্তা। এই দায়িত্ব আমাৰ কৰ্ম্মীসকলৰ বুলি মই বুজাবলৈ বিচাৰোঁ। তেওঁলোক বিভিন্ন দলৰ বা একেদলৰ হ'ব পাৰে—কিন্তু তেওঁলোকে শ্ৰম কৰিলে ই এমাহৰ বেচি সময় নলব। এই কাম থিয়ান দেখী হয় সেই বিষয়ে মই উদ্বিগ্ন নহওঁ। খেয়ালিকৈয়ে মই আজি কৈছোঁ ধৰক মই এই কাম কৰি থাকোঁতে ইয়াত শেষ নিশ্বাস পেলালো—

আচার্য্য বিনোদা ভাষে

একো বেয়া কথা নহ'ব—বৰং পয়া এখন শ্রাদ্ধৰ ঠাই—ইয়াত সকলো
সুবিধা আছে। মোৰ কাৰণে যত জটিলতা পুৰণ কৰা যায় সেই
ধনেই হে শ্রাদ্ধভূমি। মাথোঁ এইখন ঠাইৰ হে কোনো নিৰ্দিষ্ট
পৰিভ্ৰমতা আছে—অন্ত ঠাইৰ নাই—এই কথা মই বিশ্বাস নকৰোঁ।
তথাপি ইয়াত ধাৰণা আছে—কাৰণ আমি সকলো ভাৰতীয়। যোক
হৃদয়ত শান্তি থকা নথকা লৈ প্ৰশ্ন নাই—মই সকলো কালৰ পৰা
শান্তি পাইছোঁ। মোৰ এই কামে কৃতকাৰ্য্যতা লাভিব পাৰে—বা
মোৰ মৃত্যুও হ'ব পাৰে। মোৰ দুয়োটাতে শান্তি আছে—আক
দুয়োটাৰে কাৰণে মই প্ৰস্তুত আছোঁ। মই কওঁ যে প্ৰত্যেকেই এই
যজ্ঞত ত্যাগ স্বীকাৰ কৰিব লাগিব। কাৰণ আমি এই যজ্ঞত খিট
সংযোগ কৰিব নেলাগে। লাগিব আমাৰ নিজ স্বার্থ আসক্তি, লোভ
আক মোহ। আক এ কাৰণে প্ৰত্যেকেই যজ্ঞত আহুতি দিব
লাগিব।

মোৰ এই বাণী শ্ৰেহৰ। আজি আমাৰ পবিত্ৰ দিন।
একাদশীৰ জোনটো আকাশত আছে। এহ সাক্ষী ৰাখি মই কৈছোঁ।
মই বাফা কৰোঁ গাৱঁত এনে দুৰ্ভগীয়া থাকিব নেলাগে যি ভেঙে
অংশৰ টু অংশ যজ্ঞত দান নিদিব।

য'ত যজ্ঞৰ কৰ্ত্তা শ্ৰীকৃষ্ণ আক ধনুৰ্ধাৰী পাৰ্শ্ব বিৰাজমান—মই
ভাবোঁ তাতেই সৌভাগ্য, বিজয় মজল আক নৈতিকতা উদয় হ'ব।
এইদৰে শ্ৰীসৰ্বপল্লী ৰাধাকৃষ্ণনে কৈছে। বিনোদাৰ্থীৰ আস্থানে

আচাৰ্য্য বিনোদা ভাষে

দেখব নব-নাৰীৰ অদ্ভুত সমানে আবেগৰ সৃষ্টি কৰিলে। সেই কাৰণেই এদল মহিলা-কন্যা বিনোদাজীৰ ভূদান যজ্ঞৰ সহায়কাৰী হিচাবে আগবাঢ়ি আহিল। কোনো কোনো মহিলা বিনোদাজীৰ লগত যায়। কোনো কোনোৱে পান্ধে ভুঞে ভূদান যজ্ঞৰ উপকাৰিতা সম্পৰ্কে প্ৰচাৰ কৰি যুবে। এই মহিলা কন্যাবৃন্দাক “বেন” বুলিছিল বিনোদাজীৰ এগৰাকী উগ্ৰকন্যা শ্ৰীমতী জ্ঞানকী দেবী বাজাজে ৫৩ চনৰ ১১ চেপ্তেম্বৰ দিনা ১০৮টা পানীৰ কুৰী পিছৰ ২ অক্টোবৰ গাৰ্জীজীৰ জন্মদিবসলৈকে সংগ্ৰহ কৰিবলৈ সংকল্প কৰে। অমমণীয় উৎসাহেৰে তেওঁ তেওঁৰ কাম কৰি যায়। প্ৰায় ৮০ তোলা সোনৰ অলঙ্কাৰো তেওঁ জনতাৰ পৰা দান পায়। এখন গাঁৱত এজন বৰ মদপী আৰু কঠুৱা জমিদাৰ আছিল। এদিন এগৰাকী বেন তেওঁৰ ভগ্নলৈ আহিল। আগন্তুকৰ জ্ঞানকী পাই যেন স্তম্ভ সিংহ গৰজি উঠিল। এনেকাৰ বুকু আছে যি তেওঁৰ ঘৰলৈ আহিবলৈ সাহস কৰে? জমিদাৰৰ কানলৈ বস্তুক পাছতে এগৰাকী নাৰীৰ কোমল কণ্ঠস্বৰ আছিল—“তাইঈ দুৱাৰ খোলা—তোমাৰ ভনীয়েৰ তোমাৰ ঘাৰত—তেওঁ ওপৰৰ বাৰান্ধাৰ” পৰাই স্তম্ভিলে—“তুমি কোন?” তেওঁ ওপৰত থকা জমিদাৰলৈ চাই ক’লে “তোমাৰ ভনীয়েক—দুৱাৰ খোলা অমুগ্ৰহ কৰি।”

জমিদাৰ তললৈ নামি আহি বেনক কলে—“আগুনি নেজানেনে এই অকলত মোৰ ভাল নাম নাই?”

আচার্য্য বিনোদা ভাষে

“মই মোৰ ভাইটিক দেখা কৰিবলৈ আহিছোঁ—ভাত মোৰ একো নাই।”

এই কোমল উত্তৰত জমিদাৰৰ হিয়া সেমেকিল। এওঁ পাচলৈ বেনৰ নত্ন আৰু বুজন সঙ্গী হৈছিল।

জমিদাৰে বেনক প্ৰথমে বহিবলৈ আৰু চাহ খাবলৈ কলে কিন্তু বেনে কলে “প্ৰথমে শুনা মই ইয়ালৈ কিয় আহিছোঁ?”

তেতিয়া তেওঁ বিনোদাজীৰ মহৎ আন্দোলনৰ কথা চমুকৈ বৰ্ণাই ভগবান আৰু গ্ৰামবাসীৰ প্ৰতি থকা কাম কৰিবলৈ তেওঁক আহ্বান কৰিলে।

জমিদাৰে বেনৰ কথা গভীৰ মনোযোগেৰে শুনি ক’লে—
“আপুনি যোক যি দান দিবলৈ কয় মই বাজী।”

বেনে ক’লে—“তুমি মাথোঁ ডু অংশ দিলেই হ’ব। জমিদাৰে আনন্দমনেৰে দানপত্ৰত চহী দিলে।

বেনে ইয়াৰ পাছত জমিদাৰৰ অম্লবোধ এৰাব নোৱাৰি চাহ খালে। বেনে কলে “তোমাৰ পৰা মই আৰু এটা কাম বিচাৰোঁ আশা কৰোঁ তুমি সন্মত হবা।”

“যোক মাথোঁ জানিবলৈ দিয়ক এই কাম কি?”

“মই এই গাঁৱৰ আন মানুহৰ ওচৰলৈ মাটি বিচাৰি যাম—ভাত তুমিও সহায় কৰিব লাগে।”

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাৱে

ইয়াৰ পাছত জমিদাৰে বেনৰ লগে লগে গাৰত মাটি বিচাৰি
গৃহস্থৰ দ্বাৰাৰে দ্বাৰাৰে ঘূৰিলে।

আলাউদ্দিনৰ চাকিৰ দৰে বিনোৱাজীৰ প্ৰভাৱ! বিনোৱাজীৰ
বাণীয়ে বৈ আনিছে—শান্তিৰ বাণী—এই বাণীয়ে মানৱৰ ওপৰত
প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছে আলাউদ্দিনৰ চাকিৰ দৰে যাদুকৰী প্ৰভাৱ—
এই কথা ভাবিলেও অন্তৰত শিহৰণ জাগে।

ধনীলোকেৰে পৰিপূৰ্ণ এখন গাঁৱৰ এখন সত্যত এগৰাকী বেনে
বন্ধুতা দিছিল। বেনৰ বন্ধুতাৰ শেহত কোনেও দান দিবলৈ
আগবাটি নাছিল। সগাংখনত দৰ্শকে যথেষ্ট পৰিমাণে আছিল।

দুখ মনেৰে বেন গৰাকী বাহৰলৈ উভতি গ'ল। বাহৰত তেওঁ
এই বিফলতাৰ কথাৰে ভাবি থাকোঁতে এজন বৃদ্ধ লোক তেওঁৰ
ওচৰলৈ আহি কলেহি।”

“আইটী, মোৰ মাটিৰ ৩২ একৰ তোমাক দিবলৈ ইচ্ছা কৰিছোঁ।”

বেনে উত্তৰ দিলে “আপুনি সত্যতে এই কথা ঘোষণা নকৰি
ইমান দূৰ কিয় খোজকাটি আহি কষ্ট খালে?”

“আইটী, মই প্ৰকাশ্য ঘোষণা ভাল নেপাওঁ।” বৃদ্ধই উত্তৰ দিলে।
এই কথাত বেনৰ আনন্দ লাগিল। নতুন উত্তমেৰে পুৰণি পথত
বেনে খোজ পেলালে। এই গাওঁখনৰ পৰাই মহিলা কন্দী সকলে
৩২ একৰ ভূমি সংগ্ৰহ কৰে।

দেশৰ এই নৱ জাগৰণে জনতাৰ মাজত হিল্লোল তুলিলে। এই

আচাৰ্য্য বিনোদা ভাবে

মহিলা কৰ্মীদলে অন্তৰৰ প্ৰেম বিনয়তা বৈ নি দেশবাসীৰ মাজত স্নেহ
কৰণৰ সৃষ্টি কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।”

এই আন্দোলনত বিনোদাজীয়ে কমিউনিষ্ট, চচিয়েলিষ্ট আৰু
কংগ্ৰেছ এই সকলো দলৰে পৰা সমানে সমৰ্থন পাইছিল। আন কি
কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত কাৰ্য্যকৰী ভাবে সহায়ো কৰিছিল। এই
আন্দোলন ভাৰতৰ দশোদিশে অতি সোনকালে বিয়পি পৰে।
বিনোদাজীৰ বিশ্বাসী সহকৰ্মী যেনে শ্ৰীশঙ্কৰৰাও দেৱ শ্ৰীমতী জ্ঞানকী
বাই বাজাজ, দানা ধৰ্ম্মাধিকাৰী, শ্ৰীকৃষ্ণদাস জুজু, শ্ৰীবল্লভ শ্বামী,
প্ৰজাপাটৰ নায়ক শ্ৰীজয়প্ৰকাশ নাৰায়ণ, শ্ৰীবিপ্লৱৰ মহাৰাজ,
শ্ৰীভুবনচন্দ্ৰ দাস, শ্ৰীমতী অমলপ্ৰভা দাস, শ্ৰীসুভ্ৰামনিধাম, শ্বামী
সীতাৰাম, শ্ৰীপঞ্চানন বসু, শ্ৰীমতী আশা দেৱী আৰ্থানায়কম আদিৰ
সজ চেষ্ঠাত অসম, বেঙ্গল, অন্ধ্ৰ, বিহাৰ, দিল্লী, গুজৰাট, হিমাচল,
হাৰদৱাবাদ, কৰ্ণাটক, কেৰেলা, মধ্যভাৰত, মধ্যপ্ৰদেশ, মহাৰাষ্ট্ৰ,
মাইচোৰ, উৰিষ্যা, পাঞ্জাব পেপচু, ৰাজস্থান, সৌৰাষ্ট্ৰ, তামিলাণ্ড,
উত্তৰ প্ৰদেশ, বিহাৰ প্ৰদেশত ৫২ চনৰ ডিচেম্বৰলৈকে ৪,৪৩১২৪ একৰ
আৰু ৫৪ চনৰ জানুৱাৰীলৈ ২৪,০৭,০২৩ একৰ মাটি সৰ্বস্বত্ব সংগ্ৰহ
হয়। ৫৩ চনৰ ১১ চেপ্তেম্বৰ দিনা বিনোদাজীৰ জন্মদিবল
উপলক্ষে ৰাষ্ট্ৰপতি ডাঃ ৰাজেন্দ্ৰ প্ৰসাদে কৈছিল—“যি সকলে ভূ-দানন্ত
পোৱা মাটি লাভ কৰিছে সেই সকলে যেতিয়ালৈকে পূৰ্ণ-বসন্তিৰ
কাৰণে আৱশ্যকীয় সহায় নেপায় তেতিয়ালৈকে আচাৰ্য্য বিনোদাজীৰ

আচাৰ্য্য বিনোদাৰ্জী ভাবে

ভুদান যজ্ঞ সম্পূৰ্ণ নহয়। সেই কাৰণেই বিনোদাৰ্জীয়ে সম্পত্তি দান যজ্ঞৰ পাতনি মেলিলে। খেতিৰ কাৰণে পানীয়েই নিত্যন্ত আৱশ্যকীয়। ইয়াৰ কাৰণে কুৰী আৰু পানীৰ অন্তান্ত উৎস দৰকাৰ। সেই কাৰণেই তেওঁ কুৰীৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। আৰু এইটো বৰ সন্তোষৰ কথা যে বাইজে এই আহ্বানক প্ৰত্যুত্তৰ দিছে। মই আশা কৰোঁ আৰু বিশ্বাস কৰোঁ এই যজ্ঞ জনপ্ৰিয় হ'ব। আৰু এই যজ্ঞই ভুদানৰ দৰেই আমাৰ জনতাক উদ্ধীপনা দিব। এই যজ্ঞ পূৰ্ণ কৰাত যেন সকলোৱে সহায় কৰে মোৰ এয়ে বাইজলৈ মিনতি।”

পণ্ডিত জাহাৰলাল নেহেৰুয়ে এই উৎসৱ উপলক্ষে কৈছিল—

“জ্যাজি আচাৰ্য্য বিনোদাৰ্জীৰ জন্মদিবস। সেই কাৰণে তেওঁৰ ‘মিচনত’ কৃতকাৰ্য্যতা লভিবলৈ সহায় হেঁচাকৈ আমি এই দিনটো পালন কৰিব লাগে। এইটো অকল তেওঁৰেই ‘মিচন’ নহয়—সমগ্ৰ দেশৰ আমাৰ প্ৰত্যেকৰ এই ‘মিচন’। দেশত তেওঁৰ এই দীৰ্ঘলীয়া আৰু কাঠাৰ ভ্ৰমণে আমাৰ জনতাৰ মাজত ক্ৰমে ক্ৰমে নতুন জীৱনৰ সঞ্চার কৰিছে। তেওঁৰ ভুদানৰ প্ৰবাস আহ্বানে দেশত আলোড়নৰ সৃষ্টি কৰিছে। বহুতে ইয়াক জানিছে আৰু নিজৰ ক্ষমতাৰে তেওঁলোকে তাৰ প্ৰত্যুত্তৰ দিছে। এই শুভ দিনটোত এই মহৎ কাৰ্য্যৰ কাৰণে আমি আৰু যত্ন কৰিব পাৰিম বুলি মই আশা কৰিছোঁ। এতিয়া বিনোদাৰ্জীয়ে দেশবাসীৰ আগত এটি নতুন আদৰ্শ ডাঙি ধৰিছে। মাটিহীন খেতিয়ক সকলৰ সহায় আৰু পূৰ্ণ

আচাৰ্য্য বিনোদা ভাষে

বসতিৰ কাৰণে তেওঁ ‘সম্পত্তি দান’ বিচাৰিছো। তেওঁ বিশেষকৈ নতুন কুৰী নিৰ্মাণ কৰাৰ কথা উল্লেখ কৰিছে। যদি আমাৰ খেতিয়ক সকলে মাটিৰ বাহিৰে একো নেপায়—তেন্তে তেওঁলোকৰ বিশেষ একো লাভ নহ’ব। সমগ্ৰ দেশতে কুৰীৰ অতি প্ৰয়োজন। মহি আশা কৰো প্ৰত্যেকেই বিনোদাজীৰ নব বাণীৰ বিষয়ে ভাবি চাব ৷ আৰু বিশেষকৈ কুৰী নিৰ্মাণ কাৰ্য্যত সহায় কৰিব।”

বিনোদাজীৰ কাম যথেষ্ট কঠোৰ আছিল। কিন্তু বিনোদাজী নিৰুৎসাহ নহৈছিল। বৰং এঠাইত তেওঁ কৈছিল—“মোৰ প্ৰথম খোজ হৈছে ভূদান, তাৰ পাছত সম্পত্তি দান, তৃতীয় চাপত ছখীয়াৰ স্বাৰ্থৰক্ষাৰ কাৰণে যি আছে সকলো মোক অৰ্পণ কৰি দৰিদ্ৰতাক আকোৱালি লবলৈ কম।” এইদৰে তেওঁ জনতাৰ শক্তি বঢ়াবলৈ যত্ন কৰিছিল।

গান্ধীজী জীয়াই থাকোঁতে সদায় চিঞৰিছিল—‘গাবলৈ উভতি যোৱা’। আজি বিনোদাজীয়েও সেই একে কথাকে কৈছে।

এই উপলক্ষে বিনোদাজীয়ে এখন সভাত কৈছিল—“আমি আজি জাতীয় পৰিকল্পনাত ব্যস্ত। আচলতে আমাৰ গাওঁ পৰিকল্পনাৰ হে প্ৰয়োজন। এই কাম কৰিবলৈ গ্ৰামবাসীয়ে নিজৰ মগজু খটোৱা উচিত।

এফালে কাম কৰিলে বিশেষ উপকাৰ নহব। যেতিয়া সমগ্ৰ দেশৰ ভিত্তিকৰা কৰ্মচাৰীৰ বাব চাৰিজন বা পাঁচজন লোকৰ গাত

আচাৰ্য্য বিনোদা ভাবে

অৰ্পিত আছে তেওঁলোকৰ এটি সামান্য ভুলতে গোটেই দেশে
ক্ষুদ্ৰিৰ। কিন্তু যদি ক্ষমতা গাওঁৰ মাজত সিঁচৰিত হৈ পৰে তেন্তে
এনে অৱস্থা হ'বলৈ নাপাব।

যদি এখন গাওঁৰ ভুল কৰে আনখন গাওঁত ইয়াৰ প্ৰতিক্ৰিয়া
নহয়। ক্ষমতা সেই কাৰণেই প্ৰত্যেক গাওঁত ভগাই দিয়া উচিত।
ঈশ্বৰৰ শক্তি যেনেকৈ তেওঁৰ সৃষ্টিত চাৰিও পিনে বিস্তৃত হৈ আছে—
তেনেকৈ শাসন ক্ষমতাও গাওঁ গাৱে বিস্তৃত হৈ থাকিব লাগে।

গ্ৰামৰাজ গঠনৰ কাৰণে আৱশ্যকীয় আহিলা হৈছে মাটি আৰু
সকলো ধনসম্পত্তি সমাজৰ বুলি মানিব লাগিব। মাথোঁ বিজুইহে
জন্যৰ প্ৰভু হ'ব পাৰিব। কিন্তু আজি আমি নিজকে প্ৰভু বুলি
ভাবিছোঁ। ইয়াৰ দ্বাৰা ধৰ্ম্মক অস্বীকাৰো কৰিছোঁ। মই জনতাক
বুজাবলৈ বিচাৰিছোঁ যে আমাৰ শৰীৰ সমাজৰ পৰা আৰু মাথোঁ
সমাজৰ কাৰণে সৃষ্টি হৈছে। এইদৰে সেৱাধৰ্ম্ম আমাৰ ঋণ আৰু
আমি ইয়াক পৰিশোধ কৰিব লাগে। আমাৰ শৰীৰৰ পৰা আমি
বেলেগ। যেতিয়া আমি নিজৰ শৰীৰটোৰেহ গৰাকী বা প্ৰভু
নহয় তেনেহলে আমি কি সাহসত মাটি বা সম্পত্তিৰ ওপৰত অধিকাৰ
বিচাৰোঁ। যদি কাৰো গৰাৰ ওপৰত অধিকাৰ নাই তেন্তে মাটি
বা সম্পত্তিৰ ওপৰত কি দৰে অধিকাৰ থাকিব। য'ত সকলোকে
সমান ভাবে সন্মান দিয়া হ'ব আমি তেনেকুৱা এখন সমাজ গঠন
কৰিব লাগিব। প্ৰত্যেক আহ্বানৰ নিজস্ব মূল্য অৱশ্যে আছে।

আচার্য্য বিনোদা ভাষে

এটা কামৰ আন এটা কামতকৈ অধিক মূল্য দিয়া অজ্ঞান। কিন্তু কামৰ দায়িত্ব আনটো কামতকৈ যে বেলেগ এইটো মানি ল'ব লাগিব। এজন অধিক দায়িত্ব থকা লোকে আনজন কম দায়িত্ব থকা লোকতকৈ অধিক ক্ষুধা অনুভব কৰাৰ কথা যেতিয়ালৈকে নিৰ্দ্ধাৰিত কৰিব নোৱাৰি তেতিয়ালৈকে সকলোৱে সমান বেতন দিব লাগিব। কামৰ দায়িত্বৰ মাপকাঠিত বেতনৰ নিৰ্দ্ধিষ্ট হোৱা জুল। এই উদ্দেশ্যেৰে উত্তোলন দল আগ বঢ়াইছে। আৰু এই কাৰণেই গাঁৱে গাঁৱে ভ্ৰমিছে। এইদৰে আইন প্ৰণয়ন কৰিবলৈ কিয় মই চৰকাৰক টানি নধৰো এই বিষয়ে মোক বহুতে সোধে। প্ৰকৃততে মোৰ এই বিষয়ত ৰাপ নাই। মই বিচাৰো এখন নতুন সমাজৰ সৃষ্টিৰ জৰিয়তে চৰকাৰ নিজে নিজে বিলুপ্ত হৈ যোৱাতো। আৰু এই উদ্দেশ্যে মই মাটি সমস্তা সমাধানৰ উপায় অন্বেষণ কৰিছোঁ।”

গঠনমূলক কৰ্মসকলে অতি ভিতৰুৱা গাওঁবোৰতো অনুবিধা নোহোৱাকৈ কাম কৰিবলৈ যাব পৰা হ'ল। ক্ৰমে ক্ৰমে গাঁওবাসীয়ে সকলো সভা সমিতিত ৰং মনেৰে যোগদান দি নিজৰ অস্তিত্ব জনাবলৈ আগবাঢ়ি অহা হ'ল। গ্ৰামৰাজ গঠনৰ লগে লগে বিনোদাজীয়ে গাওঁ বিলাকত সূতা কটা, খাদি উৎপন্ন কৰা, আটা, ময়দা কৰা, ধান বনা, তেল উলিওৱা, চাৰোন তৈয়াৰী কৰা, জোতা কৰা, কাগজ তৈয়াৰী কৰা, চক, কলহ আদি মাটিৰ সঁজুলি

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

সণা ইত্যাদি শিল্পবিলাক পুনৰ বচাবৰ কাৰণে যত্ন কৰিছিল। সাধাৰণতে গ্ৰামবাসী কুণীৰ শিল্পৰ দ্বাৰাই হে জীৱনশাৰণ কৰিছিল। আৰু ইয়াৰ দ্বাৰা গ্ৰামৰাজৰ মানও বাঢ়িছিল। আধুনিক যুগৰ যত্নৰ বিষয়ে তেওঁ কৈছিল—

যত্ন তিনি শ্ৰেণীৰ আছে। সময় আয়কাৰী, ধ্বংসকাৰী আৰু উৎপাদনকাৰী। সময় ৰক্ষা কৰা যেনে ৰেল, উৰাজাহাজ আদিৰ বিপক্ষে মই নহয়। যদিও দেশৰ উৎপাদনত ই যোগ নিদিয়ে তথাপি ই সময় ৰক্ষা কৰে।

খাৰ বাকদ আদি ধ্বংসকাৰী যত্ন। অহিংসাৰ জগত ২নত ইয়াৰ স্থান নাই। আমি নিশ্চয় ইয়াৰ প্ৰতিকূলাচাৰণ কৰিম।

উৎপাদক দুই শ্ৰেণীৰ আছে। ব্যৱহাৰ অলুয়াৰী সেটবিলাক কেতিয়াবা সহায়কাৰী হয় আৰু কেতিয়াবা অনিষ্টকাৰীও হয়। সময়, স্থান আৰু পৰিস্থিতিৰ ওপৰত ই নিৰ্ভৰ কৰে। এটা যত্নই হয়তো এখন দেশত অনিষ্ট কৰে সেই একেটা যত্নই আন দেশত উপকাৰ কৰে। এসময়ত গিটো যত্ন সহায়কাৰী হ'ব সেই একেটা যত্নই আন সময়ত অনিষ্টকাৰী হ'ব। এই দৰে অৱস্থা পৰিবৰ্ত্তন ক্ষেত্ৰটো হয়।

এই যত্নবিলাক অপকাৰী নে উপকাৰী নিচাৰ কৰি কোনো সিদ্ধান্ত কৰা নাযায়। আমি সেই কাৰণে যত্নৰ বাবে মোহান্বিত হ'ব নেলাগে। নাইবা বিবেচনাহীনৰ দৰে ইয়াৰ বিৰোধিতাও কৰিব

আচাৰ্য্য বিনোদা ভাষে

নেলাগে। যজ্ঞ গ্ৰহণ কৰা বা নকৰা নিৰ্ণয় হ'ব মাথোঁ। মানৱ, উপকাৰৰ দাবাহৈহ।”

বিনোদাজীয়ে আমালৈ যজ্ঞ সম্বন্ধে এই বাণী দিছে।

ইয়াৰ পাছত তেওঁ গাওঁ পঞ্চায়ত গঠনৰ বিষয়ে কৈছিল—
“গাৱঁত পঞ্চায়ত বা সমবায় আদি অস্থান থাকিলে নানান কাৰ্য্য, পৰিচালনা কৰাত সহায় হয়। গাৱঁত যি বিলাক বস্তু কেচামানৰ, পৰা তৈয়াৰ হয় সেইবিলাক গ্ৰামবাসীয়ে ব্যৱহাৰ কৰাৰ পাছত যি বাহি চয়—এই বাহি বস্তু বিলাক ওপৰোক্ত অস্থান দিলাকৰ জৰিয়তে অগ্ৰ গাওঁ বা নগৰলৈ পঠিয়াব পাৰি। পঞ্চায়তৰ জৰিয়তে উয়াৰ বাহিৰেও নানান কমে কৰিব পৰা যায়।

পঞ্চায়তৰ নিয়ম আছিল : ভগবানে পাঁচজনৰ জৰিয়তে কৈছে। এটা সৰ্বসন্মত মীমাংসা ভগবানৰ আদেশ বুলি শ্ৰদ্ধা কৰা হয়। যদি পাঁচজনৰ ভিতৰত তিনিজন বা চাৰি জনেহে এটা বিচাৰ স্থিৰ কৰে—আঁক আন জনে আন বকমে কয়—এইটো ঈশ্বৰৰ আদেশ বুলি মান্ত কৰা নহয়। এনে নোহোৱা হ’লে সংখ্যা-গৰিষ্ঠ আৰু সংখ্যা-লঘিষ্ঠৰ মাজত পাৰ্থক্য থাকিলহেতেন। সেই কাৰণে ঐক্যতা বজায় ৰাখিবলৈ মাত্ৰ ভগবানে পাঁচজনৰ জৰিয়তে কৈছে এই নিয়ম মানিব লাগে। এইদৰে আমি এটা দ্বিধা আৰু স্তম্ভ মীমাংসা লাভ কৰিব পাৰোঁ।”

গাৱঁত শান্তিৰক্ষাৰ অৰ্থে শান্তি সেনা গঠন সম্পৰ্কে তেওঁ

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

কৈছিল “দেশৰ ভাষা প্ৰাপ্য পাবলৈ অহিংসা পন্থাৰে নিজৰ জীৱন পণ কৰি হলেও শান্তি সেনা দ’লে আন্দোলন চলোৱা উচিত।”

বিনোৱাজীয়ে গ্ৰামৰাজ্য বিষয়ে আৰু বাণী দিছিল—

“যত বিভিন্ন সমস্যা সমাধান কৰা হয় সেয়ে গ্ৰামৰাজ্য। আৰু যত সমস্যা কেতিয়াও ভুঠে সেয়ে বামৰাজ্য।” বিনোৱাজীয়ে জনতাৰ সম্পত্তি দান আৰু ভূদানৰ জৰিয়তে গ্ৰামৰাজ্য স্থাপনৰ পৰিকল্পনা কৰি এবাৰ এই বাণী দিছিল “যদি বাইজে মীমাংসা কৰে সকলোৰে মাটিৰ ওপৰত অধিকাৰ আছে—অকল কেইজন মানেই ইয়াক দাবী কৰিব নোৱাৰে, তেন্তে চৰকাৰৰ তলা-ছাবি ভেঙলোকৰ হাততে আছে বুলি বুজিব। মই এই তলা হাতুৰিৰে কোবাই খুলিব খোজা নাই—ছাবিৰেহে খুলিবলৈ ইচ্ছা কৰোঁ। এইদৰে আপোনালোকে যদি মোৰ এই মিনতত সহায় কৰে তেন্তে মই সমতা বক্ষা কৰিব পাৰিম বা সাম্য-যজ্ঞ স্থাপন কৰাত সহায় পাম।”

সাম্যযজ্ঞৰ অৰ্থ তেওঁ তিনিটা দাৰ্শনিক মূলক ব্যাখ্যাৰে আমাক বুজাইছে। (১) কোনো ক্ষমতাই সমাজত প্ৰতিপত্তি কৰা অসুচিত। সজ্জাবৰ শৃঙ্খলাতহে ন্যূন-সমাজ বক্ষা হয়।

(২) দেশৰ উন্নতিৰ কাৰণে যি কোনো লোকে নিজৰ সকলো দক্ষতা সমাজৰ নামত উছৰ্গিব লাগে।

(৩) ব্যক্তিগত শক্তি অকুযায়ী ন্যূনসম্পন্ন কৰা নৈতিক, সামাজিক আৰু আৰ্থিক কামৰ মূল্য একে হোৱা উচিত।

আচার্য্য বিনোদা ভাবে

এইদৰে বিনোদাজীয়ে ভাৰতত বাপুৰ ৰামৰাজ্য ৰাস্তায়ত স্থাপন কৰিবলৈ আগবাঢ়ি আহে।

এই গ্ৰন্থখনি লিখি থকাৰ সময়ত বিনোদাজী ১ জাম্বুদ্বীপৰ দিনা বিহাৰ প্ৰদেশ অতিক্ৰম কৰি বঙ্গদেশৰ সীমাত প্ৰবেশ কৰে। তেওঁ ইয়াত বাকুৰা জিলাৰ চেলতোৰা নামে এখন ঠাইত প্ৰথমে উপনীত হৈছিল। চেলতোৰাত ৪৫ মিনিট ছুৰি তেওঁ বন্ধুতা দিওঁতে এবাৰ কৈছিল—“যি সকলে মাটি দান পাইছে—তাত সিয়ান মূল্য দিয়া নাই—যি শক্তিৰ প্ৰেৰণাত তেওঁলোকে অৰ্ঘ্য দাতা সকলে এই কাৰ্য্য কৰিছে আমি তাকেহে অধিক মূল্য দিছোঁ।”

চেলতোৰাত তেওঁ তিনি জাম্বুদ্বীপী ভাৰিখে কৈছিল যে যি গাওঁবিলাকৰ মাটি মাটিহীন সকলে পাব পাৰে আৰু য'ত গ্ৰাম-ৰাজ স্থাপন কৰিব পাৰি সেই তোহে তেওঁৰ আদৰ্শ। কিন্তু চৰকাৰে এখন আচনিৰ কথা ভাবিবও নোৱাৰে। তেওঁলোকে (বিনোদাজীয়ে) ব্ৰহ্মশীলচিন্তে এটি স্বাস্থ্যকৰ সহযোগীতা আৰু উৎসাহৰ সৃষ্টি কৰিবলৈ যত্ন কৰিছে—ইয়াৰ প্ৰতিকূলে নগৈ ৰাইজে অমূল্যে গ'লেহে এই মিনত সহায় হ'ব। আইনৰ দ্বাৰাও অৱশ্যে এই কাম সামাধা হ'ব পাৰে। তেওঁৰ বিশ্বাস যে আইনৰ দ্বাৰা একে কাম সামাধা কৰতেকৈ ভূদানৰ জৰিয়তেহে এই কামে সুকল লাভ কৰিব পাৰিব। তেওঁৰ মতে তেওঁ ২৫ লাখ একৰ মাটি পাবলৈ আশা কৰিছে আনহাতে চৰকাৰে মাত্ৰ ৪০০,০০ একৰ পাবলৈ চেষ্টা কৰিছে।

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

চৰকাৰে পোৱা মাটিৰ ক্ষতি পূৰণৰ বাবে চৰকাৰে কিছু অৰ্থ ৰাইজক দিব লাগিব। কিন্তু ভূদানে একো দিব নেলাগে। আৰু ভূদান আন্দোলনে এই মাটিৰ উন্নতিৰ কাৰণে দাতাৰূপৰা আৰু সাহায্য বিচাৰিব পাৰে। এইটোও সম্ভৱ যে চৰকাৰে যি মাটি পাইছে সেই মাটি ভাল নহয়। জমিদাৰ সকলে নিশ্চয় ভাল মাটি চৰকাৰক নিদিয়ে।”

৫৫ চনৰ ৪ জানুৱাৰী তাৰিখে বাকুৰা জিলাৰ মেজিয়াৰ এগন প্ৰাৰ্থনা সভাত বিনোৱাজীয়ে কৈছিল “বুঢ়িচে আমাৰ দেশত যি শিক্ষা প্ৰচলন কৰিথৈ গৈছে—ইয়াত দৈহিক শ্ৰম নাই। কাৰণ তেওঁলোকৰ শাসনকাৰ্য্য চলাবলৈ চাকৰিমালাৰ হে আৱশ্যক আছিল। সেই ভিত্তিত সমাজখন নগৰীয়া আৰু গাৱালীয়া দুটা ভাগত ভাগ কৰি থৈছে “ৰোম সাম্ৰাজ্যৰ উঠন আৰু পতন নামৰ বিখ্যাত পুথিৰ লিখক গীননে কৈছে যে শাৰীৰিক পৰিশ্ৰমৰ অভাবতেই সেই ৰাজ্য ধ্বংসৰ কবলত পৰিছিল।” আধ্যাত্মিক শক্তিৰ অভাৱ হলেও জাতিৰ পতন হয়। সেই শক্তিৰ বিকাশ বৰদেশত হৈছিল। সেই দেশৰ চিন্তাই লোকক ডাঙৰ কথা ভাবিবলৈ আৰু সৰু সৰু কথা স্মৰিবলৈ অনুপ্ৰেৰণা দিয়ে।”

বক্তৃতাৰ শেষত তেওঁ সকলো শ্ৰেণীৰ লোকক শাৰীৰিক পৰিশ্ৰম কৰিবলৈ আহ্বান জনায়। লগতে তেওঁৰ মিনতত সহায় কৰিবলৈ অনুৰোধ জনায়। ইয়াৰ পাছতো তেওঁ আধ্যাত্মিক শক্তিৰ বিষয়ে কেইবাটাও সাক্ষৰ আৰু গভীৰ বক্তৃতা দিছিল।

ধ্যান মগ্ন বিনোদা ভাবে

আচার্য্য বিনোদা ভাবে

১২৪০ চনত ভাৰত বিয়পি যি মহাসমৰ হয়—এই মহাসমৰত ভাৰতে অসহযোগ আন্দোলন চলালে—এই আন্দোলনৰ প্ৰধান নেতা হ'ল মহাত্মা মোহনদাস কৰমচাঁদ গান্ধী আৰু এই আন্দোলনৰ যি জন উদ্বোধনী কৰ্মী হ'ল আজি ভূদান যজ্ঞৰ প্ৰধান আৰু প্ৰথম পথ-প্ৰদৰ্শক আচার্য্য বিনোদা ভাবে। কোনেও হয়তো ভেতিয়া জুলুন্ধমেও উপলব্ধি কৰা নাছিল যে এই অতি সাধাৰণ পৰিস্থিতিয়ে আবৃত হৈ থকা লাহি মাহুহজনৰ অন্তৰখনত ইমানখিনি মহাত্ম্যবতাব উই লুকাই আছে !

তেলেংগানাৰ উত্তৰ ছোৱা জটিল পৰিস্থিতি বুজিবলৈ যাওঁতে নিজৰ অজ্ঞাতসাৰেই তেখেতে আৱিষ্কাৰ কৰি পেলালে ভূদান আন্দোলন। গাৱঁ গাৱঁ ভ্ৰমি তেওঁ জনতাক বুজালে দেশৰ পৰিস্থিতি কেনে হ'লে তেওঁলোকে শান্তিৰে জীৱন নিৰ্বাহ কৰিব পাৰিব।

বিনোদাজীৰ মতে সমান বিতৰনেই হৈছে দানৰ অৰ্থ। যাৰ যিখিনি অতিৰিক্ত আছে সেইখিনি তেওঁতকৈ কম থকা জনক দি সমান কৰি লোৱা। আৰু সেই কাৰণেই ইয়াৰ নাম যজ্ঞ। আনি প্ৰথমে যজ্ঞক্ৰিয়া শ্ৰদ্ধাৰে সমাপন কৰোঁ। নহলে যজ্ঞৰ বাঞ্ছিত ফল প্ৰাপ্তিৰ আশা নাই। আৰু বিনোদাজীৰ মহান যজ্ঞৰ চৰমপৰ্য্যায় লাভ কৰিবলৈ হ'লে নিঃস্বার্থভাবে নিজক আহুতি দিব লাগিব। পূৰ্বে উল্লেখ কৰি অহা হৈছে যে বিনোদাজীয়ে মাটি জোৰ জুলুমৰ দ্বাৰা আহৰণ কৰাৰ

আচাৰ্য বিনোৱা ভাবে

সপক্ষে নাই। দাতাই যাক মাটি দান দিব তেওঁৰ দুঃখ-সুখ অকুতস্থ কৰি এই দান কৰাটো বিনোৱাজীয়ে ইচ্ছা কৰে। ব্যক্তিবিশেষক মাজত মেহেৰে বুজা পৰা হোৱাই বিনোৱাৰ আকাজকা আৰু এই উদ্দেশ্যেৰে নিজ অৱহেলিত গাওঁবোৰলৈ গৈ গাওঁবাসীৰ অৱস্থা নিজ চকুৰে দেখি নিজ কানেৰে শুনি এই বিলাক সমস্যা সমাধানৰ বিষয়ে চিন্তা কৰি ফুৰিছে। আৰু কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত কাৰ্য্যও কৰিছে। তেওঁ আধ্যাত্মিকবাদী আছিল কিন্তু তেনেহলেও তেওঁ মুক্তিকৰ্মবিহীন নহয়। তেওঁ সকলো কাৰ্য্যৰে নিখুঁত পৰিণাম পাবৰ কাৰণে শ্ৰীমদ্ভাগৱত গীতা, ঈহপৰ গল্প, ইউক্লিডৰ জ্যামিতি পঢ়িছিল। তেওঁ কঠোৰ পৰিশ্ৰমী আৰু দৃঢ়না হলেও তেওঁৰ অন্তৰপদুম পাপবিষ দৰে কোমল আছিল। ত্যাগৰ জলন্ত প্ৰতীক আছিল তেওঁৰ জীৱনৰ আদৰ্শ আৰু দৰ্শন। একেধাৰে তত্ত্বসন্ধানী, তত্ত্বজ্ঞানী সমদৰ্শী আৰু দূৰদৰ্শী আদি বহু প্ৰতিভাৰে তেওঁ প্ৰভাবান্বিত আছিল।

নৱলক্ষ স্বাধীনতাৰ ভেটি স্ফুট কৰিবলৈ দেশবাসীৰ অৱস্থা অধিকতৰ উন্নত কৰিবলৈ দেশবাসীৰ নৈতিকতা সৱল কৰিবলৈ কোনো দলীয় স্বাৰ্থত কুস্ত নহৈ বিনোৱাজীয়ে যি আদৰ্শেৰে উদ্বুদ্ধ হৈ বদ বৰষুণ নগনি—দিনৰ পাছত দিন, মাইলৰ পাছত মাইল অতিক্ৰম কৰি জলন্ত দৃষ্টান্ত পৃথিবীত ডাঙি ধৰিলে এই আদৰ্শ পৃথিবীত বিৰল আৰু সেয়ে আজি এই খীন শৰীৰৰ বৃদ্ধ দাৰ্শনিক জনলৈ সমগ্ৰ ভগতৰ দৃষ্টি পৰিছে।

আচাৰ্য্য বিনোৱা ভাবে

বিনোৱাজী ! তুমি মৃতুঞ্জয়ী হোৱা। তোমাৰ কণ্ঠই ভাৰতত
নতুন স্বৰ্ণৰ পোহৰ পেলাইছে। এই পোহৰৰ মুহূৰ্ত্ত পৰশত ভাৰতৰ
পাহাৰে ভৈয়ামে সিঁচৰিত হৈ থকা মাটিত সোনালী ধাননীৰ নাচোন
উঠিছে এই নাচোনত আজি সমগ্ৰ ভাৰতে আনন্দৰ ফাকু খেলিছে।

তুমি দীৰ্ঘজীৱি হোৱা—চিৰ-সুন্দৰৰ ওচৰত আমাৰ এয়ে প্ৰাণৰ
মিনতি।

সমাপ্ত